

NADPŘIRODZENO

ŽIVOT WILLIAMA BRANHAMA

Kniha tretia:
Muž a jeho poverenie
(1946 - 1950)

Owen Jorgensen

**Tento životopis nie je podobný žiadnej inej knihe,
ktorú si doteraz čítal...**

„Brat Moore, brat Lindsay, spomínate si na to videnie, ktoré som vám rozprával v Amerike, to o jednom chlapcovi, ktorý bude vzkriesený z mŕtvych? Otvorte svoje Biblie a prečítajte mi, čo máte napísané na vašich voľných stránkach.“

Jack Moore otvoril Bibliu a rýchlo prečítal, čo si poznamenal asi pred dvoma rokmi, „Hnedé vlasy, hnedé oči, vek 8 až 10 rokov, chudobný odev cudzieho pôvodu, znetvorený následkom autonehody, krajina s prekrývajúcimi sa skalami a vždyzelené kríky. Brat Branham, toto istotne zodpovedá popisu.“

„To je on,“ potvrdil Bill. Jeho srdce poskočilo vzrušením, keď si spomenul na výsledok videnia. „A tak hovorí Pán, ten chlapec bude navrátený späť k životu.“

Gordon Lindsay v nevere zalapal po dychu. „Chceš mi povedať, že toto rozmačkané dieťa bude znova dýchať? Ako by sa to mohlo stať?“

Bill pocítil príliv dôvery. Nezáležalo na tom, že ten chlapec bol už pol hodinu mŕtvy. Videnia nikdy nesklamali. Odvážne prehlásil, „Ak ten chlapec do niekoľkých minút neožije, môžete mi na chrbát pripevniť nápis, že som falošný prorok.“

**Práve stojíš pred nahliadnutím do sveta
nadprirodzena...**

NADPRIRODZENO:

Život Williama Branhama

Kniha tretia:

Muž a jeho poverenie

(1946 – 1950)

Owen Jorgensen

Copyright © 1994

Owen Jorgensen

Všetky práva podľa medzinárodnej a Pan - Americkej konvencie tlačiarenských práv sú vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nemôže byť reprodukováná v žiadnej forme bez písomného súhlasu autora, v tom je obsiahnuté kopírovanie, či elektronické alebo mechanické, vrátane fotokopírovania, nahrávania, alebo akýkoľvek systém uchovávaní a opätovného získavania dát. Rozmnožovanie tejto knihy bez súhlasu je porušením medzinárodných tlačiarenských zákonov.

0398-005

Vydavateľ originálu:

*Tucson Tabernacle
2555 North Stone Avenue
Tucson, Arizona 85705
USA*

Vydavateľ slovenskej verzie:

*Nezávislé kresťanské spoločenstvo v Modre
Šúrska 1, 900 01 Modra, Slovenská republika
Tel.: +421(0)911178730
info@vecerne-svetlo.sk
Vydané v roku 2024*

Venovanie

Niekde v tomto svete je úprimný mladistvý,
ktorý hľadá odpovede na otázky tohoto druhu:
Naozaj existuje Boh? Ak áno, kým je? A kde je?
A má tento Boh záujem o môj život?

Tak teda tebe, mladý človek, ktorý hľadáš,
je venovaná táto kniha.

Pretože takto som raz hľadal aj ja.

Owen Jorgensen

Obsah

Úvodné slovo autora.....	10
Zhrnutie druhej knihy.....	13
Kapitola 31.....	18
Zvláštny sen slepého muža.....	18
Kapitola 32.....	26
Výzva šialenej ženy.....	26
Kapitola 33.....	36
Osemdňový modlitebný rad.....	36
Kapitola 34.....	49
Šok pri návrate domov.....	49
Kapitola 35.....	56
Odmietnutie šeku na 1 500 000 dolárov.....	56
Kapitola 36.....	66
Viera Apačov.....	66
Kapitola 37.....	73
Anjelské pokarhanie.....	73
Kapitola 38.....	79
Rad zázrakov.....	79
Kapitola 39.....	86
Skaly v Colorade.....	86
Kapitola 40.....	91
Veľká skúška.....	91
Kapitola 41.....	101
Spojenie s Bosworthom.....	101
Kapitola 42.....	115
Zlomený a uzdravený.....	115
Kapitola 43.....	124
Prichádza druhé znamenie.....	124
Kapitola 44.....	132
Pochopenie svojej vlastnej služby.....	132
Kapitola 45.....	146
Úkazy vo Fort Wayne.....	146

Kapitola 46.....	162
Anjel vyfotografovaný v Houstone.....	162
Kapitola 47.....	180
Zúfalý let Nightingalovej.....	180
Kapitola 48.....	187
Vzkriesenie mŕtveho chlapca na základe videnia.....	187
Kapitola 49.....	203
Priatelia a nepriatelia.....	203
Kapitola 50.....	214
Práčka bielizne prinúti pristáť lietadlo.....	214
Kapitola 51.....	219
Výklad videní.....	219
Kapitola 52.....	227
Orol na ceste pozdĺž rieky Troublesome.....	227
Vysvetlenie autora.....	236
Pramene a bibliografia.....	238
Šesť kníh Nadprirodzeno - život Williama Branhama:.....	239

Úvodné slovo autora

3. augusta 1993 prišiel do môjho domu Pánov anjel a hovoril mi o knihe, ktorú teraz držíte v rukách. Dovoľte mi, aby som vám to vysvetlil...

V roku 1974, keď som mal 21 rokov, som sa oženil s krásnou kresťankou menom Marguerite. Pätnásť rokov sme spolu pracovali a učili naše štyri deti o milosti Ježiša Krista. Potom sa stalo niečo nepredvídané. Predpokladám, že to bola kríza stredného veku. Nech už bol dôvod akýkoľvek, Marguerite začala uvažovať, či jej v živote niečo neuniklo. Na tri roky sa vrátila do školy a stala sa registrovanou zdravotnou sestrou. Počas vysokej školy sa začala vzdávať od Krista a smerovať k svetu. V istom okamihu sa jej unášanie stalo rozhodným krokom, ktorý nesmierne zaťažilo naše manželstvo. V roku 1991 Marguerite nastúpila na univerzitný program, aby sa stala asistentkou lekára. Keď v januári 1993 promovala, práve som dokončil hrubý náčrt tretej knihy: Muž a jeho poverenie. V poslednej kapitole tretej knihy som vytvoril zhrnutie prepletením najdôležitejších momentov z raného života Williama Branhama. Hoci som na tomto životopise pracoval päť rokov, moja manželka z neho nikdy neprečítala ani jednu stránku. Zrazu som chcel, aby si vypočula zhrnutie v tejto poslednej kapitole. Neochotne si sadla a počúvala. Keď som dočítal, oči sa jej zaliali slzami. Povedala, „Owen, dôvod, prečo som nikdy nečítala tvoju knihu, je ten, že som sa bála, že v okamihu, keď ju prečítam, budem vedieť, že je to pravda. A teraz sa to stalo. Chcem sa vrátiť k Ježišovi.“ Moje revízie prvej, druhej a tretej knihy boli hotové do júla. Potom som stál pred otázkou, ktorá ma trápila posledných päť rokov - ako túto knihu dostanem k ľuďom, ktorí ju budú chcieť čítať? Celý čas som plánoval, že si ju vytlačím sám, ale teraz som bol hlboko zadlžený kvôli rokom školskej dochádzky mojej manželky. V nádeji na návrhy som poslal ukážkovú kapitolu niekoľkým mužom, o ktorých som si myslel, že by mohli mať užitočné nápady.

To ma privádza k návšteve anjela. Margueritin posledný školský rok bol pre ňu fyzicky veľmi náročný. Náročný rozvrh ju vyčerpal a znížil jej odolnosť voči infekciám. Počas uplynulého roka trpela častými prechladnutiami, bronchitídou, zápalom pľúc a dokonca aj vredmi, a to

všetko navyše s migrénou. Stále jej nebolo dobre, hoci sme nevedeli presne určiť jej problém.

3. augusta 1993 sa Marguerite zobudila o pol desiatej. Moja dcéra ju mala v to ráno odviezť na vyšetrenie k lekárovi. Marguerite povedala, „Betsy, choď po otca. Musím mu niečo povedať, kým pôjdem.“

Pracoval som vedľa v našom farmárskom obchode. Keď som prišiel do domu, Marguerite vzrušene povedala, „Owen, práve ma navštívil Pánov anjel!“ To upútalo moju pozornosť. Za devätnásť rokov nášho manželstva nikdy predtým nič také nepovedala. Pokračovala, „Nebol to sen, aspoň bol iný ako všetky sny, ktoré som kedy v živote mala. Boli tam dvaja diabli a mali mená. Jeden sa volal Illsa a druhý Samona. Stála tam aj moja známa zdravotná sestra, ktorá sa hlási ku kresťanstvu. Táto zdravotná sestra sa s týmito dvoma diablami príjemne rozprávala. Ležala som na posteli, ako na operačnom stole v nemocničnej pohotovosti. Nemohla som hovoriť, ale sestrička ma videla a ja som sestričke zamávala. Po jednej mojej strane stál brat Branham a po mojej druhej strane stál Pánov anjel. Brat Branham povedal sestre, 'Dobre sa postarajte o túto ženu, pretože je to Božia dcéra.'“

Marguerite túto časť zdôraznila s nadšením. Odkedy sa pred siedmimi mesiacmi vrátila k Ježišovi Kristovi, Satan jej neustále pripomínal jej minulé chyby a trápil ju pochybnosťami o jej spasení. Teraz však zvolala, „Owen, som spasená! Viem, že som spasená!“ Povedal som, „Marguerite, chcem, aby si si to pamätala, kým budeš žiť. Už nikdy nepochybuj o svojom spasení.“ „Budem si to pamätať,“ súhlasila a potom pokračovala, „Anjel mi povedal, '*Choď za Owenom a povedz mu, čo vidíš. Povedz mu, že dostane peniaze.*' Sestrička sa spýtala, 'Na čo sú tie peniaze?' Vo videní som nemohla hovoriť, tak som robila pohyby, akoby som čítala knihu. Sestra sa spýtala, 'Sú tie peniaze na knihu?' Anjel odpovedal, '*Áno. A dvaja muži zo Západu mu pomôžu.*'“ Potom Marguerite dodala, „Owen, videla som tisíce ľudí, ktorí sa tešili kvôli tejto knihe.“ Keď dokončila svoj príbeh, vyšiel som von natankovať do auta z našej farmárskej pumpy. O niekoľko minút neskôr moja dcéra kričala, aby som rýchlo prišiel. Marguerite upadla do bezvedomia. Odniesli sme ju do auta. Čoskoro už ležala na operačnom stole v nemocničnej pohotovosti, ale už bolo neskoro.

Marguerite mala len 40 rokov. Lekári nemohli nájsť žiadnu zdravotnú príčinu jej smrti. Jednoducho prišiel jej čas odísť. Keďže bola Božím dieťaťom, Boh počkal, kým bude jej duša pripravená, a až potom si ju vzal domov. Verím, že krátko pred smrťou sa Marguerite pozrela do tejto duchovnej dimenzie a povedala mi, čo videla. Rozmýšľam, či Illsa a Samona boli démoni, ktorí sa ju snažili odtrhnúť od Krista; a keď sa im to nepodarilo, trápili ju infekciami, migrénami a pochybnosťami. Možno tam boli na konci, aby videli, že vojnu prehrali; Ježiš Kristus zvíťazil - Marguerite bola zachránená. Čo sa týka anjelovho posolstva, viem, že bolo určené mne. Aká väčšia útecha by mi mohla byť ako anjel, ktorý mi povedal, že opäť uvidím svoju ženu? V ten istý deň, keď sme Marguerite pochovali, mi zatelefonoval brat Pearry Green, pastor z Tucson Tabernacle v Arizone. Páčila sa mu ukážková kapitola, ktorú som mu poslal, a chcel si prečítať celý rukopis. Neskôr mi ponúkol, že Nadprirodzeno vydá a bude ho distribuovať: Tucson Tabernacle Books: „Nadprirodzeno: Život Williama Branhamu“. Slová, ktoré anjel povedal Marguerite, sa naplnili. Dúfam, že budete jedným z tisícov ľudí, ktorých videla radovať sa vďaka tejto knihe. Nech vás pri čítaní požehná Boh.

Owen Jorgensen, 1996

Zhrnutie druhej knihy

William Branham mnoho rokov nechápal svoj nezvyčajný život. Prečo bol jediným kazateľom v Jeffersonville v Indiane, ktorý videl videnia? Tí ostatní služobníci ho varovali, že videnia pochádzajú od satana, kniežata lži a podvodu. Prečo sa teda videnia vždy splnili? A prečo boli pre ľudí tak často užitočné?

V máji 1946 dosiahol Billov zmätok vrcholný bod. Odišiel do ústrania do jaskyne ďaleko v zalesnených kopcoch Indiany a zúfalo sa modlil za odpoveď. Niekedy po polnoci tmu prenikol anjel svetla. Anjel povedal, *„Neboj sa: som poslaný z prítomnosti všemohúceho Boha, aby som ti oznámil, že tvoje zvláštne narodenie a nepochopený život ti naznačili, že máš vziať dar Božieho uzdravenia pre národy sveta. Ak budeš úprimný, keď sa budeš modliť a dokážeš ľudí presvedčiť, aby ti uverili, nič neobstojí pred tvojou modlitbou; ani rakovina. Pôjdeš do mnohých častí zeme a budeš sa modliť za kráľov, vládcov a mocnárov. Budeš kázať zástupom ľudí po celom svete a tisíce ľudí k tebe budú prichádzať po radu. Musíš im povedať, že ich myšlienky hovoria v nebi hlasnejšie ako ich slová.“*

Bill namietol, *„Pane, som chudobný človek a bývam medzi chudobnými ľuďmi. Ako by som mohol obísť celý svet? A ako by som sa mohol dorozumieť? Mám len základné vzdelanie. Možno by to mal byť niekto s dostatočným vzdelaním, kto by mohol hovoriť k ľuďom. Oni by ma nepočúvali.“*

Anjel odpovedal, *„Ako prorok Mojžiš dostal dve znamenia, aby dokázal, že bol poslaný od Boha, tak aj ty dostaneš dve znamenia. Prvé - keď vezmeš pravú ruku človeka do svojej ľavej ruky, budeš schopný zistiť prítomnosť akejkoľvek choroby spôsobenej zárodkami podľa vibrácií, ktoré sa objavujú v tvojej ľavej ruke. Potom sa musíš za danú osobu pomodliť. Ak sa tvoja ruka vráti do normálu, môžeš vyhlásiť tú osobu za uzdravenú; ak sa tak nestane, len požiadaj o požehnanie a odíď. Pod Božím pomazaním sa nesnaž myslieť na svoje vlastné myšlienky; bude ti dané, čo máš povedať.“*

Bill nebol presvedčený. *„Čo ak mi stále nebudú veriť?“*

„Druhé znamenie je väčšie ako prvé. Ak zostaneš pokorný a úprimný, stane sa, že budeš môcť videním odhaliť samotné tajomstvá ich srdc. Vtedy ti ľudia budú musieť uveriť. Tým sa rozpočne Evanjelium v moci, ktorá privedie druhý príchod Krista.“

O týždeň neskôr bol Bill nútený overiť si anjelove slová. V stredu večer jeden zúfalý manžel priniesol svoju manželku v bezvedomí do zboru na nosidlách. Margie Morganová bola tak plná rakoviny, že to s ňou lekári vzdali. Keď Bill vzal jej bezvládnú pravú ruku do svojej ľavej, zápästie a ruka mu brneli, akoby práve chytil holý koniec elektrického drôtu s nízkym napätím. Ruka sa mu nafúkla a sčervenala. Cítil, ako sa mu po ruke pohybujú vibrácie. Sklonil hlavu a poprosil Ježiša Krista, aby uzdravil túto umierajúcu ženu. Len čo dokončil túto modlitbu, vibrácie prestali a opuch ruky zmizol. O tri dni neskôr Margie Morganová vstala z postele, prechádzala sa po chodbách nemocnice a prosila svojho lekára, aby ju pustil domov.

Správa o tomto zázraku sa rýchlo rozšírila a čoskoro William Branham dostal telegram zo Saint Louis v štáte Missouri. Reverend Daugherty chcel, aby Bill prišiel a modlil sa za jeho dcéru. Malá Betty Daughertyová už tri mesiace trpela záhadnou chorobou, ktorá mätala všetkých lekárov. Bill odišiel do St. Louis a tam mu Boh zjavil problém dievčatka. Bez námahy bola Betty Daughertyová uzdravená. Reverend Daugherty potom požiadal Billa, či by sa nevrátil do St. Louis a neusporiadal niekoľko prebudeneckých zhromaždení s dôrazom na Božské uzdravenie. Bill súhlasil. Po návrate do Jeffersonville dal výpoveď v spoločnosti Public Service Indiana. Potom sa stretol s diakonmi v cirkvi, kde bol pastorom, a dohodol sa s kazateľom, ktorý by počas jeho neprítomnosti stál za kazateľňou. Tušil, že odteraz bude pracovať na plný úväzok ako evanjelista. Jeho prvá kampaň za uzdravenie vierou mala ohromujúci úspech. Kázal jedenásť nocí. Po každom kázaní požiadal chorých, aby predstúpili a zhromaždili sa okolo kazateľne, aby sa ich mohol dotknúť a postupne sa za každého modliť. Zázraky sa diali neustále. Ľudia boli oslobodení od škuľavých očí, artritídy, pruhu, tuberkulózy, cukrovky, srdcových ťažkostí, detskej obrny, nádorov, rakoviny, nervových porúch, žalúdočných ťažkostí a dokonca slepoty. Do konca prebudenia sa Bill modlil za viac ako tisíc ľudí. Cítil sa vyčerpaný, ale šťastný - a túžil po tom, aby mu Pán ukázal, kam má ísť ďalej.

NADPRIRODZENO

Život Williama Branhama

Toto je najfenomenálnejší skutočný príbeh, aký si kedy čítal.
Zmení spôsob, akým zmýšľaš o svete, v ktorom žiješ,
a o svete poza ním.

Kniha 3

Muž a jeho poverenie

(1946 - 1950)

William Branham v Arkansase

Kapitola 31

Zvláštny sen slepého muža

1946

Šokujúce uzdravenia v St. Louis spôsobili, že správy sa šírili ako povodeň južnými a stredno-západnými štátmi a niesli so sebou príbeh o tom, ako sa anjel stretol s neznámym kazateľom z Indiany, ktorý sa volá William Branham, a poveril ho, aby niesol dar Božského uzdravenia trpiacemu ľudstvu. Krátko potom, čo sa Bill vrátil domov zo St. Louis, obdržal telegram od ďalšieho neznámeho kazateľa - reverenda Adamsa z Camdeny, zo štátu Arkansas, ktorý chcel Billa financovať počas týždennej uzdravovacej kampane vo svojom meste. Bill súhlasil a konečný dátum bol stanovený na začiatok augusta v roku 1946.

Keďže Bill nemal ani vlastný oblek, jeden z jeho bratov mu dal svoj obnosený. Tento oblek bol pri dopravnej nehode poškodený. Méda opravila nohavice niekoľkými nažehľovacími záplatami, zatiaľ čo Bill zašil dlhú, jasne viditeľnú trhlinu na pravom prednom vrecku saka. Potom Méda zobrala dve Billove biele košele, opatrne odpárala obnosené goliere, otočila ich naopak a prišla späť. Bill si zbalil malý kufrík, naložil ho do kufra svojho starého Forda a vyrazil na juh.

Keď prišiel do Camdeny, pozdravil sa s reverendom Adamsom podaním ľavej ruky a povedal, „Prepáčte, že vám podávam ľavú ruku, ale tá je bližšie k môjmu srdcu.“ V skutočnosti sa iba hanbil za svoje nedbalo prísité záplaty na vrecku svojho saka a chcel ho mať zakryté pravou rukou. Toto bude jeho bežná praktika počas nasledujúcich niekoľkých mesiacov.

Camden ležalo blízko južných hraníc Arkansasu a malo neveľkú populáciu pätnásťtisíc obyvateľov. Keď sa začali zhromaždenia, čoskoro bolo zjavné, že ľudia prichádzajú z celého juhu. Pastor Adams prenajal

veľkú školskú telocvičňu a hneď v prvý večer bola obsadená do posledného miesta. Bill sa snažil ľudí povzbudiť k viere v Boha a pripomínal im, že „s Bohom je všetko možné.“ Ale nálada obecnstva zostávala skôr odmeraná a zdržanlivá. Pravdepodobne prišli zo zvedavosti a teraz sedeli s postojom „dokáž to“. Bill prosil, aby otvorili svoju myseľ, a povedal, „Drahí priatelia, ja som iba človek, ale snažím sa vám objasniť, že Boh poslal Svojho anjela a on je so mnou.“

Za chvíľu Bill pocítil zmenu atmosféry. Pocítil tú istú prítomnosť, akú zakúsil vo svojej jaskyni blízko Tunelového mlyna. Obecnstvo ju evidentne pocítilo tiež, pretože ľudia sa začali zvedavo rozhliadať. Potom Bill uvidel ten víriaci ohnivý kruh, ktorý vošiel zadnými dverami telocvične. „Už o tom nemusím viac hovoriť,“ povedal Bill, „tu to práve prichádza.“

Ten nadprirodzený oheň sa pohyboval uličkou tesne nad hlavami ľudí. Dav začal lapať po dychu. Ženy s deťmi začali kričať, upadať do mdlôb alebo v šoku cúvať. V uličke na vozíku sedel jeden ochrnutý baptistický kazateľ, z časti otočený dopredu. Keď okolo neho prešiel ohnivý stĺp, vyskočil zo svojho väzenia na kolieskach, odsunul vozík do uličky pred sebou a chválil Boha tak hlasno, ako len vedel kričať. To spôsobilo šok, ktorý ľudí prebral z pochybností.

Medzitým sa to jantárové svetlo presunulo dopredu a zastavilo sa rovno nad Billovou hlavou. Reverend Adams stál na druhej strane kazateľne, keď fotograf z novin urobil snímok a zachytil to nadprirodzené svetlo na film. Reverend Adams pristúpil k tomu nadprirodzenému javu, ako keby sa ho chcel dotknúť, a zvolal, „Ja to vidím!“ Svetlo sa rozohorelo jasnejšie a pastor Adams sa zapotácal dozadu, dočasne oslepený. Potom tá hviezda zmizla.

Nadprirodzené svetlo odfotografované v Camdene, Arkansas

Pochybnosť zástupu sa roztopila a po zvyšok večera viera rástla ako prílivová vlna. Bill požiadal ľudí, ktorí túžia po modlitbe, aby sa zoradili po jednej strane budovy. Stovky ľudí sa postavili a tlačili sa do neformej podoby radu. Bill chcel, aby k nemu ľudia pristupovali z jeho pravej strany, pretože cítil tlak anjela Pánovho, ktorý tam stál. Bill bral pravú ruku osoby do svojej ľavej ruky. Tí, ktorí trpeli chorobami spôsobenými baktériami, spôsobovali, že jeho ruka zakaždým opuchla a začervenala. Po modlitbe vedel, že títo ľudia boli uzdravení, pokiaľ sa jeho ruka vrátila do normálu. Tí, ktorí mali iné choroby, viera v ich srdciach rástla tak mocne, že jednoduchá modlitba v Ježišovom Mene stačila na to, aby vykonala to, čo predtým vyzeralo nemožné.

V ten večer sa stali zázraky v stovkách ľudských životov. Bill sa modlil za chorých, bral jedného za druhým až dlho po polnoci. Keď nakoniec

skončil, cítil, že jeho ľavá ruka bola úplne bez citu a ešte pol hodiny po návrate do hotela ju musel držať pod tečúcou vodou, aby sa obnovil cit v jeho svaloch.

Na druhý deň ráno po raňajkách, zatiaľ čo sa Bill vo svojej hotelovej izbe modlil, počul za dverami izby rozhovor. Nejaký muž povedal, „Chcel by som len prehodiť pár slov s bratom Branhamom. Som reportér a chcel by som mu niečo ukázať.“

Hotelový zamestnanec zodpovedný za stráženie Billových dverí odpovedal, „Nezáleží na tom, kto ste. Mám príkaz nikoho tam nevpúšťať. Teraz je čas modlitby.“

Bill pristúpil k dverám a pozval reportéra ďalej. Reportér s radosťou vošiel dovnútra. Vytiahol fotografiu a držal ju v ruke. „Brat Branham, pozri sa sem.“

Bill zobral do ruky fotografiu a pozorne si ju prezeral. Bola to čiernobiela fotografia zo zhromaždenia zo včerajšieho večera. Bill videl sám seba stojaceho za kazateľňou. Nad ním pulzovalo to nadprirodzené svetlo a po ľavej strane stál kazateľ Adams.

„Brat Branham,“ povedal novinár, „musím sa priznať, že som včera večer prišiel ako skeptik. Myslel som si, že všetky tie príbehy o anjelovi a uzdravení sú len psychológiou. Ale tu to je na fotke! Všimni si tie štyri rovnomerne vzdialené svetlá pod balkónom. To boli jediné svetlá za tebou. To znamená, že toto svetlo žiariace okolo teba a tvojej hlavy je niečo nadprirodzené.“

Bill prikývol hlavou. „To jednoznačne vyzerá ako svetlo, ktoré som videl.“

Reportér povedal, „Ja sám patríam k baptistickej cirkvi, ale prial by som si mať Ducha Svätého tak, ako ho máš ty.“

Bill ešte nestačil odpovedať, keď niekto zaklopal na dvere. V očakávaní, že to bude slúžka, Bill s prekvapením zistil, že to bola hotelová manažérka. Vstúpila dovnútra a nervózne točila kľúčmi okolo prsta. Bill jej ukázal fotku anjela Pánovho.

„Kvôli tomu som za vami prišla,” povedala, „brat Branham, bola som tam včera večer a tiež som to svetlo videla. Pozri,” zdalo sa, že nedokáže nájsť tie správne slová, „brat Branham, ja–ja sa chcem znovuzrodiť.”

Bill vytiahol roletu na okne a ukázal na kopce za mestom. „Vidiš tú bielu cestu, ako sa vinie uprostred tých borovic? Pred niekoľkými dňami som tam asi štyri hodiny stál a vrúcne som sa modlil, aby Boh dovolil Svojmu anjelovi navštíviť toto mesto a zapáliť ľudské srdcia ako ešte nikdy predtým. Teraz sa to stalo. Nie je ťažké sa znovuzrodiť. Je to jednoduchá vec, len úplne vydaj svoj život Ježišovi Kristovi.”

Tí traja pokľakli na podlahe hotelovej izby, a ako manažérka, tak aj reportér sa nanovo narodili do Božej rodiny.

O hodinu neskôr prišiel k dverám chlapec s telegramom od ďalšieho kazateľa, rev. G. Browna, ktorý prosil Billa, aby prišiel usporiadať zhromaždenia v Little Rocku, v Arkansase. Chlapec, ktorý priniesol telegram, povedal, „Môj otecko mal celé roky niečo s chrbtom. Včera večer bol uzdravený a dnes je úplne iný. Ako keby som mal nového ocka. Aj ja by som chcel poznať Ježiša.”

„Pán nech požehná tvoje srdce, synak. Poď dovnútra a zavri dvere. Ježiša môžeš nájsť rovno tu. To nie je ťažké.”

Mladý muž si kľakol, odložil si čiapku na zem a odovzdal svoje srdce Kristovi.

Do konca toho týždňa rástol dav v Camdene zo dňa na deň, lebo ľudia svedčili o svojich uzdraveniach svojim priateľom a susedom a nabádali ich k tomu, aby sa sami prišli pozrieť, ako Boh navštívil ich mesto príchodom anjela. Večer čo večer sa Bill modlil za nekonečné rady ľudí, dokiaľ hodiny neprekročili poľnoc. Keď Bill skončil posledné modlitebné zhromaždenie toho týždňa v sobotu, cítil sa vyčerpaný.

Kazateľ Adams naplánoval, že Bill bude slúžiť na bohoslužbe v nedeľu ráno v miestnej cirkvi. Keďže to mala byť len kázeň, bez modlitby za chorých, Bill cítil, že na to má ešte dosť síl. Samozrejme, do zboru prišlo viac ľudí, než sa ich mohlo vojsť dovnútra. Po skončení bohoslužby štyria zdatní policajti prišli na pomoc Billovi a kazateľovi Adamsovi, aby mohli prejsť davom smerom k červenému autu pastora. Ľudia sa tlačili dopredu,

aby Billa videli. Niektorí sa ho chceli dotknúť, ale policajti držali dav vzadu. Billovo srdce skoro puklo pri pohľade na mrzákov a matky s chorými deťmi, ktoré stáli v daždi a túžili po uzdravení. Chcel sa každého jedného dotknúť a pomodliť sa za nich, dokiaľ nevydá zo seba posledný dych, ale vedel, že to nie je možné. Po krátkom odpočinku mal ďalšie povinnosti v Little Rocku.

Náhle Bill počul krik, ktorý prehlušil hluk davu, „Zľutuj sa! Zľutuj sa!” Rozhliadol sa dookola a uvidel starého černocho so ženou, ktorí stáli na malom kopčeku za kostolom - pekný kus od zástupu bielych. (V tejto dobe zákon Jima Crowa [diskriminačný zákon] ešte stále platil na juhu a zakazoval farebným ľuďom, aby sa miešali s bielymi na verejných priestranstvách.) Tento starý čierny muž držal v ruke klobúk a dovolil dažďu zmáčať úzky pruh šedivých vlasov, ktorý lemoval vrch jeho hlavy. Opakoval svoje žalostné volanie, „Zľutuj sa! Zľutuj sa!”

Chudák, pomyslel si Bill, ako išiel ďalej. Naraz sa prudko zastavil a obzrel sa na toho starého muža. Dialo sa niečo nezvyčajné. Bill to cítil ako tlak, ktorý pôsobil na jeho kožu, burcoval jeho zmysly. Ten pocit bol dobrý, nie zlý, a Bill vycítil, že to nejako súvisí s tým farebným mužom, ktorý naňho volal z toho svahu. Bill teda namieril smerom k tomu starému mužovi.

Jeden z policajtov, ktorý ho sprevádzal, sa spýtal, „Kam ideš, kazateľ?”

„Duch Svätý si praje, aby som išiel na miesto, kde je ten čierny muž,” odpovedal Bill.

Policajt ho varoval, „Nerob to, chlapče. Pri všetkých tých bielych ľuďoch, ktorí sa okolo teba tlačia, spôsobíš rasové nepokoje. Toto je juh.”

Bill vylúčil nebezpečenstvo, „Nemôžem za vaše zákony. Duch Svätý mi hovorí, aby som prehovoril k tomu mužovi.” Štyria policajti teda nasledovali Billa k malej vyvýšenine, kde stál černoch so ženou. Keď sa Bill priblížil, začul, ako tá žena hovorí svojmu mužovi, „Miláčik, pán kazateľ prichádza sem.”

Bill pristúpil veľmi blízko, zatiaľ čo policajti vytvorili okolo neho kruh, aby tým zadržali dav ľudí vzadu. „Môžem ti nejako pomôcť, strýko?” spýtal sa Bill.

Ten muž otočil hlavu na nesprávnu stranu, ako keby sa chcel naňho pozrieť. Bill si uvedomil, že ten starý muž je slepý. Muž zakoktal, „Si–si to ty, kazateľ Branham?”

„Áno, strýko.”

Ten starý muž zdvihol ruku a nežne sa dotkol Billovej tváre. „Ó, ty byŕ ešte mladý.”

„Nie až taký mladý,” povedal Bill, „mám tridsaťsedem.”

„Kazateľ Branham, máš chvíľu čas, aby si ma vypočul?”

„Hovor, strýko.”

„Beriem dôchodok pre slepcov po dobu desiatich rokov. Bývam asi dvesto míľ odtiaľto. Nikdy v živote som o tebe nepočul, až dnes ráno. Asi o tretej hodine som sa zobudil vo svojej izbe - samozrejme, ja nič nevidím - ale pozrel som sa a predom mnou stála moja stará mamička. Ona už pred mnohými rokmi zomrela; ale kým žila, mala to isté náboženstvo ako ty. Mamička mi nikdy v živote neklamala. Dnes ráno tam stála a povedala mi, 'Milé dieťa, vstaň, obleč sa a choď do Camdeny v Arkansase. Pýtaj sa tam na niekoho s menom kazateľ Branham a bude ti vrátený tvoj zrak.' Tak tu ja byŕ, kazateľ. Môžeš mi pomôcť?”

So srdcom boľavým od súcitu Bill položil svoju ruku na oči toho starého muža a modlil sa, „Nebeský Otče, nechápem, ako mohla jeho matka prísť do jeho sna, ale prosím Ťa v Mene Ježiša, aby si mu vrátil zrak.” Zástup sa tlačil a zmietaľ. Policajti ho nemohli udržať. Bill si uvedomoval, že sa musí čo najrýchlejšie dostať k autu, a tak sa otočil a odchádzal. Ten starý muž sa pousmial, prikývol hlavou, povedal kľudne a spokojne, „Ďakujem Ti, Pane, ďakujem Ti.”

Manželka sa naňho pozrela s vyjavenými očami. „Miláčik, vidíš?”

„Iste, že vidím. Povedal som ti, že keď sem prídem, budem vidieť. Pozri tam,” ukázal smerom k autu, ku ktorému smeroval Bill. „Vidíš to auto tam. Je červené.”

Jeho manželka zakričala, „Ó, Ježiš!” A tí dvaja ľudia si padli do náručia plní radosti.

Štyria policajti ešte viac zovreli svoj ochranný kruh a rýchle doprevádzali Billa uprostred vzrušeného davu do bezpečia červeného sedanu.

Kapitola 32

Výzva šialenej ženy

1946

Po Camdene usporiadal William Branham týždennú uzdravovaciu kampaň v Pine Bluff, v Arkansase, a potom sa presunul do Little Rocku, hlavného mesta štátu. Kazateľ Brown prenajal veľkú poslucháreň neďaleko budovy sídla vlády. V tomto čase sa Billova povest' šírila od úst k ústam tak ďaleko, že zástup, ktorý sa zúčastnil na zhromaždeniach v Little Rocku, bol väčší ako v Camdene. Kapacita posluchárne sa rýchlo naplnila a mnohí ľudia zostali stáť vonku. V prvý večer vysvetlil Bill anjelské poverenie a podelil sa so zázrakmi, ktoré videl v Camdene a Pine Bluff. Potom vyzval všetkých tých, ktorí prosili o modlitbu, aby vytvorili rad po jeho pravej strane. Stovky ľudí sa naraz postavili, a postupne a vo veľkom zmätku tvorili rad. Znova a znova hral klavirista refrén piesne „Len ver,“ zatiaľ čo ľudia jeden po druhom prichádzali dopredu, aby sa za nich Bill pomodlil. Keď sa pred ním postavila nejaká osoba, Bill uchopil svojou ľavou rukou pravú ruku pacienta. Ak bola tá osoba chorá, Bill ihneď pocítil vibrácie pulzujúce na jeho ramene ako elektrický prúd nízkeho napätia. Potom jeho ľavá ruka začervenala a opuchla, ako keby bola infikovaná, a na jej hornej časti sa ukázal rad bielych hrčíc. Podľa vzoru týchto pruhov na koži mohol Bill stanoviť chorobu dotyčnej osoby. Potom prehovoril do mikrofónu, aby to mohlo počuť aj obecnosť, a povedal, o aký problém ide: žalúdočné vredey, tuberkulózu, rakovinu, a tak ďalej. Jeho diagnózy boli vždy správne. Potom sa modlil a pokarhal démonov v Mene Ježiša Krista. Akonáhle démoni opustili pacienta, Billova ruka sa vrátila do normálnej veľkosti a farby. Potom prehlásil pacienta za uzdraveného a venoval sa ďalšej osobe v rade.

V tomto okamihu z pier ľudí, ktorí to sledovali, bol často počuť spontánny šum údivu. Títo muži a ženy ešte nikdy nič také nevideli. Bol tu viditeľný dôkaz Boha v ich strede. To mnohých prinútilo k vzlykaniu a úctivým slzám.

Bill žasol nad svojím darom rovnako tak ako ostatní. Pred svojím poverením mu nikdy nenapadlo, že by zárodoky choroby mohli pulzovať životom. Teraz nielenže tie vibrácie cítil, ale mohol pozorovať fyzické reakcie, ktoré spôsobili na jeho ľavej ruke, červený opuch a biele hrče, ktoré vytvorili nejaký vzor v závislosti od jednotlivých chorôb. Čím viac Bill tento dar používal, tým viac sa učil o spôsoboch démonov. Napríklad teraz už vedel, prečo tieto pruhy na koži jeho ruky ustupovali dozadu. Bolo to kvôli tomu, že život démonov rozrušila prítomnosť anjela.

Duchovný význam týchto vibrácií spôsobených zárodkami alebo vírusmi sa takisto stával jasným. Vo svojom voľnom čase medzi bohoslužbami si Bill znova a znova čítal Nový zákon a snažil sa pochopiť služby uzdravovania Ježiša, Petra a Pavla, aby mohol pochopiť tú svoju. Snažil sa skĺbiť tieto Písma so svojimi vlastnými postrehmi z modernej medicíny a pripadalo mu, že tieto choroby majú dve stránky - fyzickú a duchovnú. Tá fyzická úroveň bol vlastný zárodok alebo vírus, ktorý môže medicínska veda vidieť pomocou mikroskopu. Ale odkiaľ sa zobrali tieto zárodoky alebo vírusy? Isteže nie od Boha. Zárodoky a vírusy čerpali svoj život zo života daného Bohom osobe, ktorú napadli. Keď čítal biblické popisy služby uzdravovania samotného Ježiša, Bill zistil, že zárodoky a vírusy boli fyzickým prejavom démonických síl. Rovnako ako pri každom inom živom tvorovi existuje fyzická a duchovná stránka jeho života, tak je to aj pri každej chorobe. Doktori medicíny sa sústreďujú na fyziológiu choroby, zatiaľ čo Bill mal do činenia s démonológiou. To znamenie na jeho ruke mohlo zachytiť vibrácie toho démonického života, ktorý útočil na Bohom daný život ľudskej bytosti.

Bill vedel, že opuch na jeho ruke nemôže nikoho uzdraviť, ale môže vybudovať vieru. Videl, že nadprirodzené zjavenie choroby mohlo vzbudiť vieru osoby do tej miery, že on alebo ona mohli uveriť Bohu ohľadom uzdravenia. Ježiš povedal, „*Ak môžeš veriť; všetko je možné veriacemu.*“ Bol to Ježiš, ktorý vykonal to uzdravenie - ako vtedy, tak aj teraz.

Samozrejme, nie každé ľudské trápenie vyžadovalo nadprirodzené znamenie za účelom jeho odhalenia. Niektoré problémy boli zjavné. Jeden muž mal veľký červený hrvoľ visiaci z jeho krku. Akonáhle Bill požiadal Ježiša o uzdravenie toho muža, hrvoľ zbelel, odpadol na podlahu a skotúľal sa medzi Billove nohy. Jeden novinár pohotovo stlačil spúšť na svojom fotoaparáte a na druhý deň sa fotografia ukázala na prvej stránke v novinách.

Jeden starý ochrnutý muž, ktorý roky kríval o barlách, bol pred zrakmi všetkých uzdravený a odkráčal z pódia a niesol barle nad hlavou s výkrikmi a oslavou Ježiša Krista. Na ďalší večer na začiatku bohoslužby sa tento muž posadil dopredu s nápisom na svojom chrbte, „JEŽIŠ KRISTUS JE TEN ISTÝ VČERA, DNES I NA VEKY.“ Keď Bill vystupoval na pódium, tento muž sa postavil a hlasno zavolať, „Hej, kazateľ, chcel by som sa ťa niečo opýtať.“

Bill toho človeka spoznal. Povedal, „Čo je, strýko?“

„Som nazarén a keď som ťa prvýkrát počul kázať, myslel som si, že si tiež nazarén. Potom, keď som videl, koľko letničných je na zhromaždeniach, pomyslel som si, že musíš byť letničný. Potom som od teba počul, že si baptista. Nechápem to.“

„To je jednoduché, strýko,“ odpovedal Bill, „som letničný nazarénsky baptista.“ Keď sa zástup prestal smiať na tomto malom vtipе, Bill povedal, „V skutočnosti len reprezentujem Pána Ježiša Krista v Jeho milosti. Písmo hovorí, že jedným Duchom sme všetci pokrstení do jedného tela a stávame sa jedným ľudom. Ježiš sa vás teda nespýta, či ste boli metodistami či baptistami. On nás bude súdiť podľa toho, čo je v našich srdciach.“

Každý večer prúdili stovky ľudí dopredu pre modlitbu. Pre Billovo telo to bola obrovská záťaž, no pokračoval v modlitbe za chorých a trpiacich do jednej, druhej a niekedy aj do tretej hodiny rannej. Potom ho kazateľ Brown viedol stĺpnutého a preťaženého vyčerpaním do jeho hotelovej izby, kde si nemohol dopriať viac než šesť hodín prerušovaného spánku.

Jedného rána ho kazateľ Brown zobudil kvôli dôležitej potrebe. „Dole je pán Kinney z Memphisu, v Tennessee. Vyzerá to tak, že jeho priateľ, pán D-, ktorý je vedúcim pošty v Memphise, zomiera na astmatický zápal pľúc.

Pán Kinney sem priletel, aby ťa požiadal, či by si sa neprišiel za pána D-pomodliť. Pán Kinney ti už na dnešné ráno rezervoval letenku do Memphisu. Mal by si to stihnúť späť do večernej bohoslužby. Ja pôjdem dolu a privediem ho.“

Bill sa obliekol a práve si na seba hodil svoj kabát, keď naraz počul zvuk silného vetra. V predstave, že je to vonku, pomyslel si, „Fíha, dnes je hrozne vetro.“ Potom spozoroval to nadprirodzené svetlo vo svojej izbe, ktoré viselo vo vzduchu, krúžilo a pulzovalo energiou. Bill pokľakol vedľa postele. Čoskoro na to počul hlas anjela, ktorý povedal, „*Nechod' tam. Jeho čas sa naplnil.*“ Potom svetlo zmizlo. Bill sa postavil a vyzliekol si kabát.

O niekoľko minút neskôr sa kazateľ Brown vrátil s mužom, ktorý vyzeral nepokojne a napäto. „Brat Branham, volám sa Kinney. Mój priateľ, pán D-, je teraz v bezvedomí, ale ja mám vieru, že Boh môže...“

Bill ho prerušil. „Pane, Duch Svätý sa so mnou pred niekoľkými minútami stretol a varoval ma, aby som s tebou nešiel, pretože Tak hovorí Pán, ten muž zomrie.“

„Myslíš tým, že je to beznádejné?“

„On už asi nebude nažive, keď sa vrátiš. Ale budem sa za neho modliť ďalej, kým sa neozveš. Zavolaj mi zajtra ráno a oznám mi jeho stav. Nevolaj mi večer, pretože budem na bohoslužbe do druhej alebo tretej hodiny ráno.“

V ten večer, po niekoľkých hodinách neustálych modlitieb za chorých, kazateľ Brown povedal, „Brat Branham, povedz mi, keď si budeš chcieť urobiť krátku prestávku. Chcel by som ti ukázať niečo v suteréne posluchárne. To je prípad, aký si ešte nikdy nevidel.“

Unavený vypätím Bill privítal dôvod, aby mohol na chvíľu nechať odpočinúť svoju myseľ. „Môžem si urobiť prestávku už teraz,“ povedal. Zatiaľ čo ľudia v modlitebnom rade zostali na svojich miestach a čakali, kazateľ Brown viedol Billa do suterénu, kde sa stretli s mladým mužom stojacim na spodnom schode schodiska. Vyzeral ako typicky arkansaský sedliak, mal na sebe vyblednutú modrú košeľu a montérky. Svojimi sklennými zronenými očami hľadel do suterénu. Bill sa tiež pozrel a bol zdesený tým, čo uvidel. Počas celého svojho života ešte nikdy nič podobné nevidel. Uprostred veľkej miestnosti sa na podlahe zvíjala mohutná,

svalnatá žena v bielom tričku a tmavých šortkách. Bill odhadoval jej vek na 30 až 35 rokov. Ležala na chrbte a jej nohy a ruky boli zdvihnuté rovno hore. Na jej nohách boli stopy od krvi spôsobené mnohými reznými ranami. Bill sa obrátil späť k mužovi na schodisku a neveriaco sa spýtal, „Brat, to je tvoja manželka?“

„Áno, brat Branham.“

„Ó! Čo sa jej stalo?“

„Lekár si myslí, že narodenie jej posledného dieťaťa u nej spôsobilo predčasný prechod. Dal jej nejaké injekcie, ale nepomohli jej a zošalela z toho. Dva roky bola v ústave pre mentálne postihnutých. Predal som svoju farmu, aby som mal dostatok peňazí a pomohol jej, ale nič, čo lekári vyskúšali, nepomohlo. Brat Branham, mám doma štyri deti. Keď som sa dozvedel o tej šialenej žene z Mississippi, ktorá bola vtedy na tvojom zhromaždení uzdravená, predal som svoju mulicu, aby som mal peniaze na zaplatenie sanitky na prevoz svojej manželky sem.“

„Prečo jej nohy krvácajú?“

„V ústave nám dovolili vziať ju sem iba na jeden večer. Ale keď sa ju pokúšali naložiť do sanitky, neboli toho schopní. Zobral som teda so sebou štyroch bratov zo svojej cirkvi a tak sa nám podarilo dostať ju do auta. Cestou sem ju všetci títo štyria muži neboli schopní udržať v pokoji a tak vyrazila všetky okná v zadnej časti auta. Keď sme ju priviedli do budovy, vláčila nás na všetky strany. Konečne sme ju dostali do suterénu a položili ju na chrbát. Ona takto zostala ležať s rukami a nohami hore.“

Bill sa súcitne pozrel na túto šialenú ženu, ako uprostred miestnosti ležala na podlahe, jej krvavé ruky a nohy boli zdvihnuté rovno hore. Bill povedal jej manželovi, „Priblížim sa k nej a chytím ju za ruku, aby som videl, či nepocítim nejaké vibrácie.“

V očiach muža sa objavila hrôza. „Brat Branham, nechod' tam. Ona ťa zabije.“

Nedbajúc na to varovanie, Bill sa blížil k šialenej žene, ktorá s napätými očami pozorovala jeho približovanie. „Dobrý večer,“ povedal Bill a siahol po jej pravej ruke.

Vo chvíli, keď jeho ruka obopla jej zápästie, ona zrazu otočila svoju dlaň a uchopila jeho zápästie a prudko a silno ním trhla, takže Billa takmer zrazila na zem. Jej váha nepresahovala osemdesiatpäť kíl, ale zdalo sa, že má silu väčšiu než štyri normálne ženy dokopy. Potom ho k sebe pritiahla a Bill sa obával, že mu poláme kosti. Vytrhol svoju nohu, chytil ženu cez hrudník a prudko ju od seba odstrčil. Tým si uvoľnil ruku a rýchlo utekal ku schodisku.

Šialená žena ho sledovala, stále ležala na chrbte, usilovne sa plazila po betónovej podlahe ako obrovský had a stále zo seba vydávala neľudské škreky. Na pol ceste ku schodisku zmenila svoj smer a miesto ku schodisku zamierila k drevenej lavičke opretej o stenu. Udrela hlavou do rohu tej lavičky tak prudko, že drevo sa rozletelo na kusy. Krv sa zmiešala s jej vlasmi. Uchopila kus dreva a hodila ho po svojom mužovi. Minulo ho to len o pár centimetrov a odštiepilo omietku zo steny za ním.

„Brat Branham,“ nariekal manžel, „je pre ňu ešte nejaká nádej?“

„Pozri, brat,“ povedal Bill a položil ruku na mužovo plece. „Jediné, čo ti môžem povedať, je, že keď ma stretol anjel, povedal mi, že pokiaľ budem úprimný a budem schopný priviesť ľudí k tomu, aby mi uverili, potom On uzdraví chorých. Máš túto jednoduchú vieru, aby si veril, že Ježiš Kristus, Syn Boží, vyháňa démonov?“

Muž v sebe nabral celú svoju odvahu a odpovedal, „Mám.“

Keď to počula tá posadnutá žena, zajačala, „William Branham, ty so mnou nemáš nič do činenia. Ja som ju sem priviedol.“ Potom sa žena začala posúvať po chrbte k Billovi.

„Čo to má znamenať?“ Spýtal sa prekvapene muž. „Tá žena si predsa nepamätá ani svoje vlastné meno! Za posledné dva roky nepovedala jediné slovo.“

„To nebola ona,“ povedal Bill. „To bol démon, ktorý ju drží vo svojom vlastníctve. Vie, že ju bude musieť opustiť, ak len teraz budeš veriť Pánovi Ježišovi Kristovi. Zhodnime sa teda v modlitbe.“

Žena znova zajačala, „Ty nemáš so mnou nič do činenia!“ Bill sklonil svoju hlavu a modlil sa, „Nebeský Otče, v Mene Tvojho Syna Ježiša Krista, nech ju diabol opustí.“

Žena zostala ticho ležať na zemi. O chvíľu sa zrútila a ležala na zemi ako bez života. Jej muž sa spýtal, „Čo mám teraz urobiť?“

„Akonáhle skončí bohoslužba, vezmi ju späť do ústavu. Ak budeš veriť, potom sa to musí stať. Daj mi vedieť, ako to dopadlo.“

Na druhý deň ráno prenikajúce slnečné lúče otvorili Billove oči. Otočil hlavu na vankúši, aby sa pozrel z hotelového okna von, a bol prekvapený, keď zbadal vedľa svojho lôžka sedieť nejakú ženu. Jej šedé vlasy boli pevne upnuté vzadu do drdola. Mala na sebe svetlohnedý kostým a biely živôtik. Ona sa na neho nepozerala, ale hľadela bokom na stenu, takže ju mohol sledovať z profilu. Vyzerala smutne.

Znepokojený Bill si pomyslel, „Ako sa táto žena mohla dostať do mojej izby? Dvere sú predsa zamknuté a tu na nočnom stolíku leží kľúč.“

Zdvihol sa teda na lakte a spýtavo povedal, „Madam?“ Potom Bill pozoroval muža, ktorý sedel pri stene za ženou. Bol to vysoký muž so šedivými vlasmi. Mal na sebe svetlohnedý oblek a jasnú červenú kravatu. Vyzeral rovnako smutne. Žena otočila hlavu k tomu mužovi a obaja sa na seba usmiali.

„Čo to znamená?“ pomyslel si Bill. Posadil sa na posteli. Keď to urobil, zrazu už vôbec nebol v posteli, ale stál na pódiu v kostole, ktorý nemohol rozpoznať. Pohrýzol sa teda silno do prsta, aby sa presvedčil, že nesníva. Bolest' ho uistila v tom, že je pri plnom vedomí. Potom si uvedomil, že je to videnie.

Kostol pozvoľna zmizol a Bill sa nachádzal opäť na posteli. Pozoroval toho šedivého muža a ženu. Oni sa naňho usmiali, kývli hlavami a spokojne sa usmievali, ako keby boli šťastní. Potom sa obaja rozplynuli do prázdnoty.

Bill zavrel oči a zašepkal, „Bože, nerozumiem tomu, prosím, ukáž mi, čo to znamená.“ Domnieval sa, že títo dvaja ľudia sa večer objavia v modlitebnom rade. Stalo sa to už niekoľkokrát predtým, že pred

bohoslužbou uvidel vo videní nejakého človeka a neskôr večer, keď rozpoznal dotyčnú osobu, ako prichádza v modlitebnom rade, vedel, že Boh sa chystá urobiť v živote tej osoby niečo zvláštne. Videnie tohto druhu ukázalo obvykle Billovi presne to, čo sa má stať v priebehu modlitebnej bohoslužby. Ale toto videnie skončilo ako tajomstvo.

Bill zobral do ruky Bibliu, ktorá ležala na nočnom stolíku, a poprosil, „Pane, kde si praješ, aby som dnes ráno čítal z Tvojho Slova?“ Potom náhodne otvoril Bibliu. Stránky sa otvorili v 2. Kráľovskej, v 20. kapitole. Bill čítal miesto, kde Pán poslal proroka Izaiáša ku kráľovi Ezechiášovi, aby mu povedal, že jeho čas sa naplnil; choroba, ktorá ho postihla, bola na smrť. Kráľ Ezechiáš sa obrátil tvárou k stene a horlivo sa modlil o predĺženie času. Pán vypočul Ezechiášovu modlitbu a prehovoril k Izaiášovi, „Choď a povedz môjmu sluhovi Ezechiášovi, že mu pridám ešte ďalších pätnásť rokov.“

Práve v tej chvíli zazvonil telefón. Bill zdvihol slúchadlo s pomyslením, že to bude pastor Brown. Ukázalo sa, že to bol pán Kinney z Memphisu. Bill na tento prípad už celkom zabudol, ale teraz si spomenul. „Áno, brat Kinney, aké máš pre mňa správy?“

Hlas pána Kinneyho bol sklesnutý ťažobou, „Brat Branham, sedeli sme vedľa neho celú noc. Vyzerá to, že nás každú chvíľu opustí.“

„Povedz mi, brat Kinney, či pán D- nosí svetlohnedý oblek s jasnou červenou kravatou?“

„No, áno, on sa takto oblieka po celý čas. Prečo?“

„A nosí pani D- niekedy svetlohnedý kostým s bielym živôtikom?“

„Ona má ten kostým na sebe práve teraz. Odkiaľ si to vedel? Brat Branham, ty ich poznáš?“

„Áno. Povedz pani D-, aby prišla k telefónu.“

Pán Kinney zaváhal. „Už som jej zopakoval, čo si mi povedal.“

„Rád by som s ňou hovoril.“ Bill trval na svojom. Čoskoro sa na druhej strane linky ozval roztrasený, neistý ženský hlas. Bill povedal, „Sestra D-, Tak hovorí Pán, tvoj manžel bude žiť. Veríš tomu?“

Pani D- neodpovedala. Bill počul v pozadí nejaký rozruch a potom sa v telefóne opäť ozval pán Kinney. „Čo si jej povedal, brat Branham? Tá žena omdlela.“

„Povedal som jej, že jej manžel bude žiť. Popísal som ho, lebo som ho pred chvíľou videl vo videní. Ďalším lietadlom priletím do Memphisu. Čakaj ma na letisku.“

Keď Bill prišiel do nemocnice v Memphise, na chodbe sa s ním stretla sestra pána D-. Bola celá namrzená a nespokojná a drzo povedala, „To je nápad! Nejaký fanatický kazateľ sem prišiel modliť sa za môjho umierajúceho brata. Považujem to za hanbu.“

Bill vstúpil dovnútra s pomyslením, „Satan nie je schopný poslať dosť diablov na to, aby to teraz prekazil. Je to hotová vec, pretože to je Tak hovorí Pán.“ Stretol sa s ošetrovatelkou, ktorá vychádzala z izby.

„Sú vo vnútri nejakí lekári alebo ošetrovatelky?“

„Áno,“ povedala, „sú tam dvaja lekári.“

„Prosím, povedzte im, aby odišli.“

Lekári odišli, pričom vyzerali veľmi namrzene. Bill okamžite spoznal muža, ktorý chradol pod kyslíkovým stanom. Bol to ten, ktorého ráno videl vo videní. Pán D- ležal na chrbte so strnulým a zakaleným zrakom upreným do stropu. Bill natiahol ruku pod kyslíkový stan a zobral toho muža za ruku. Jeho vlastná ruka okamžite opuchla s rytmickými údermi a vibráciami zápalu pľúc. „Brat D-, počuješ ma?“

Pani D- povedala, „Môj manžel leží v bezvedomí už dva dni, brat Branham.“

Bill sa pozrel na staršiu ženu. Vyzerala presne tak, ako ju videl vo videní. „Nepochybuješ o ničom, čo som ti povedal, však?“

„Nie, vôbec nie.“

Bill obrátil svoju pozornosť späť k umierajúcemu mužovi a modlil sa, „Drahý Bože, viem, že toto sú ľudia, ktorých som videl dnes ráno vo videní. Teraz v Mene Ježiša Krista, prosím, uzdrav tohto muža.“ Hoci mal oči zatvorené, vedel, že opuch z jeho ruky mizne, pretože pulzovanie prestalo.

Potom Bill pocítil stisk mužovej ruky. Bill otvoril oči a uvidel, ako si pán D- zvlhčuje pery jazykom.

Pani D-, ktorá stála na konci postele so zatvorenými očami, sa ešte stále modlila.

Bill povedal, „Pán D-, poznáte ma?“

Muž jemne zdvihol hlavu a povedal, „Áno, ty si brat Branham.“

Teraz jeho manželka šklbla prekvapením hlavou. Náhle si uvedomila skutočnosť, skočila pod kyslíkový stan a volala, „Ocko! Ocko!“ Obsypala ho objatiami a bozkami. Bill vykĺzol z izby bez ďalšieho slova a stihol ďalšie lietadlo do Little Rocku.

Po dvoch dňoch mal pán D- na raňajky šunku s vajcami a opustil nemocnicu. Na ďalší deň opäť vykonával svoju prácu vedúceho pošty.

Kapitola 33

Osemdňový modlitebný rad

1946

Po zvyšok leta až do jesene v roku 1946 kázal William Branham bez prestávky po celom území Arkansasu. Každé zhromaždenie bolo reklamou pre ďalšie a vďaka tomu zástup ľudí rástol zo dňa na deň a modlitebné rady sa pri každom ďalšom zhromaždení stávali dlhšími. Bill sa každý večer usilovne modlil za chorých až do jednej, dvoch a niekedy aj do troch hodín ráno. Cítil silné nutkanie vynahradiť stratený čas a nejakú vynahradiť chybu, ktorej sa dopustil pred desiatimi rokmi, kedy ho Boh povolal, aby vykročil na evanjelizačné pole, a on to odmietol. Hoci jeho fyzická kondícia bola výborná, čo bolo docielené mnohými rokmi pochôdzok počas inšpekcií okolo vedenia vysokého napätia, predsa len neustále úsilie a nedostatok spánku si vybralo vysokú daň z jeho tela. Jednoducho sa vyčerpával. Možno by to mohlo vyzerat' inak, keby sa mal možnosť počas dňa vyspať natoľko, aby načerpal novú energiu, ale to sa stávalo len zriedkakedy. Vždy sa vynorila nejaká zvláštna potreba, ktorú Bill nemohol odmietnuť - ako vtedy, keď kázal pre pastora Johnsona v Koringu, v Arkansase. Po skončení bohoslužby o tretej hodine ráno padol Bill úplne vyčerpaný do postele vo farnosti vo vedľajšej budove. O niekoľko hodín neskôr ho zobudil telefón. Počul pani Johnsonovú, ako hovorí, „Nemôžeme ho zobudiť, pane, práve sme ho dostali do postele.“ Niekoľko dní na druhej strane telefónu bol evidentne neodbytný. Nakoniec Bill dokrivil do obývacej izby a roztrasene povedal, „Dovoľte mi s ním hovoriť.“

„Haló, brat Branham, volám sa Paul Morgan,“ povedal muž unaveným, ale rozhodným hlasom. „Som okresným úradníkom tu vo

Walnut Ridge, je to asi sto kilometrov od miesta, v ktorom sa teraz nachádzaš. Moja dvanásťročná dcéra zomiera na zápal pľúc. Neprišiel by si za ňu pomodliť?”

Telefón bol blízko okna a to umožňovalo Billovi dívať sa von. Deň vyzeral zamračené. Vytrvalý dážď padal na približne stovku ľudí, ktorí stáli v malých skupinkách na trávniku. Bill vedel, že čakajú naňho. „Pán Morgan, veľmi rád by som prišiel, keby to bolo možné, ale, pozrite, teraz tam vonku stoja matky s deťmi a čakajú, kedy sa pomodlím za ich deti. Stáli tam v daždi celú noc. Ako by som ich mohol opustiť a odísť sa modliť za vašu dcéru?”

„Cením si to,“ povedal pán Morgan, „ale tamtie matky nemajú deti, ktoré zomierajú. Najlepší odborníci, ktorých som mohol zohnať, povedali, že moja dcéra neprežije viac než tri hodiny. Brat Branham, je to moje jediné dieťa. Prosím, príď sa za ňu pomodliť.”

Bill si spomenul na smrť svojej vlastnej Sharon Rose a povedal, „Budem tam hneď, ako to len bude možné.”

Keď zavesil slúchadlo, pastor Johnson namietal, „Brat Branham, nemôžeš tam ísť. Si takmer mŕtvy.”

„Pokúsím sa zaspáť na zadnom sedadle po ceste.”

Kazateľ Johnson sa rútil mokrou cestou 100 kilometrovou rýchlosťou, zatiaľ čo Bill ležal na zadnom sedadle a nepokojne sa vrtel a prebúdzať sa zo spánku. Necítil sa pohodlne. Boleli ho oči, bolela ho hlava. Potom sa posadil a oprel si hlavu o okno. Naraz pocítil, ako mu začala brnieť koža a tlak v ušiach sa zosilnil. Potom uvidel vedľa seba na zadnom sedadle sedieť anjela Pánovho. Trhlo ním a v okamihu bol celkom bdelý. Bill nabral dych, jeho oči sa rozšírili a jeho svaly stuhli strachom.

Rovno nad anjelom krúžilo to nadprirodzené svetlo - alebo presnejšie časť toho svetla, pretože krúžilo presne cez strechu auta, napoly vo vnútri a napoly vonku. Ako obvykle mal anjel zložené ruky a pozeral sa prísne na Billa. Keď prehovoril, jeho hlas znel jemne a upokojujúco, „*Povedz Paulovi Morganovi, Tak hovorí Pán...*” akonáhle anjel ukončil svoje pokyny, zmizol.

V nemocnici Bill uvidel niečo, čo ešte nikdy predtým nevidel. Miesto stanu s kyslíkom vedľa postele stála ošetrovateľka s gumovou maskou, ktorú periodicky vkladala dievčaťu na nos a to vháňalo kyslík do jej pľúc. Zakaždým, keď sa jej dostalo trochu kyslíka, sa niekoľkokrát krátko, plytko a namáhavo nadýchla. Ošetrovateľka povedala, „Musím neustále dodávať ten kyslík, len tak ju udržíme nažive. Sama už nedýcha.“

Pán Morgan objal Billa a zavzlykal. „Brat Branham, snažil som sa žiť správne. Nevieť, prečo mi Boh berie moje malé dievčatko.“

„Nerozrušuj sa, brat Morgan,“ uistoval ho Bill. „Neboj sa. Mám pre teba slovo od Pána. Najprv sa ale pomodlím za tvoju dcéru.“ Bill položil na dievča ruky a poprosil v Mene Ježiša Krista za jej uzdravenie. Ošetrovateľka znova začala vkladať gumovú masku na nos pacientky. Bill však natiahol svoju ruku a zadržal ju. Plynuli napäté sekundy. Potom sa dievča samé plytko nadýchlo. Ošetrovateľka sa spýtavo pozrela na Billa. Bill jej kývol, aby čakala. Dievča sa druhýkrát samé nadýchlo a potom znova. Kyslíková maska už nebola viac potrebná.

Bill sa obrátil k rodičom. „Mnohí odborníci vám povedali, že vaša dcéra umiera, ale ‘Tak hovorí Pán’, pán Morgan, vaša dcéra sa uzdraví. A tu je slovo Pánovo pre vás (zapamätajte si ho po všetkých dňoch vášho života): vody plynú rozvážne vpred.“

Hoci Billovi už nebol dopriaty žiaden odpočinok pred večernou bohoslužbou, predsa len považoval túto dennú skúsenosť za niečo, čo stálo za to - lebo za tri dni sa dcérka Paula Morgana uzdravila natoľko, že sa mohla vrátiť do školy.

Neskôr na jeseň v roku 1946 si Bill uvedomil, že nemôže donekonečna zvládať takú pracovnú záťaž. Rozhodol sa teda, že po skončení osemdennej kampane ohlásenej v Jonesboro, v Arkansase, si vezme nejaké pracovné voľno. Jonesborskú kampaň finančne podporoval kazateľ Reed, ktorý získal pre spoluprácu niekoľko miestnych cirkví. Spoločne prenajali najväčšiu poslucháreň v meste. Stále tam ešte nebolo dosť miesta na sedenie pre všetkých, ktorí prišli. Tisíce a tisíce ľudí prúdili z celého juhu a juhozápadu. V okruhu osemdesiatich kilometrov okolo Jonesboro nebolo

možné nájsť jediný prázdny hotel alebo motel. Tí, ktorí si nemohli nájsť iné ubytovanie, spali jednoducho v stanoch alebo pod nákladnými autami alebo vo svojich autách. Miestni novinári odhadovali zástup na dvadsaťosem tisíc ľudí. Keď začali zhromaždenia, mnoho tisíc ľudí zostalo stáť vonku pred auditóriom a dúfali, že sa im podarí dostať dovnútra.

Bill začal svoje prvé zhromaždenie v Jonesboro svojím obvyklým pozdravom, ako keby bol doma, „Ak budete niekedy v núdzi, len mi zavolajte, a pokiaľ to bude možné, prídem k vám, za dažďa alebo slnečného počasia. Alebo ak budete niekedy prechádzať okolo Jeffersonville, v Indiane, zastavte sa u mňa. Bývam neďaleko svojho zboru na križovatke Ôsmej a Pennovej ulice. Milujem vás a urobím pre vás všetko, čo budem môcť, aby som vám pomohol.” A potom Bill odvážne prehlásil, „Keďže toto bude na dlhšiu dobu môj posledný týždeň v Arkansase, chcel by som zotrvať rovno tu pri kazateľni, dokiaľ modlitebným radom neprejde posledná osoba.”

Práve v tej chvíli si Bill všimol ženu, ktorá sedela blízko predného radu a energicky na neho mávala. „Môžem pre teba niečo urobiť, sestra?” spýtal sa.

„Nepoznávaš ma?” Povedala so širokým úsmevom na tvári.

„Nie, nespomínam si.”

„Naposledy si ma videl v Little Rocku. Povedali mi, že moje nohy boli úplne od krvi a bola som psychicky chorá.”

Teraz ju Bill spoznal. Bola to tá žena, za ktorú sa modlil v suteréne mestskej posluchárne v Little Rocku. Pred niekoľkými mesiacmi bola tak psychicky chorá, že vykopla a rozbila sklo na zadných dverách auta, a plazila sa na chrbte po podlahe v suteréne. Teraz pokojne sedela so svojím manželom a štvoricou detí, ktoré sedeli vedľa nich. Jej manžel vydal svedectvo, „Potom, čo si sa za ňu v ten večer pomodlil, sedela ticho v aute celú cestu do ústavu. Počas troch dní ju prehlásili za celkom normálnu a mohla sa vrátiť domov.”

Bohoslužba, ktorá začala takým dramatickým svedectvom, vzbudila vieru publika, ktorá sa povzniesla k nebeskému očakávaniu. Ľudia pozorovali znamenia na Billovej ruke, ktoré nadprirodzeným spôsobom

zjavovali choroby, a čudovali sa, ako tiché Billove modlitby menili situáciu. Čoskoro sa všetkým zdalo, že nič nie je nemožné. Bill vytvoril rad po svojej pravej strane a ľudia sa hrnuli k modlitbe ako prúd vody v rieke, ktorá nikdy nevyschne. Hodinu za hodinou prichádzali. Akonáhle sa za niekoho pomodlil a ten si sadol na svoje miesto, niekto iný sa postavil a pripojil sa ku koncu radu. Davu sa zmocnil presvedčivý pocit, že Ježiš Kristus stál v blízkosti toho malého muža pri kazateľni, a všetci sa chceli dostať na rad do Kristovej prítomnosti.

Bohoslužba sa jednoducho nekončila. Bill sa celú noc modlil za chorých, len občas si urobil prestávku, aby sa napil pomarančového džúsu. Niekedy vo veľmi včasnej rannej hodine si ľahol vedľa kazateľne a na niekoľko hodín si zdriemol. Ale keď sa prebudil, klavirista stále jemne hral, „Len ver, len ver, všetko je možné, len ver“; a modlitebný rad bol stále na svojom mieste s ďalším pacientom v poradi, aby sa zaňho pomodlil. Svoje denné jedlá jedol Bill pri kazateľni, aby mohol pokračovať v modlitbách za chorých po celý deň. Tí, ktorí mali to šťastie, že sa dostali dovnútra posluchárne hneď počas prvého dňa, len neochotne odchádzali. Mnohí z nich si držali svoje miesta deň za dňom a keď boli hladní, posielali niekoho, kto by im priniesol obložený chlebiček. Tiež volali svojim priateľom a príbuzným, aby im rozprávali o tom fantastickom Božom hnutí, ktoré videli, a nabádali ich, aby sa prišli pozrieť na tieto zázraky sami. To spôsobilo, že v priebehu týždňa do Jonesboro prišlo ešte viac ľudí. Tí, ktorí boli pred auditóriom, trpezlivo čakali v dlhom chaotickom rade pred dverami s dôverou, že budú mať príležitosť dostať sa dovnútra. Pomaly, veľmi pomaly, centimeter za centimetrom sa rad posúval, podľa toho, ako ľudia, ktorí boli vnútri auditória, vychádzali von a tým dovolili niekoľkým ďalším ľuďom, ktorí boli vonku, vojsť dovnútra. Keď ľudia vychádzali von, opisovali ohromujúce zázraky, ktoré sa diali vnútri. Len málo z tých, ktorí stáli pred budovou, opustilo rad, aj keď uprostred týždňa začalo pršať.

Noc a deň sa Bill modlil za nekončiaci sa rad chorých a postihnutých. Zázraky nevyčerateľne plynuli. Raz ráno okolo štvrtej hodiny prišla k Billovi v modlitebnom rade asi tridsaťpäťročná žena s vreckovkou na nose, ktorú si pridržovala ľavou rukou. Bill si myslel, že plače. Keď ju uchopil svojou ľavou rukou za jej pravú ruku, vibrácie odhalili jej chorobu. Povedal,

„Máš rakovinu, však, pani?“ Žena sňala ľavú ruku zo svojej tváre. Nemala vôbec žiaden nos; rakovina ho už zožrala.

„Veríš?“ spýtal sa Bill.

Jej hlas sa zachvel zúfalstvom. „Brat Branham, musím veriť! To je moja jediná nádej.“

„V tom prípade ti, sestra, môžem pomôcť. Lebo anjel, ktorý sa so mnou stretol, mi povedal, že pokiaľ budem úprimný a budem schopný priviesť ľudí k tomu, aby mi verili, nič pred mojou modlitbou neobstojí, dokonca ani rakovina.“ Keď sa Bill modlil v Mene Ježiša Krista, snažil sa vcítiť do zúfalej situácie tejto mladej ženy odsúdenej k smrti. Čoskoro zúrivé pulzovanie v jeho ruke zmizlo a on vedel, že bola uzdravená.

[Poznámka: Niekoľko mesiacov neskôr Bill slúžil v Texacane v Texase, keď prišla dopredu tá žena a povedala, „Brat Branham, spoznávaš ma?“

„Nie, nemyslím, sestra,“ povedal Bill.

„Pamätáš sa, ako si sa v Jonesboro modlil za ženu, ktorej nos bol zožraný rakovinou?“

Potom si Bill spomenul. „Ty nie si tá žena, však?“

„Áno, som,“ odpovedala, „nielenže rakovina je preč, ale ako môžeš vidieť, môj nos znova narástol.“]

Počas ôsmeho a posledného večera kampane v Jonesboro prerušil Bill na chvíľku ten dlhý modlitebný rad, aby stačil zájsť na vlakovú stanicu a stretnúť sa so svojou manželkou. Nevideli sa už mesiace. Prišla, aby s ním bola počas jeho posledného zhromaždenia na kampani v Jonesboro, a potom ho chcela doprevádzať späť do Jeffersonville na jeho tak veľmi potrebný odpočinok.

Keď sa vracali späť do auditória, ich auto muselo zastaviť ďaleko od svojho cieľa. Ulice a parkoviská boli upchaté autami, nákladnými autami, bicyklami a stanmi. Bill s Médou teda kráčali peši. Nakoniec Méda uvidela obrovský zástup ľudí, ktorí čakali pred budovou, mnohí z nich si držali nad hlavou noviny ako ochranu pred mrholením. Hoci jej toto Bill opísal už počas telefonického rozhovoru, nebola na túto realitu pripravená. „Billy, či všetci títo ľudia prišli počúvať teba?“

„Nie,” odpovedal, „oni prišli vidieť Ježiša.”

Méda vložila svoju ruku do jeho a začala spievať, „Prichodia od východu, západu a všetkých strán, by hostili sa s Kráľom, večerali ako Jeho hostia, akí požehnaní sú títo pútnici!” Bill sa k nej pridal, „Budú Jeho tvár vidieť, budú Jeho slávu zrietať, blahé to účastníci, Jeho klenoty v sláve.” Bill nebol nikdy dobrým spevákom - jeho hlas mal sklon k chrapľavosti a mal problémy s udržaním melódie - ale spev miloval. Spolu s Médou spievali refrén, „Pretože ma Ježiš vyslobodil, moje srdce je tak šťastné, ako len môže byť...”

Stretli sa so skupinou uvádzačov, ktorí im pomáhali prejsť strkajúcim sa davom do budovy. Hneď za dverami Bill spozoroval muža, ktorý mu mával modrou čiapkou a tým chcel upútať jeho pozornosť. Bill sa k nemu priblížil tak blízko, že sa ho mohol spýtať, „Voláš mňa, pane?”

Muž nervózne stláčal svoj klobúk. „Ty nie si brat Branham?” opýtal sa.

„Áno, som, ale nemal by som sa tu vonku za nikoho modliť, pretože by som tým spôsobil výtržnosti. Ak sa môžeš dostať do modlitebného radu, potom...”

„Ó, ja nepotrebujem modlitbu za seba,” vysvetlil muž. „Som šofér sanitky. Dnes som priviezol staršiu pacientku z Missouri - veľmi chorú. Ona práve umiera v mojej sanitke. Možno, že je už aj mŕtva. Nikde nemôžem nájsť lekára a neviem, čo si mám počať. Mohol by si k nej prísť?”

„Pane, nie som oprávnený prehlásiť ju za mŕtvu. Musíš zavolať pohrebnú službu.”

Šofér naňho tlačil, „Chcel by som, aby si išiel so mnou. Jej manžel je zúfalý a možno by si ho vedel upokojiť.”

Bill vedel, kde parkujú sanitky. Dopravná polícia vyznačila určitú oblasť ako výhradné parkovisko pre sanitky. „Myslím, že sa k tej žene ani nedostanem. Medzi nami a tými sanitkami musí byť dvetisíc ľudí.”

„My ti pomôžeme,” ponúkol sa jeden zo štyroch uvádzačov.

A tak Bill súhlasil, že pôjde.

S mnohým ospravedlňujúcim sa strkaním a mnohými ťažkosťami sa im nakoniec podarilo doraziť k radu sanitiek, ktoré parkovali za obrubníkom. Štyria uvádzači stáli vonku, zatiaľ čo Bill spolu so šoférom otvorili dvere a vliezli do sanitky. Kľučal tam starý muž nad bezvládnym telom zvráskavenej ženy. Košeľa muža bola samá záplata. Jeho montérky boli vyblednuté. Ponožky vyliezali cez podrážky topánok. Týždenný porast brady zakrýval jeho unavenú tvár. Sedel zhrbený, jemne kýval hlavou spredu dozadu so vzlykaním, „Ó, mama, mama, prečo si ma opustila?“ Spôsob, ako tento muž zvieral svoj deravý slamený klobúk, pripomenul Billovi jeho vlastného otca. „Čo sa stalo, pane?“

Starý muž zdvihol hlavu. „Ty si lekár?“

„Nie. Ja som brat Branham.“

„Ó, brat Branham, úbohá mama.“ Pozrel späť dolu na nehybnú ženu na ležadle. „Prišiel som o ňu. Som si istý. Ešte pred chvíľou dýchala. Tak veľmi si priala ňu vidieť pred tým, než zomrela. Ona mi bola tak dobrou ženou. Vychovávala moje deti a obrábala so mnou tie polia a pomáhala mi na každom kroku. Pred niekoľkými rokmi dostala rakovinu ženských orgánov. Zobrali sme ju do St. Louis k lekárovi na operáciu, ale nepomohlo to. Jej stav sa ďalej zhoršoval.“ Pozrel späť na Billa a jeho hlas prezrádzal horké sklamanie. „Dnes ráno sme počúvali rádio a počuli sme tam jedného muža, ktorý vydával svedectvo, že bol desať rokov slepý a po tom, čo si sa zaňho pomodlil, mohol znova vidieť. Pomyslel som si, že snáď i pre nás by sa mohol stať taký zázrak. Nemali sme už žiadne peniaze, keďže všetky naše úspory sme minuli na operáciu. Ale predal som niekoľko prikrývk, ktoré vyrobila, a trochu černicových zavaranín, ktoré zavarila, a potom som najal túto sanitku, aby ju zaviezla do Jonesboro.“ Smutne sa pozrel na svoju ženu. „Teraz je mŕtva a ja neviem, čo si bez nej počnem. Budem tak osamelý.“

Tak utešujúco, ako len mohol, mu Bill povedal, „Dobre, tatko, jediné, čo pre vás môžem urobiť, je ponúknuť modlitbu.“

Bill nevedel, či je žena mŕtva alebo nie. Každopádne vyzerala, že je mŕtva. Šofér sanitky z jej úst vybral zubnú protézu a jej pery vpadli dozadu. V očiach mala niečo, čo pripomínalo kalnú vodu. Jej čelo bolo na dotyk studené a lepkavé. Bill zobral do svojej ľavej ruky jej pravú a chcel

nahmatať pulz. Nemohol ho nájsť. A ako ďalší dôkaz, že už musí byť mŕtva, Bill v ľavej ruke nepociťoval žiadne vibrácie spôsobené rakovinou.

Sklonil hlavu a ticho povedal, „Drahý Pane Ježišu, prosím, zmiluj sa nad týmto bratom; pomôž mu a požehnaj ho. A čo sa týka tejto ženy, ktorá podstúpila túto cestu vo viere, že...”

Bill si pomyslel, že cíti stisk ženej ruky. Otvoril oči a sústredene ju pozoroval. Stále vyzerala ako mŕtvola. Musela to byť jeho predstavivosť alebo snáď kŕč vo svaloch mŕtvej ženy. Bill teda zatvoril oči a pokračoval v modlitbe, ale o chvíľu znova pocítil tento stisk jej ruky. Tentokrát si bol istý, že to bol prejav života. Otvoril oči a pozoroval jej tvár. Koža na jej čele sa zvráštila. Otvorila oči a pozrela sa na neho.

Bill nepovedal ani slovo. Starý muž mal stále zatvorené oči a mädlil si ruky, jeho hlava bola zdvihnutá k stropu vozidla. Žena jemne nadvihla hlavu a povedala Billovi, „Ako sa voláš?”

„Som brat Branham.”

Starý muž prudko šklbol hlavou a s údivom vykrikol, „Mama!” Objal ju rukami a s radosťou vzlykal, „Mama! Mama!”

Zatiaľ čo sa do líc ženy vracala farba, Bill si všimol, že jeho ľavá ruka naďalej neodhaľuje žiadne vibrácie rakoviny v jej tele. To znamenalo, že choroba zmizla.

Krik starého muža upútal pozornosť niektorých ľudí, ktorí boli na priestranstve okolo sanitky a teraz začali tlačiť tváre k oknu. Šofér povedal Billovi, „Myslím, že zistili, kto si. Budeš mať problémy dostať sa späť do budovy.”

Bill vedel, že šofér má pravdu. Keď sem prichádzal, cítil sa dostatočne bezpečne, pretože títo ľudia ho ešte nikdy predtým nevideli. Ale väčšina z nich tu čakala po celé dni, aby sa dostali do vnútra, aby sa za nich pomodlil. Akonáhle zistili, že je medzi nimi, správa sa rozniesla tak rýchlo ako divoký oheň vo vetre, a to mohlo znamenať veľké problémy pri jeho návrate späť do posluchárne. Náhle dostal nápad. Povedal šoférovi, „Stoj otočený chrbtom k oknu a opatrne si vyzleč kabát. To zatieni vnútrajšok sanitky na tú chvíľu, než stihnem uniknúť druhými dverami. Ak sa mi podarí

nepozorovane zmiznúť, budem v poriadku. Tam vonku ma nikto nepozná. Budem sa pohybovať na okraji zástupu k zadnému parkovisku. Budeš musieť povedať uvádzačom, aby ma tam čakali. Nemyslím si, že sa budem môcť predrať týmto davom do budovy bez ich pomoci.”

„Poviem im to,“ odpovedal šofér. Obrátil sa chrbtom k oknu, ku ktorému priliplo niekoľko tvári. Potom pomaly vystrel rameno a vyzliekol si kabát a dostatočne zakryl malé okienka. „Chod,“ povedal.

[Poznámka: Bill znova videl túto ženu o osem rokov neskôr. V roku 1954 bola silná, zdravá a bola v poriadku.]

Bill ticho vykázol na druhom konci auta a ponáhlal sa popri rade sanitiek, dokiaľ neprišiel k zadnému parkovisku. Elektrické pouličné osvetlenie skromne presvetľovalo dážď, ktorý mrholil a padal na hlavy niekoľko tisíc mužov, žien a detí, ktorí boli natlačení okolo zadného vchodu do posluchárne. Bill si bol istý, že je týmto ľudom celkom neznámy, lebo nikto z nich ho nikdy predtým nevidel. A tak namiesto toho, aby počkal na uvádzačov, aby mu pomohli, snažil sa Bill prekliesniť si cestu zástupom sám. Nejaký chrapľavý hlas ostro povedal, „Netlač sa!”

„Prepáčte,“ povedal Bill a snažil sa pretlačiť ďalej.

Veľký drsný muž sa k nemu obrátil „Povedal som: Netlač sa!” zavrčal.

„Áno, pane,“ odpovedal nespoko Bill. „Prepáčte.”

Bill sa tlačil okrajom zástupu a uvažoval, čo by mal urobiť. Uvádzači neboli nikde v dohľade. Naraz počul ženský hlas, ktorý volal, „Oci! Oci!” Bill sa pozrel smerom k zdroju volania a uvidel mladé černošské dievča vo veku asi sedemnášť rokov, ako sa tlačí masou bielych ľudí. Bola zjavne slepá; oči mala biele kvôli kataraktu. Ale kvôli zákonom Jima Crowa, ktoré oddeľovali bielych ľudí od čiernych, nikto z tých stojacich nablízku jej nebol ochotný pomôcť.

Dievča tápalo uprostred davu smerom k Billovi. Bill sa zatiaľ pohyboval po okraji zástupu tak, že sa nakoniec ocitol presne naproti tejto dievčine. Krátko nato doňho narazila.

„Prepáčte,“ povedala, „ale som slepá a stratil sa mi otecko. Pomohli by ste mi nájsť autobus z Memphisu? Bill sa pozrel na dlhý rad autobusov

zoradených na konci parkoviska. „Áno, môžem ti pomôcť,” povedal, „Čo tu robíš?”

„Môj otecko a ja sme prišli, pretože sme sa chceli stretnúť s uzdravovateľom,” odpovedala.

„Ako si sa o ňom dozvedela?”

„Dnes ráno som počúvala rádio a bol tam nejaký muž, ktorý rozprával, ako nemohol počas štyroch rokov prehovoriť ani slovo a teraz už môže hovoriť. Druhý muž rozprával, ako dvanásť rokov poberal invalidný dôchodok kvôli tomu, že bol slepý, a teraz môže vidieť tak dobre, že číta Bibliu. To mi znova dodalo nádej, že sa mi vráti zrak. Keď som bola malá, urobil sa mi tento očný zákal. Lekár mi vtedy povedal, že až budem staršia, že mi ho vyoperuje, ale teraz, keď som staršia, povedal, že sa ovinul okolo môjho zrakového nervu, a nemôže sa ho ani dotknúť. A tak nemám žiadnu inú šancu, než aby som sa dostala k tomu uzdravovateľovi. Ale dnes je tu posledný večer a ani ja, ani môj otecko sme sa nedostali bližšie k budove. Teraz som stratila otecka a nemôžem sa dostať ani k autobusu. Milý pane, budete taký láskavý a pomôžete mi?”

„Áno, slečna. Pomôžem ti. Ale najprv by som sa ťa rád opýtal na toho uzdravovateľa, o ktorom si hovorila. Veríš, že Boh by dnes poslal anjela a uzdravoval by ľudí?”

„Áno, pane. Verím.”

„Veríš tomu aj napriek tomu, že máme toľko dobrých lekárov a nemocníc?” Bill sa trochu hanbil za to, že takto zneužíva slepotu tejto dievčiny, ale chcel vyskúšať jej vieru.

Rýchlo odpovedala, „Žiaden z tých lekárov mi nemôže pomôcť, pane. Ak ma vezmeš za ruku a privedieš ma k tomu uzdravovateľovi, potom si nájdem svojho otecka sama.”

Bill to už nebol schopný ďalej predstierať. „Sestra, možno som to ja, s ktorým si sa chcela stretnúť.”

Dievča sa chopilo chlopne jeho kabáta ako kliešť. „Ty si tým uzdravovateľom?” opýtala sa.

„Nie, madam. Som brat Branham, kazateľ. Ježiš Kristus je tým uzdravovateľom. Ak sa pustíš chlopne na mojom kabáte...” Uchopil ju za zápästie, aby sa od nej uvoľnil. Ale dievča sa držalo z celej sily. Mala ho vo svojich rukách a nemohla sa ho len tak vzdať. „Zmiluj sa nado mnou, brat Branham,” úpenlivo prosila.

„Sestra, dovoľíš mi, aby som ťa držal za ruku, zatiaľ čo sa budem modliť?” Billovi sa podarilo uvoľniť jednu ruku dievčiny. Cítil vibrácie zákalu, ako sa pohybujú po jeho ruke, zatiaľ čo sa modlil. „Drahý Ježišu, jedného dňa si niesol starý drsný kríž a tackal si sa s ním ulicou; krv stekala po Tvojich ramenách; Tvoje drobné a krehké telo sa potácalo pod týmto bremenom. Nejaký farebný muž, Šimon Cyrenejský, prišiel k Tebe, zodvihol ten kríž a pomohol Ti ho niesť. A teraz sa tu jedno zo Šimonových detí tacká v temnotách; som si istý, že tomu rozumieš...”

Dievča sa zachvelo. „Niečo cezo mňa práve prešlo,” povedala, jej telo sa chvelo. „V očiach cítim taký chlad.”

Bill cítil, ako vibrácie v jeho ruke ustupujú; démonický život práve odišiel zo zákalu. „Sestra, zatvor na chvíľu viečka. Tak, dobre. Zákal sa scvrkáva. Za chvíľu by si mala vidieť. Nehovor o tom nič, pretože by ma spoznali. Nechcem, aby sa ľudia dozvedeli, že som tu. Teraz pomaly otvor oči. Ježiš ti vrátil zrak.”

Jej viečka sa prudko otvorili. Pozrela sa a zalapala po dychu. „To sú svetlá?”

„Áno. Môžeš ich spočítať?”

„Sú štyri. Toto sú ľudia, čo prechádzajú okolo nás?” Predtým, ako Bill stačil odpovedať, vykrikla z plného hrdla. Všetky tváre sa otočili týmto smerom. Znova vykrikla, „Sláva Bohu! Ja vidím! Ja vidím! Bola som slepá a teraz vidím!”

[Poznámka: O niekoľko rokov Bill znova stretol túto ženu. Pracovala ako čašníčka a povedala mu, že už nikdy nemala žiadne problémy s očami odo dňa jej uzdravenia v roku 1946 v Jonesboro, Arkansas.]

Ľudia sa začali hrnúť k Billovi a k dievčine. Práve v tej chvíli prišla k rohu budovy skupinka uvádzačov, ihneď Billa spozorovali a bežali mu na

pomoc. Predtým, ako ho uvádzači postrčili preč, istý muž so skrútenými nohami, ktorý sa opieral o palicu, zakričal, „Viem, že si brat Branham. Zmiluj sa nado mnou. Stál som tu osem dní. Mám doma päť detí a som mrzák. Verím, že si dobrý človek. Ak za mňa poprosíš Boha, On to urobí.”

Bill povedal, „V tom prípade, v Mene Ježiša Krista, podaj mi svoju palicu.”

Bez zaváhania podal ten zmrzačený muž Billovi svoju podomácky zhotovenú palicu. Jeho krivé nohy sa okamžite narovnali a mohli ho bezpečne udržať. Dupol topánkou do asfaltu a vykrikol, „Som uzdravený! Som uzdravený!”

Zástup sa vzrušene tlačil dopredu. Štyria uvádzači vytvorili ochranný štít okolo Billa, ako to len išlo, a násilím si kliesnili cestu späť do posluchárne, zatiaľ čo ľudia okolo nich sa usilovali aspoň dotknúť Billovho obleku, keď prechádzal okolo. Nezáležalo im na tom, že Billov oblek bol zaplátaný a opravovaný.

Kapitola 34

Šok pri návrate domov

1946

Počas jesene v roku 1946 zostal William Branham na pódiu v Jonesboro celých osem dní a nocí a modlil sa za neustály prúd chorých a núdznych ľudí. Svoje denné jedlo jedol priamo na pódiu a zdriemol si rovno za kazateľňou, zatiaľ čo stojaci v modlitebnom rade trpezlivo očakávali, až sa zobudí a bude pokračovať v práci. Ku koncu týždňa Billovo čelo pulzovalo od vyčerpania. Chrbty jeho rúk boli odreté od vytrhávania chlpov, čím sa chcel udržať v stave bdlosti. Stále však ešte nechcel skončiť. Chcel tam zostať, dokiaľ sa nepomodlí za každú chorú osobu, ktorá vstúpila do vnútra - ale nedokázal to. Správy o uzdraveniach a zázrakoch pôsobili ako magnet a priťahovali do Jonesboro v priebehu týždňa tisíce ďalších ľudí. Keď Bill nakoniec zakončil osmy večer tej uzdravovacej kampane v Jonesboro, modlitebný rad bol dlhší než na začiatku. Bill sa cítil vyčerpaný telesne i psychicky. Pastor Reed ho uložil do postele, ale Bill mal také závrate, že nemohol zaspáť. Celé hodiny sa prehadzoval na posteli. Nakoniec radšej tento zápas vzdal a rozhodol sa, že odšoféruje domov do Jeffersonville a zvalí sa do svojej vlastnej postele, kde dúfal, že bude môcť spať nerušene celé dni.

Po niekoľkých hodinách cesty mal Bill problém udržať svoje viečka otvorené. Aby za volantom nezaspal, ťíkol nohou do dverí, dokiaľ nezdeformoval čalúnenie. Keď ho úplne odlomil, vyburcoval ho rev klaksónu, čo mu poskytlo akurát dosť času, aby sa stačil vrátiť na svoju stranu vozovky. Otrasený zašiel k okraju vozovky a zastavil, aby sa dal dokopy. Méda stále spala na zadnom sedadle auta. Bill vystúpil a dúfal, že

krátka prechádzka ho občerství. Ale od hlbokého vyčerpania začal strácať vedomie. Keď nakoniec precitol, zistil, že stojí na pastvine dobytká s rukou zdvihnutou pred sebou a mrmlal si pre seba, „Len ver, sestra. To je všetko, čo musíš urobiť. Len ver.“ Prudko potriasol hlavou a uvažoval, „Čo sa to so mnou deje? Vyzerá, že som sa zbláznil.“

Do Jeffersonville sa vrátili neskoro večer a zastavili sa v dome Médiných rodičov, aby vyzdvihli deti. Rebeka mala teraz päť mesiacov a Bill ju tri mesiace nevidel, a tak nebolo divu, že ho nepoznala. Keď ju chcel zobrať na ruky, začala plakať a snažila sa dostať späť k mame. To ho zaboľelo. „Ona ma nepozná,“ sťažoval sa.

Méda sa snažila Rebeke upokojiť hojdaním a ukázala smerom k Billovej fotke, ktorá bola položená na stole. „Mám tú istú tvoju fotku doma na komode. Každý deň som jej ju ukazovala a hovorila, 'To je tvoj otecko.'“

Bill sa pozrel na fotku a potom na svoju tvár v zrkadle na chodbe. „Niet divu, že ma nepoznala. Schudol som desať kíľ, vypadali mi vlasy a zhrbili sa mi plecía. Vôbec sa na seba nepodobám.“

Ďalší šok ich čakal, keď prišli k svojmu domu – autá stáli po oboch stranách ulice do vzdialenosti niekoľkých mestských blokov a takmer dvesto ľudí ich čakalo na dvore.

„Čo má toto znamenať?“ opýtala sa Méda.

Bill sa začervenal. „Všade, kde som bol, dal som ľuďom našu adresu a povedal som im, že až pôjdu niekedy okolo Jeffersonville a budú potrebovať modlitbu, nech sa u nás zastavia. Nemyslel som si, že prídu takto skoro.“

Dlho do noci sa Bill modlil za zástup na svojom dvore. Nakoniec odišla posledná osoba. Méda pomohla Billovi do postele. Boli dve hodiny nad ránom. Ležal tam ticho a bol unášaný do polospánku. Zrazu sa strhol a zobudil sa. V nohe mal kŕč.

Méda sa posadila. „Bill, vieš, čo robíš?“

„Myslel som si, že spím.“

„Objímal si vankúš a mrmlal si, 'Kto je ďalší? Ak budeš len veriť, pretože anjel mi povedal, že pokiaľ privediem ľudí k tomu, aby mi uverili...' Bill, mám o teba strach.“

Vonku zastavilo nejaké auto. Bol to zvuk veľmi starého auta; motor nemal plynulý chod a bolo počuť rezonovanie nárazníka. Nieкто zaklopal na hlavné vchodové dvere. Méda sa dotkla prstami Billových viečok a jemne ich zatvorila. Povedala, „Poviem im, aby prišli zajtra. Ty ideš spať, miláčik.“

Bill počul z kuchyne mužský hlas, ktorý povedal, „Naše dieťa je už dlho choré. Neustále plače. Plače dňom a nocou. Lekár nevie prečo. Bill počul, ako dieťa vydáva zvláštny zvuk, tak trochu znepokojujúci zvuk, ako keby chcelo plakať, ale nemalo už na to žiadnu energiu. Ten zvuk už ani neznel ako ľudský. Bill počul, ako Méda hovorí, „Nuž, práve som Billa uložila spať, a tak ho nechcem hneď budiť.“ Potom Bill počul inú ženu, ako hovorí, „Prišli sme zo severného Ohia. Boli sme na ceste celý deň a celú noc, aby sme sa sem dostali.“

Bill si pomyslel, „Ako môžem spať, keď to úbohé dieťa vo vedľajšej miestnosti trpí a možno by mu mohla pomôcť modlitba?“

V pyžame dokrivkal k nim. Desaťtýždňové bábätko ležalo na kuchynskom stole zavinuté v prikrývke. Jeho maličká tvár sa skrúcala, keď sa snažilo zaplakať. Bill všetkých požiadal, aby pokľakli a spolu obrátili svoje hlasy k Tomu, ktorý mal moc vyslobodiť to trpiace dieťa - k Ježišovi Kristovi. Bábätko prestalo plakať. Jeho tvár sa uvoľnila. Počas desiatich minút, než tento pár odišiel, dieťa spokojne mrnkalo a usmievalo sa.

Ešte než Bill stačil dokrivkať do postele, prišlo ďalšie auto. Bill počul niečie kroky rýchlo blížiiť sa k ich domu. Nieкто klopal na dvere. Bill vpustil do kuchyne rozrušeného mladého muža. Mladý muž povedal, „Brat Branham, moja sestra má zápal slepého čreva. Je v hroznom stave. Objednali ju na operáciu v Louisville na dnes ráno, ale teraz je jej stav taký vážny, že otec si myslí, že neprežije prevoz do nemocnice. Je to horská cesta - naozaj drsná. Bývame asi šesťdesiat kilometrov smerom na západ odtiaľto - blízko Milltownu. Vieme, čo Boh urobil s Georgiou Carterovou, a tak ma sem otecko poslal s prosbou, či by si neprišiel a nepomodlil sa za moju sestru. Prídeš?“

Bez jediného zaváhania Bill povedal, „Áno. Dovoľ, aby som sa len rýchlo prezliekol. Potom za tebou pôjdem svojím autom.“

Méda začala plakať, „Miláčik, veď niekde zaspíš.“

„Nie, budem v poriadku, miláčik,“ uisťoval ju Bill.

Jeho sebadôvera ho opustila, keď prešiel niekoľko míľ. Jeho viečka padali ako olovené závažia. Občas sa uštipol, aby sa udržal pri zmysloch; občas sa pohrýzol do prsta. Pľuvol si dokonca na prst a votrel si slinu do očí, aby zahnal spánok. Ten mladý muž mal pravdu ohľadom hrozného stavu cesty, obzvlášť posledných pár kilometrov, kde sa cesta zúžila do dvoch pneumatikami vyjazdených koľají, ktoré sa vinuli medzi plotmi a horou. Aspoň teraz si nemusel robiť starosti s tým, že by zaspal, keďže cesta ním rázne zalomcovala zakaždým, keď nabehol kolesom na kameň alebo vpadol do vyjazdenej koľaje. Obe autá zaparkovali pred malým hospodárskym domom. Keď sa stretol s otcom a matkou, Bill ich nasledoval k lôžku asi osemnásťročnej dievčiny. Jej bledá koža sa trblietala kvapkami potu na jej spánkoch. Dievča ukázalo Billovi svoj opuchnutý bok.

Otec dievčaťa povedal, „Nejedla už tri dni a dnes v sebe neudržala ani vodu. Dnes ráno mala ísť na operáciu. Za niekoľko hodín by mala pre ňu prísť sanitka. Ale dnes v noci sa jej stav natoľko zhoršil, že teraz sa obávam, že by ten prevoz neprežila.“

Bill dobre vedel, čo je to zápal slepého čreva, pretože niekoľkokrát bol svedkom operácií robených svojím priateľom Samom Adairom. Ak slepé črevo tohto dievčaťa bolo už na prasknutie - a istotne to tak vyzeralo - potom pravdepodobne nevydrží tých šesťdesiat kilometrov do New Albany. Už len tých prvých niekoľko kilometrov by ju dokázalo zabiť.

Dievča sa nervózne spýtalo, „Ó, brat Branham, myslíš, že budem žiť?“

Bill sa opatrne snažil nájsť vhodné slová a odpovedal, „Verím, že áno, pokiaľ budeš mať dosť viery. Veríš, že Ježiš Kristus ťa môže uzdraviť?“

Jej odpoveď sa zmenila v nervózny výbuch. „Ó, áno, verím. Moja cirkev síce hovorí, že dni zázrakov už pominuli, ale ja sa nestarám o to, čo hovorí moja cirkev; ja verím. Georgie Carterová sa uzdravila; ja sa uzdravím tiež. Mám z operácie strach.“

Bill videl počas ostatných šiestich mesiacov tisíce uzdravení a zázrakov, a tak v tomto nervóznom vyznaní viery tejto dievčiny vycítil pochybnosť a strach. „Sestra, nerád by som ranil tvoje pocity, ale ty neveríš. Za normálnych okolností by som mal dosť času, aby som ti dokázal, ako

málo máš viery, a nechal ťa skúsiť uveriť tvojmu uzdraveniu. Ale toto je súrne. Musíš uveriť hneď teraz alebo – budem k tebe úprimný - nedožiješ sa príjazdu do nemocnice.”

Ani dievča, ani jej rodičia neboli pripravení na takú úprimnosť. Ale Bill si nemohol pomôcť. Situácia bola súrna. Rozhodol sa, že bude musieť urobiť niečo radikálne, aby to dievča mohlo pochopiť, o čo ide. Bill sa posadil na koniec jej postele - na stranu, ktorá bola najbližšie stredu miestnosti. Jej rodičia a niekoľko priateľov sedeli na druhom konci postele - bližšie k stene. Uprostred stropu svietilo elektrické svetlo. Z krytu lampy viedol povrázok, na ktorom visel červeno-biely náramok, ktorý siahal do polovice medzi stropom a podlahou. Bill nevedel, prečo tam ten náramok visí, možno tam bol len ako zábavka pre bábätko, ktoré bolo v dome. Teraz si pomyslel, že ten náramok mu dobre poslúži na jeho zámer. Bill povedal, „Nech sa teraz všetci dospeli otočia tvárou k stene.” Potom povedal dievčine, „Ako ďaleko si myslíš, že je ten náramok?”

„Asi štyri metre. Prečo?”

„Ty mi vravíš, že máš vieru, ktorá môže urobiť všetko. Chcem, aby si mi to dokázala. Chcem, aby si sa pozrela na ten náramok, a chcem, aby si spôsobila, aby sa na tom povrázku hojdal sem a tam; potom chcem, aby si spôsobila, aby sa hojdal spredu dozadu, a potom nech sa zastaví. Ak to budeš vedieť urobiť, potom budem vedieť, že máš dosť viery na zázrak.”

V tvári dievčiny sa zračilo prekvapenie zmiešané so sklamaním. „Ó, brat Branham, čo...? Prečo odo mňa chceš niečo také? Nikto to nemôže urobiť.”

„Ó, áno,” povedal Bill, „Ktokoľvek, kto verí. Ježiš povedal, 'Všetko je možné tým, ktorí veria.'”

Zostávala v pochybnostiach. „Ale Ježiš hovoril o duchovných veciach. Toto je materiálne. Ty to dokážeš?”

„Áno, slečna.”

„Môžem to vidieť?”

„Ak si to praješ. Upri svoj zrak na ten náramok.” Bill uprel svoj vlastný zrak na tento objekt a sústredil svoju vieru. Doteraz bol už svedkom toľkých

zázrakov od Boha, že vedel, že všetky veci sú skrze vieru naozaj možné. O chvíľu náramok začal krúžiť na konci povrázku, potom sa začal hojdať sem a tam ako kyvadlo. Potom sa zastavil.

Dievčina zalapala po dychu. „Brat Branham, to je špiritizmus!”

„Myslel som si, že niečo také povieš. Nie, to nie je špiritizmus, to je viera. Špiritizmus to často zneužíva pri žartíkoch, ako je pukanie pohárov, ohýbanie lyžičiek, a tak ďalej, ale stále je to len viera.”

Dievčina nemohla pochopiť, čo hovorí. „Patrím ku Kristovej cirkvi. Hovoríme, kde Biblia hovorí, a mlčíme, kde ona mlčí. V Biblii nič také nie je.”

„Samozrejme, že je to v Biblii,” povedal Bill. Spomínaš si, ako raz ráno Ježiš prišiel k figovému stromu a hľadal na ňom ovocie? Keď nič nenašiel, uvalil naňho kľatbu. Strom začal schnúť. Keď sa večer vracal, strom už bol suchý. Peter poznamenal, ako rýchle sa to stalo, a Ježiš mu odpovedal, že nielenže aj on môže urobiť to, čo Ježiš urobil s tým stromom, ale keby povedal hore, aby sa pohla, a nepochyboval by vo svojom srdci, postupne by sa to stalo. Či to On nepovedal? Iste, že áno. Viem, že tvoj pastor si tým len chce ospravedlniť svoju neveru, a tak vám hovorí, že to bola hora hriechu, o ktorej Ježiš hovoril, ale bola to Olivová hora. Povedal, že je treba len toľko viery, ako je horčičné semeno. Nuž, ak toľko málo čistej viery stačí k tomu, aby si mohla pohnúť horou, o koľko menšiu vieru potrebuješ na to, aby si pohla týmto náramkom?”

Dievčina ležala a ticho premýšľala. Každý nádych jej spôsoboval ťažkosti. Bill sa rozhodol vyskúšať iný prístup. „Pozri, sestra, pred piatimi mesiacmi ku mne prišiel anjel a povedal mi, že skôr, než som sa narodil, bol som Bohom povolaný k tomu, aby som niesol ľuďom dar Božského uzdravenia. Stál som tvárou v tvár pred touto nadprirodzenou bytosťou a on mi povedal, že pokiaľ privediem ľudí k tomu, aby mi uverili, a moja modlitba bude úprimná, nič pred mojou modlitbou neobstojí. Ak budeš veriť celým srdcom, to je to, čo pohne Boha. Tvoja viera ňu zachráni. Nie to, k čomu si sa vo svojej mysli prepracovala, ale to, čomu skutočne veríš.”

Dievčina odpovedala, „Brat Branham, viem, že existuje niečo väčšie než to, k čomu som sa dopracovala. Nech mi Boh preukáže milosrdenstvo. Budem sa Mu snažiť veriť z celého srdca.”

Bill ju teda uchoпил za pravú ruku a pozoroval svoju vlastnú ľavú ruku, ako opuchla a začervenala sa a ako začala búšiť neviditeľnými vibráciami. Predtým už mal skúsenosť so slepým črevom a tu sa to javilo podobne, ako biele škvrny, ktoré sa tvorili na chrbte ruky. Samotná intenzita týchto vibrácií stačila k tomu, aby poznal, že tento stav je vážny. Keď poprosil Pána Ježiša, aby zasiahol, búšenie v jeho ľavej ruke zoslablo a potom celkom zmizlo. Jeho ľavá ruka sa vrátila k normálu. Bill povedal, „Boh ti žehnaj, sestra. Tvoja viera ňa zachránila.”

Uprostred radosti a uvoľnenia, ktoré prešlo miestnosťou, si Bill sadol a okamžite zaspal. Po niekoľkých hodinách sa zobudil a slnko mu svietilo do tváre.

Otec dievčaťa mu povedal, „Dobré ráno,” a nadšene mu z vďaky potriasol rukou. „Zavola som na pohotovosť a povedal som im, že nie je treba, aby sem prišla sanitka, keďže moja dcéra je úplne uzdravená.”

Dievčina už nebola v posteli, sedela v kuchyni pri stole a jedla zmrzlinu. „Brat Branham, cítim sa úžasne. Opuch z môjho boku úplne zmizol a nezostalo ani trochu bolesti. A som veľmi hladná.”

Kapitola 35

Odmietnutie šeku na 1 500 000 dolárov

1947

Ked' sa William Branham vrátil domov do Jeffersonville, zistil, že mu pribudol celý rad nových povinností. Zo všetkých kútov Spojených štátov a Kanady prúdili listy. Spočiatku sa s tým Bill s Médou snažili vysporiadať sami. Každý deň poštár hodil na ich verandu ďalší obrovský balík listov a Bill si čoskoro uvedomil, že je to na neho priveľa. Prenajal si teda malú kanceláriu a najal manželov Coxových – členov jeho zboru - ako sekretárov. S ich pomocou Bill rozdelil poštu na dve kopy. Prvá a väčšia skupina listov prichádzala od ľudí, ktorí popisovali svoje problémy a potreby s prosbou, aby sa za nich pomodlil. Bill považoval tieto prosby za ďalšiu časť svojho poverenia a za každú jednu sa horlivo modlil. Druhá kopa listov pochádzala od kazateľov, ktorí ho pozývali na zhromaždenia s uzdravovaním vo svojom okolí. Bill tieto pozvania odkladal nabok a modlil sa o Božie vedenie, kam by mal nabudúce ísť.

Nakoniec zostavil cestovný plán, ktorý ho mal zamestnať do polovice roka 1947. Najskôr, keďže v severných štátoch ešte ležala snehová pokrývka, chcel ísť na juh, najprv do Louisiany, potom sa presunúť na západ do Texasu, Arizony a Kalifornie. Neskôr na jar by strávil niekoľko mesiacov blízko domova, predtým, ako sa vydá na sever do Saskatchewanu a Alberyty v Kanade.

Hoci sa Bill ešte dostatočne nezotavil zo svojho vyčerpania, nedočkavo sa tešil na prácu, ku ktorej ho povolal Pán. Začal teda v Shreveporte v Luisiane, kde mal naplánovaných päť zhromaždení pre kazateľa Jacka

Moora, pastora nezávislej letničnej cirkvi známej pod menom Stánok života. Keď kazateľ Moore priviedol Billa do svojej modlitebne na prvé zhromaždenie, bol ohromený skutočnosťou, že jeho obrovská modlitebňa bola preplnená cudzími návštevníkmi, takže mal problém dostať sa so svojím hosťom do vnútra. Iba ústne oznámenie pritiaхло rodiny z celej Louisiany a Arkansasu. Jack Moore sa rozhodol, že potrebujú viac miesta, a tak na druhý večer prenajali aulu strednej školy. Avšak po dvoch zhromaždeniach v tejto aule sa rozhodol usporiadať zhromaždenia znova v Stánku života, pretože ľudia prichádzali do školy tak skoro, že prerušovali vyučovanie.

Toto bol týždeň, aký Jack Moore ešte nikdy nezažil - päť večerov naplnených divmi a zázrakmi. Neskôr to popísal týmito slovami, „Ľudia sa stali pokorní a jemní, pretože si uvedomovali, že Ježiš z Nazaretu prešiel ich cestou vo svojom sluhovi... Áno, Biblické dni tu boli znova. Bol tu muž, ktorý praktizoval to, čo sme my kázali. Nehovorím toto kvôli vyzdvihovaniu nejakého človeka, ale chcem len zdôrazniť, že naše hlbšie ocenenie nášho brata Williama Branhama pramení z faktu, že jeho služba k nám dokázala viac priblížiť nášho milovaného Pána (Ježiša), a dovolila nám lepšie sa zoznámiť s Jeho živými skutkami, Jeho Osobnosťou a Jeho Božstvom, ako nič iné predtým...”

[Poznámka: Kniha Gordona Lindsaya „William Branham, Muž od Boha poslaný“, vydaná v roku 1950, str. 103-104]

Jack Moore cítil, že by sa mal dozvedieť niečo viac o tejto neobyčajnej službe, a tak prenechal vedenie svojho zboru svojmu zastupujúcemu pastorovi, aby mohol cestovať s Williamom Branhamom do konca toho roku.

Z Luisiany Bill odletel do Texasu, kde sa v Houstone konali zhromaždenia počas pätnástich večerov, predtým, než odišli ďalej do Texarkany a San Antónia. Počas prvej noci v San Antóniu sa prihodilo niečo, čo hlboko zasiahlo Billovo srdce a jeho ducha. Bohoslužba začala a vedúci piesní uviedol Billa pred obecenstvo. Zástup ľudí čakal s úctivosťou a očakávaním. Keď Bill kráčal na pódium smerom ku kazateľni, nejaký človek, ktorý sedel na pódiu, sa postavil a začal hovoriť v neznámom jazyku nezrozumiteľné slová tak hlasno a prudko, akoby strieľal z guľometu. Keď

skončil, obecenstvo zostalo ticho. Vzadu v posluchárni sa postavil iný muž a hlasno zvolal tieto slová, „Tak hovorí Pán, muž, ktorý kráča na pódium, prichádza so službou, ktorá bola ustanovená všemohúcim Bohom. Ako bol Ján Krstiteľ poslaný predchádzať prvý príchod Ježiša Krista, tak tento muž je poslaný ako predchodca Jeho druhého príchodu.“

Bill pocítil závrať a slabosť do takej miery, že sa mu roztriasli kolená. Chytil sa kazateľne, aby nespadol, keď prehovoril do mikrofónu, „Pane, ty tam vzadu, ty, ktorý si práve vypovedal toto proroctvo, poznáš toho muža tu na pódiu, ktorý hovoril v jazykoch?“

Muž stojaci vzadu vyzeral ako kovboj. „Nie, pane, nepoznám.“

„Vieš niečo o mne?“

„Nikdy som o tebe nepočul, až do dnes.“

„Ako si sa sem dnes večer dostal?“

„Moji zamestnávateľia sem išli na zhromaždenie a požiadali ma, aby som išiel s nimi, a tak som prišiel.“

Potom sa otočil k mužovi za svojím chrbtom na pódiu, ktorý hovoril v jazykoch. Bill sa ho spýtal, „Poznáš toho muža, ktorý vypovedal to proroctvo?“

„Nie, nepoznám.“

„Čo tu dnes večer robíš?“

„Som miestnym obchodníkom. V novinách som čítal o Božskom uzdravovateľovi, a tak som sa prišiel pozrieť, o čom to celé je.“

Keďže Bill študoval 1. Korinťanom 12 - 14, vedel, že výklad jazykov je darom Ducha Svätého. Avšak Bill bol dlhodobo podozrievavý, že mnoho z toho, čo letniční ľudia nazývali „jazykmi,“ nebolo nič viac než vzrušenie, fanatizmus a telesnosť. Tento výklad sa nehodil do žiadnej z týchto troch kategórií. Toto znelo ako niečo rýdze, lebo ten neznámy človek zopakoval to, čo Bill počul toho dňa v roku 1933, keď stál počas krstu v rieke Ohio a nad jeho hlavou sa ukázala hviezda. To bolo pred štrnástimi rokmi! Bill žasol a divil sa, či na tejto službe nebude viac ako len modlenie sa za chorých.

Po Texase Bill cestoval do Phoenixu v Arizone. Stres ho neustále vyčerpával. Bolo to niečo viac, ako len dlhé hodiny stáť v modlitbách za chorých a nedostatok spánku. Keď sa Bill modlil za chorých, mohol skutočne cítiť démonické sily, s ktorými bojoval. Bolo to preňho rovnako únavné ako kopanie výkopu v skalnatej pôde za pomoci lopaty a krompáča. Vždy, keď Bill uchopil svojou ľavou rukou pravú ruku pacienta, dovolil chorobe vibrovať vo svojom ramene až k srdcu, cítil, ako časť jeho vlastnej energie odchádza - energie, ktorá sa nestihla obnoviť, keď prespal jednu noc.

Bill sa učil o démonoch, keď porovnával to, čo si prečítal v Biblii, s tým, čo zažíval, keď sa modlil za chorých. V Novom zákone si prečítal, ako démoni, ktorí boli vyhnaní z jednej osoby, hľadali ďalšieho hostiteľa. Ten istý jav mohol pozorovať počas svojich zhromaždení. Ak bol nejaký pacient na pódiu uzdravený z psychickej choroby, potom bolo možné, že nejaký neúctivý neveriaci v obecnstve môže prijať túto chorobu. Spomenul si na takú neúctivú skupinu ľudí v Jonesboro - robila posmešky a pískala počas toho, ako sa Bill modlil za muža, ktorý padol na podlahu v epileptickom záchvate. (Epileptici, ktorí prišli do prítomnosti anjela Pánovho, vždy dostali záchvaty.) Po tom, čo sa Bill modlil, mladý muž bol okamžite uzdravený. Ale celá tá skupina neúctivých skeptikov bola náhle postihnutá epileptickými záchvatmi. Neskôr sa dozvedel, že to bol kazateľ a dvadsaťosem ľudí z jeho zboru, ktorí v ten večer dostali epilepsiu. Po tejto skúsenosti bol Bill vždy veľmi opatrný. Kedykoľvek pocítil nejaký vzdorovitý prípad, požiadal obecnstvo, aby sklonilo hlavy a modlilo sa spolu s ním. Zistil, že dokonca neveriaci mohli byť v jeho zhromaždeniach v bezpečí, pokiaľ boli úctiví.

Raz večer vo Phoenixe prišlo do modlitebného radu dieťa. Bill uchopil toto dievča za ruku a ucítil zradnú vibráciu epilepsie. Dieťa sa začalo šklbať a dostalo záchvat, spadlo na pódium a nekontrolovateľne sa zmietalo. Obecnstvo zalapalo po dychu. Bill zostal pokojný a požiadal všetkých, aby sklonili hlavy. Keď sklonil hlavu k modlitbe, pocítil nejaké zakolísanie v prúde viery. Pozrel sa znova na dav a spozoroval muža, ktorý nemal sklonenú hlavu. Bill povedal do mikrofónu, „Po mojej pravej strane je človek, ktorý nesklonil hlavu. Pane, aj keď neveríš, prosím ťa, skloň hlavu a buď úctivý. Tieto démonské sily môžu prejsť z jedného na druhého.“

Ten muž napriek tomu nesklonil svoju hlavu. Jeden z uvádzačov k nemu pristúpil a hovoril s ním, potom prišiel k pódiu a povedal Billovi, „To je pán K-, jedna z vysokopostavených osobností z Phoenixu. On vraví, že na tom nič nie je, len dobrý kus psychológie. Trvá na tom, že svoju hlavu neskloní.“

Bill znova prehovoril do mikrofónu, „Pane, požiadal som vás o to. To je všetko, čo môžem urobiť.“ Potom sa obrátil k tomu dieťaťu, ktoré sa stále zmietalo na podlahe a vydávalo hlboké hrdelné zvuky. Bill sa modlil, „Bože, nedovoľ, aby to nevinné dieťa trpelo kvôli nevere toho muža. Požehnaj toto dieťa a vyslobod' ju.“ Dievča sa upokojilo a čoskoro otvorilo oči. Jej sprievodca sa rýchle ponáhlal dopredu, aby jej pomohol vstať, a spoločne odchádzali z pódia a oslavovali Boha. Pán K- sa vyzývavo usmial, ako by chcel povedať, že dokázal to, čo mal na mysli - že nemusel skloniť svoju hlavu. Žiaľ, jeho víťazstvo bolo krátkodobé.

Počas posledného večera vo Phoenixe Bill zástupu sľúbil, že sa bude snažiť pomodliť za každého núdzneho človeka v budove. To bolo úplne nemožné, keby mal brať každého človeka za ruku, aby vibrácie mohli zjaviť choroby. Dnes večer sa to pokúsil urobiť inak. Nazval to rýchlym modlitebným radom. Ľudia v modlitebnom rade sa pozvoľna posúvali, zatiaľ čo Bill len kládol ruky na ich plecia, ako prechádzali, a prosil Pána Ježiša za ich uzdravenie.

V ten večer sa udialo mnoho zázrakov, hoci možno najúžasnejší bol ten, ktorý sa udial Haddie Waldorfovej, žene, ktorá umierala na rakovinu srdca, pečene a hrubého čreva. Keďže lekári sa jej vzdali, teraz sa zúfalo pokúšala stretnúť s týmto mužom, ktorý o sebe tvrdil, že keď sa modlí za chorých, stojí pri ňom anjel. Haddin manžel spolu s internistom z nemocnice ju priviezli na zhromaždenie na nosidlách. Keď čakali v modlitebnom rade, pocítila, ako jej život pohasína. Povedala svojmu manželovi, „Aj keby som zomrela, jednako ma preved' týmto radom.“ Boli ďaleko vzadu. Zatiaľ čo sa rad posúval len krok za krokom, ona upadla do bezvedomia. Krátko na to sa jej hrud' prestala hýbať. Internista chcel nájsť Haddin pulz, ale nemohol ho nahmatať, a tak natiahol deku na jej tvár. Pán Waldorf s neochvejným odhodlaním držal ich miesto v rade. Trvalo to hodinu, než dostal svoju manželku dopredu. Nieкто povedal Billovi, že radom prechádza mŕtvoľa. Bill zastavil rad, aby sa mohol dlhšie modliť za

tento prípad. Keď sa dotkol tej ženy, pocítil, že je studená. Keď Bill poprosil Boha, aby navrátil život Haddie Waldorfovej, nielenže sa do jej pľúc vrátil dych, ale čoskoro sa posadila a v ten večer nakoniec odišla z budovy na vlastných nohách.

[Poznámka: Pani Haddie Waldorfová pokračovala v navštevovaní zhromaždení Williama Branhama až do jeho smrti v roku 1965. Často ju pozdravil v publiku a spomenul tento zázrak.]

Tento dlhý modlitebný rad vo Phoenixe bol plný uzdravení a zázrakov. Hoci Billove modlitby boli krátke, trvalo to do tretej hodiny ráno, než sa dotkol toho posledného chorého, ktorý prišiel. Podľa odhadu Jacka Moorea, počas tohto jedného večera vo februári v roku 1947 sa Bill pomodlil za vyše dvetisícpäťsto ľudí.

V marci sa Bill vybral k brehom Kalifornie. Jeho prvé zhromaždenie v Los Angeles preplnilo veľký kostol v Montgomeryho parku a prinútilo spolupracujúce cirkvi presťahovať zhromaždenia do mestskej auly v Long Beach.

Počas druhého večera kampane traja muži a jedna mladá žena priniesli do modlitebného radu na nosidlách ženu v bezvedomí. Bill uchopil zápästie pravej ruky pacientky a pocítil známu vibráciu. „Je to rakovina,” povedal.

Mladá žena povedala, „Áno, volá sa Melikianová. Toto je jej lekár a ja som jej dcéra. Nedávno bola v Saint Louis a odňali jej obidva prsníky, aby sa rakovina nešírila ďalej, ale nepomohlo to. Teraz je Boh jej jediná nádej.”

Bill sklonil svoju hlavu a poprosil Boha o zázrak. Vibrácie v jeho ruke ustali. Už ju chcel prehlásiť za uzdravenú, keď sa ho zrazu zmocnil zvláštny pocit a bez uvažovania povedal, „Tak hovorí Pán, za tri dni bude táto žena nakupovať na trhu.”

Jej lekár, ktorý očividne prišiel, aby preukázal rodine láskavosť, sa rozhorčil. „To je ale nápad, kazateľ Branham! Táto žena zjavne zomiera. Ako môžeš vzbudzovať v tých ľuďoch takéto falošné nádeje?”

Bill pokojne odpovedal, „Doktor, ak tá žena nebude zdravá a za tri dni nebude kráčať po meste, môžeš mi na chrbát zavesiť štítok s nápisom 'Som falošný prorok' a voziť ma po meste na kapote svojho auta.”

Ku koncu týždňa Billa vyrušilo z hlbokého spánku prudké klopanie na dvere jeho hotelovej izby. Na chodbe stál cirkevný úradník, ktorého úlohou bolo strážiť Billove súkromie. Za ním stáli dvaja pekne oblečení neznámi muži. „Je mi ľúto, že ťa obťažujem, brat Branham, ale títo dvaja muži sa s tebou chcú stretnúť. Viem, že si musíš odpočínúť, ale ich záležitosť je tak mimoriadna, že som si myslel...”

„Podťe ďalej. Čo pre vás môžem urobiť?”

Dvaja muži vstúpili do vnútra a hovorca pristúpil rovno k téme. „Sme agenti pána Melikiana.”

„Melikian?” Bill zopakoval to meno a snažil si spomenúť, kde ho už počul.

„Pán Melikian riadi vinársky závod v Mission Bell. Jeho manželka bola uzdravená z rakoviny počas tvojho zhromaždenia začiatkom tohoto týždňa.” Teraz si Bill spomenul na ženu v bezvedomí na nosidlách. „Ako sa má?”

„Pán Branham, jej uzdravením sú všetci ohromení, zvlášť jej lekár. Na druhý deň po tom, čo si sa za ňu modlil, sa jej vrátilo vedomie a posadila sa na posteli. Na tretí deň išla s dcérou nakupovať. Presne tak, ako si povedal. Pán Melikian ti je za to tak vďačný, že nás sem poslal, aby sme ti dali šek na jeden milión päťstotisíc dolárov.”

Ten muž podal šek. Bill sa ani nepohol. Povedal, „Pán Branham, toto nie je žart. To je úplne pravý šek vypísaný na tvoje meno.” Roztvoril ústrižok papiera.

Bill si stále tento šek nezobral. Uvažoval o svojej rodine, ako žije v chatrči s dvomi miestnosťami v Jeffersonville; uvažoval o svojej manželke, ktorá nosí vodu z pouličného vodovodu vzdialeného pol mestského bloku od ich domu, a potom musí špinavú vodu znovu vynášať von, pretože dom nemal ani kanalizáciu. Uvažoval o tom, aký bol dom v zime chladný a vystavený prievanu, a ako Méda musela položiť handry okolo dverí a okien,

aby zmiernila prievan. Bolo by nádherné, keby mohol dať svojej rodine niečo lepšie. Ale...

Toľké roky sa Bill musel snažiť porozumieť svojmu povolaniu od Pána. Keď v roku 1937 vystúpil z Božej vôle, musel za to tak kruto trpieť, že teraz by ani tých milión päťstotisíc dolárov nebolo pokušením, ktoré by ho odviedlo od jeho presvedčenia. On neuzdravil pani Melikianovú z rakoviny; uzdravil ju Pán Ježiš Kristus. Tak ako by mohol prijať odmenu za niečo, čo neurobil? A nielen to, Bill vedel o troch nástrahách, ktoré často priviedli k záhube mužov, ktorí začali žiť pre Boha: peniaze, popularita a ženy. Každý kazateľ, ktorý si zahrával s týmito nebezpečenstvami, riskoval, že sa pošmykne a upadne. Bill sa už dávno rozhodol zostať čistý od všetkých troch vecí, bez ohľadu na to, koľko ho to bude stáť.

„Páni,“ povedal odhodlane, „nechcem sa na ten šek ani pozrieť. Povedzte pánovi Melikianovi, že si cením ten zámer, ale nemôžem prijať jeho peniaze.“

Po svojom poslednom modlitebnom rade v Long Beach v Kalifornii, ktorý skončil o druhej ráno, Bill sa ochromene a bezvládne tackal do pripraveného auta. Jack Moore a Young Brown ho po celú hodinu vozili okolo mesta, hovorili s ním a snažili sa dosiahnuť, aby na nich reagoval. Otvorili okno na jeho strane, aby mu dážd' občerstvil tvár. Nakoniec Bill prišiel k sebe natoľko, že bol schopný ísť do postele. Zaviezli ho teda do jeho hotela. Keď vystúpili z výfahu do malej čakárne, tlačila sa tam skupina ľudí, volali Billove meno a chceli s ním hovoriť. Moore s Brownom sa ho snažili pretlačiť touto skupinou ľudí, keď zrazu nejaká žena padla pred Billom na zem a chopila sa jeho nohavice ako kliešť. Jack Moore sa natiahol, aby ju dal nabok, ale Bill mu pokynul a povedal, „Aspoň si vypočujme jej príbeh.“

Aj napriek tomuto uisteniu sa žena nepustila Billovej nohavice. Jej oči prezrádzali zúfalstvo. „Brat Branham, som pani K-. Boli sme s mojím manželom na tvojom zhromaždení vo Phoenixe. Keď si sa modlil za to epileptické dieťa, môj manžel odmietol skloniť hlavu. Na druhý deň začal v celom tele vnímať zvláštne pocity. Myslel si, že je to len jeho predstavivosť, ktorá sa s ním zahráva. O dva dni neskôr ho našli policajti, ako bezcieľne chodí po uliciach Phoenixu. On sa pomiatol. On nevie, kto je, ani čo robí.“

Teraz si Bill všimol muža stojaceho obďaleč tejto skupiny – oči mal prázdne a tvár stuhnutú, vlasy a odev neupravené, líca mal pokryté neoholenou bradou. „Je to tvoj manžel?” spýtal sa Bill.

„Áno, brat Branham,” nariekala pani K-. „Každý deň som sa ho snažila prinútiť k tomu, aby prišiel do modlitebného radu, ale nikdy sa mi to nepodarilo. Teraz som zúfalá. Niečo sa musí stať. On nechce ješť. Vodu do neho musím liať.” Spustila čelo na Billovu topánku.

Bill sa obrátil k Jackovi Mooreovi a povedal, „Vezmi pána K- do mojej izby, aby sme mali trochu súkromia.”

Jack Moore zobral pána K- za ruku a viedol ho tak ľahko, ako by bol nerozumné dieťa. Bill sa ich snažil nasledovať, ale pani K- sa nepustila jeho nohy. Nedala sa ani presvedčiť, aby uvoľnila svoj stisk. Nakoniec Moore s Brownom zdvihli Billa a ťahali ho do jeho izby spolu s pani K- za ním. Až keď zamkli dvere, podarilo sa im ju konečne presvedčiť, aby sa pustila Billovej nohy.

„Sestra,” povedal Bill, „asi pred rokom sa so mnou stretol anjel Pánov a povedal mi, aby som niesol dar uzdravenia ľuďom sveta. Povedal mi, že pokiaľ budem úprimný a presvedčím ľudí, aby mi uverili, nič neobstojí pred mojou modlitbou. Zistil som, že je to pravda. Neexistuje žiadne ochorenie, bez ohľadu na to, aké je ťažké, ktoré by nemohlo byť uzdravené, ak venujem dosť dlhý čas modlitbe za tú osobu. Veríš mi?”

„Áno, brat Branham, verím.”

Pán K- stál veľmi pokojne, dokonca ani nežmurkol. Jeho oči boli uprené do vzduchoprázdna. Keď k nemu Bill pristúpil, prikrčil sa dozadu a zavrčal ako zviera. Kvôli bezpečiu Moore s Brownom držali pána K- za ramená, zatiaľ čo Bill na neho vložil svoje ruky a modlil sa. Víťazstvo neprichádzalo ľahko. Počas štyridsiatich piatich minút Bill bojoval s tým duchom šialenstva. Konečne pán K- zažmurkal a začal sa rozhliadať po izbe ako človek, ktorý sa práve zobudil na neočakávanom mieste a čuduje sa, kde je a prečo tam je. Potom, čo mu to jeho manželka vysvetlila, pán K- padol Billovi okolo krku a objímal ho ako dávno strateného brata. Opustil hotelovú izbu s myslou jasnejšou ako kedykoľvek predtým, hoci teraz so sympatiou k Evanjeliu Ježiša Krista.

Kapitola 36

Viera Apačov

1947

Ked' William Branham dorazil do Oaklandu v Kalifornii v polovici marca v roku 1947, dozvedel sa o malom Dávidovi Walkerovi, chlapcovi - kazateľovi, ktorý mal mať v meste evanjelizačné bohoslužby v rovnakom čase, kedy sa Bill chystal modliť za chorých. Bill bol zvedavý, a tak v prvý večer ukončil kázeň trochu skôr, aby si mohol ísť vypočuť kázeň malého Dávida. Hoci bol malý Dávid len chudý tínedžer, kázal Slovo Božie s múdrosťou a odvahou, ktorá ďaleko prevyšovala jeho vek. Po zhromaždení sa mu Bill predstavil. Počas ich rozhovoru si obaja evanjelisti porovnali priemerné množstvo obecnstva, ktoré navštevovalo ich zhromaždenia. Malý Dávid už v Oaklande kázal niekoľko večerov a jeho budova nikdy nebola zaplnená viac ako z tretiny. Jeho poslucháreň mala kapacitu sedemtisíc miest. Ale jeho obecnstvo bolo počas každého večera približne dvetisíc päťsto ľudí. Na druhej strane mal Bill poslucháreň len pre približne tritisíc ľudí a obecnstvo počas prvého večera dosahovalo počet sedemtisíc ľudí. Malý Dávid teda navrhol, aby si vymenili posluchárne. Urobili tak a bolo to výhodné pre oboch. Bill chcel malému Dávidovi zaplatiť rozdiel medzi prenájmom za malú a väčšiu poslucháreň, ale chlapec peniaze neprijal s odôvodnením, „Možno mi jedného dňa urobíš láskavosť ty.“

V tom čase Jack Moore, ktorý stále sprevádzal Branhamove kampane, odletel do Ashlandu v Oregone, aby presvedčil svojho priateľa Gordona Lindsaya, aby sa prišiel pozrieť na túto neobyčajnú službu sám. Moore prekypoval nadšením, keď Lindsayovi popisoval moc Božiu, ktorej bol každý večer svedkom: opuchy na Billovej ruke, odhalené choroby,

vyslobodenie slepých, hluchých a chromých a vyhánanie démonov v Mene Ježiša Krista. Presviedčal Lindsaya, že toto je niečo, čo stojí za to, aj keby musel zmeniť svoje plány. Prišli teda spolu do Kalifornie a zastihli Billovo zhromaždenie v Sacramente. Táto večerná bohoslužba otriasla Gordonom Lindsayom do samotného koreňa jeho viery. Lindsay vo svojich štyridsaťjeden rokoch bol už kazateľom plného Evanjelia po celých dvadsaťtri rokov: posledných päť rokov bol pastorm v Ashlande v Oregone, ale predtým strávil osemnásť rokov ako evanjelista, ktorý prešiel celými Spojenými štátmi a Kanadou. Za celé tie roky však nikdy nevidel moc Ducha Svätého tak hmatateľne ako v ten večer v Sacramente. To ho inšpirovalo na vrchol viery, akú ešte nikdy predtým nezažil. Ako si teraz prial zdieľať svoje skúsenosti so svojimi priateľmi! Keď uvažoval o všetkých pastoroch a zboroch, ktoré poznal v celej krajine, v jeho mysli vznikol nápad. Na druhý deň sa Gordon Lindsay stretol s Billom a podelil sa s týmito myšlienkami. Bol to začiatok priateľstva, ktoré bude mať ďalekosiahle následky pre oboch týchto mužov.

Zo Sacramenta Bill pokračoval ďalej do Santa Rosa v Kalifornii. V sobotu večer mali uvádzači problém udržať jedného mladého muža, ktorý sa predbiehal v modlitebnom rade. Mysleli si, že sa mu nechce čakať, kým príde na rad. Rozruch, ktorý spôsobil, vyrušil Billa z modlitby za chorých. Začul slová, ktoré ten mladý muž povedal uvádzačom, „Ja nechcem ísť do modlitebného radu. Chcem sa len toho kazateľa niečo spýtať.“

Bill pristúpil na kraj pódia a povedal, „Čo si prajete, pane?“

Mladý muž sa opýtal, „Ako sa vyhlásuje vaše meno?“

Billa prekvapilo, aký je to zvláštny dôvod, aby spôsobil taký rozruch. Odpovedal, „B-r-a-n-h-a-m.“

Muž sa pozrel na kúsok papiera vo svojej ruke, potom sa obrátil a vzrušene zakričal do obecenstva, „Mami, to je to! To je to!“ Matka prišla dopredu a vysvetľovala, „Spolu s manželom sme evanjelistami zo Zborov Božích. Ja mám dar hovorenia v jazykoch a môj manžel dar výkladu. Pred dvadsiatimi dvomi rokmi som sa modlila v jazykoch, keď prišiel výklad od môjho manžela, ktorý prorokoval o takomto večere, ako je tento. Zapísala som si to a položila do truhlice, kde to ležalo po celé tie roky. Keď som

počula o твоjich zhromaždeniach, vyhrabala som to, ale chceli sme sa uistiť, či ide skutočne o teba.”

Mladý muž podal Billovi ten papier. Bolo tam napísané,

„Tak hovorí Pán. V posledných dňoch pred príchodom Pána pošlem Svojho služobníka Williama Branhama až po západné pobrežie.”

„Pred dvadsiatimi dvomi rokmi!” Uvažoval Bill. To by bol rok 1925, keď mal iba šesťnásť rokov. Na chrbte pocítil mrazenie. Tu v tomto starom prorocke ležalo ďalšie potvrdenie o tom, že jeho služba bola predurčená Bohom k niečomu zvláštnemu.

Niekedy na konci apríla v roku 1947 sa Bill vrátil do Phoenixu, tentokrát mal mať zhromaždenie výhradne pre španielsky hovoriacich obyvateľov tohto mesta. Bolo to po prvýkrát, kedy viedol zhromaždenie s tlmočníkom. V priebehu dňa sa Bill stretol s kresťanským misionárom, ktorý pracoval medzi Indiánmi kmeňa Apačov v indiánskej rezervácii San Carlos, osemdesiat kilometrov východne od Phoenixu. Tento misionár priviedol so sebou do Branhamovho zhromaždenia troch chorých Indiánov s dôverou, že títo Indiáni sa budú môcť dostať do modlitebného radu a prijať uzdravenie. Misionár pozval Billa, aby prišiel a urobil jedno zhromaždenie v rezervácii. Bill mu sľúbil, že ak dnes večer Pán uzdraví týchto troch Indiánov, urobí zhromaždenie pre Apačov.

Počas toho večera urobil Bill odvážnu výzvu. Až doteraz bol tak presvedčený o ochote Ježiša Krista uzdravovať ľudí, že jeho vlastná viera bola takmer bez obmedzení. (Či mu anjel nepovedal, že pokiaľ bude úprimný a získa ľudí k tomu, aby mu uverili, nič neobstojí pred jeho modlitbou?) Po všetkých zázrakoch, ktoré v minulom roku videl, sa Bill nebál pustiť do najťažších prípadov, aké mohol nájsť. V skutočnosti ich vítal a cítil, že práve oni sú ešte väčším dôkazom toho, že jeho Boh môže učiniť čokoľvek. Teraz pred týmito španielsky hovoriacimi ľuďmi povedal, „Prineste mi niekoho, kto je chromý alebo postihnutý, privedte mi ten najhorší prípad, ktorý nájdete. Zaručujem vám, že tá osoba bude uzdravená predtým, než skončím modlitbu.”

Niekoľko dní priniesol chromé mexické dievča, ktoré nikdy v živote nechodilo. Vyzerala hrozne znetvorene - jej chrbát bol ťažko pokrútený a nohy jej viseli stočené a bezvládne. Bez štipky pochybnosti sa Bill začal modliť za vyslobodenie tohto dievčaťa. Uplynulo päť minút bez toho, aby sa niečo zmenilo... potom desať minút, potom pätnásť. Bill sa netrápil. Vedel, že Boh to učiní. Ako dlho to bude trvať, to nebolo dôležité. Uplynulo dvadsať minút... potom tridsať. Bill s jemnosťou pokračoval v úpenlivých prosbách k Bohu za vyslobodenie tejto dievčiny z jej žalára. Uplynula hodina... potom hodina a pol. Ľudia v obecenstve začali byť nepokojní, keďže sa snažili udržať tú istú dôveru, akú sa zdalo, že mal ten malý muž na pódiu. Po hodine a štyridsiatich piatich minútach modlitby to malé mexické dievča vykriklo. Jej chrbát pukol, keď sa po prvýkrát v živote narovнала. Obecenstvo šalelo uvoľnením a vzrušením, keď sa to chromé dievča postavilo na svoje pokrútené nohy a odchádzalo z pódia, zatiaľ čo držalo Billa za ruku. Odpoveďou bolo, že ľudia sa začali tlačiť do modlitebného radu. S pomocou tlmočníka sa Bill modlil za chorých a núdznych španielsky hovoriacich ľudí ďalších desať hodín. Stalo sa mnoho zázrakov. Medzi stovkami tých, ktorí boli uzdravení, boli aj tí traja Apačskí Indiáni, ktorých priviedol ten misionár z rezervácie.

Bill dodržal svoje slovo a o niekoľko dní neskôr cestoval na východ na jednu večernú bohoslužbu s uzdravovaním v indiánskej rezervácii v San Carlos. Malý drevený kostolík bol príliš malý, aby pojal stovky a stovky Indiánov, ktorí prišli počúvať Billovu kázeň, a tak misionár pripojil mikrofón a zosilňovač k niekoľkým vonkajším reproduktorom. Rodiny rozprestierali prikrývky na zem, sadali na ne a počúvali. Bill začal hovoriť práve pri západe slnka. Ženy Apačov boli tlmočnicami.

Pre svoju celoživotnú lásku k americkému západu, Bill veľa čítal a premýšľal o kritickej situácii Indiánov. Možno to spôsobila i kvapka indiánskej krvi v jeho žilách, ktorá mu teraz dala takú empatiu. V tento večer, keď otvoril srdce pre svojich červených bratov a sestry, prežíval svoju kázeň hlbšie ako obvykle. Povedal týmto Indiánom, ako ľúto mu je to, ako nakladali bieli ľudia s ich predkami. Dokonca ani dnes nie sú najlepšie záujmy Indiánov brané do úvahy vládou Spojených štátov. „Ale je tu Niekoľko, kto vždy koná poctivo,“ povedal im, „a je to Pán Ježiš Kristus.“

Keď Bill ukončil svoju kázeň, požiadal tých, ktorí potrebovali modlitbu, aby vytvorili rad po jeho pravej strane. Nepostavil sa ani jeden Indián. Bill sa s prekvapením opýtal tlmočnice, v čom je problém. Ona to nevedela, ale povedala, že možno mu nedôverujú.

Misionár zašiel do misijnej budovy a priviedol so sebou niekoľkých pomocníkov, ktorí súhlasili s tým, aby sa postavili do modlitebného radu. Ako prvá prišla indiánska žena s nosičom priviazaným na chrbte. Žena nevedela po anglicky. Akonáhle Bill zobral jej pravú ruku do svojej ľavej, pocítil silu démonického vibrácie. Opačná strana jeho ruky sčervenala a opuchla a na koži sa pohybovali biele podliatiny. Bill povedal do mikrofónu, „Tá pani má pohlavnú chorobu.“

*William Branham sa potáca pod pomazaním,
zatiaľ čo slúži v rezervácii Apačov v San Carlos*

Žena ho pozorovala s prekvapivým výrazom v tvári a opýtala sa, „Odkiaľ si to vedel?” Potom priznala, že jeho vyhlásenie je pravdivé.

Bill ešte stále držal jej ruku a vysvetľoval obecenstvu dar uzdravenia, popisoval, ako znamenie na jeho ruke uchyťí vibrácie akejkoľvek choroby spôsobenej zárodkami. Potom sklonil hlavu, zatvoril oči a prosil Ježiša Krista, aby vyslobodil túto ženu z jej choroby. Keď otvoril oči, jeho ľavá ruka bola normálna. Apači to tiež mohli vidieť. Ona bola uzdravená. Ohromené vzdychania zašumeli radom skeptikov.

Ďalšou bola matka, ktorá hore priviedla svoju dcéru. Bill chytil dievča za ruku, potom sa obrátil k tlmočníčke a povedal, „Neviem, čo s ňou je. To nie je choroba spôsobená zárodkom, pretože nepociťujem žiadnu reakciu prítomnosti iného zárodka, okrem zárodka života.”

Pretože matka nevedela po anglicky, tlmočníčka Apačov sa jej musela opýtať, čím vlastne trpela jej dcéra. Potom tlmočníčka Billovi vysvetlila, „Ona byť hluchá... nemá. Pred mnohými rokmi jej to spôsobila horúčka.”

Bill zobral dievča na ruky a modlil sa, „Pane Ježišu, prosím, učiň niečo, aby tomu títo ľudia mohli porozumieť.” Keď skončil modlitbu, vedel, že bola uzdravená. Vyzýval ju k tomu, aby začala rozprávať. Dievča zamrmlalo niečo nezrozumiteľné. Bill ospravedlňujúco vysvetľoval, „Ó, čo nevidieť bude rozprávať lepšie.”

Tlmočníčka sa usmiala a povedala, „Ona hovoriť dobre už teraz.”

Potom ďalšia matka priviedla svojho synčeka. Bill ho zobral za ruku, ale nepocítil žiadne vibrácie. Keď sa spýtal, čo tomu chlapcovi je, matka uchopila syna za vlasy a naklonila jeho hlavu dozadu a ukázala jeho škuľavé oči. Kedykoľvek Bill videl dieťa so škuľavými očami, spomenul si na svoju dcéru Sharon Rose a na to, ako umierala na zápal mozgových blán a jej oči sa skrížili od bolesti. Bill poprosil zhromaždenie, aby sklonili svoje hlavy. Potom zobral chlapca na ruky tak, aby hlava chlapca bola odvrátená od obecenstva. So všetkou úprimnosťou, ktorú mal, Bill prosil Boha za vyslobodenie toho dieťaťa. Keď pocítil, že Duch Svätý chlapca uzdravil, požiadal Indiánov, aby zdvihli hlavy. Bez toho, aby si to najprv overil, otočil Bill chlapca smerom k obecenstvu. Apači zamrmlali s uznaním. Oči chlapca hľadeli rovno a boli dokonale vyrovnané. Cez tlmočníčku Bill poprosil

chlapca, aby predviedol svoje uzdravenie a zagúľal očami. To presvedčilo každého. Prach sa rozvíril, keď sa stovky Apačov začali zoraďovať do modlitebného radu po Billovej pravej strane.

Bill obdivoval jednoduchú vieru Apačov. Keď títo Indiáni uvideli uprostred nich pôsobenie nadprirodzena, otvárali dokorán svoje srdcia a zberali pre seba úžitok. Stará hrbatá žena krívala dopredu na barlách zhotovených z násad metiel. Jej vlasy boli ozdobené koženými stužkami a jej hnedá koža bola zvráskavená rokmi na slnku a vetre. Keď sa pozrela na Billa, slzy tiekli po jej vráskach na tvári. Bill pocítil jej vieru, lásku a rešpekt. Predtým, ako sa za ňu začal modliť, vystrela sa a podala mu barle. Potom odišla bez pomoci z pódia.

V priebehu tej noci sa Bill modlil za dlhý rad Apačov. Keď sa už rozvidnievalo, všimol si, že mnohí Indiáni v modlitebnom rade sú od pása dole premočení. Spýtal sa na to tlmočníčky, ktorá mu objasnila, „Najprv si mysleli, že ty podvodník. Keď vidia, ako oči toho chlapca rovné, mnohí kráčať veľa míľ... brodiť rieku... priviesť milovaných... priviesť ich na modlitbu.”

Dvaja Indiáni, ktorí boli obaja premočení od pása nadol, niesli na nosidlách z neopracovaného dreva nejakého starého muža. Noc bola chladná. Bill sa spýtal prvého Indiána, „Nebojíš sa, že dostaneš zápal pľúc?”

Muž odpovedal, „Ježiš Kristus sa o mňa postará. Priniesol som svojho otecka. Verím, že ho Ježiš uzdraví.”

Bill vložil svoje ruky na toho starého chlapíka a modlil sa. „Nech ťa Pán Ježiš uzdraví a pomôže ti.” Dvaja mladí muži odniesli toho starého muža z pódia. Keď sa Bill pomodlil za niekoľko ďalších ľudí, počul, ako niekto kričí. Keď hľadal zdroj, uvidel toho starého muža, ktorý stál na vlastných nohách, ako kričí a máva svojimi nosidlami vo vzduchu.

Na druhý deň ráno sa Indiánsky náčelník opýtal Billa, či rád loví. Bill vedel, že Indiáni zakázali vo svojej rezervácii ne-Indiánom loviť, a tak považoval toto pozvanie za poctu. „Áno, lovím rád.” Nasadli na poníky a vybrali sa do kañonu. Poľovačka bola úžasná. Divoké morky boli tak tlsté, že Bill by ich mohol chytať rukami, ak by chcel, ale radšej použil pušku.

Kapitola 37

Anjelské pokarhanie

1947

V máji v roku 1947 bol William Branham svedkom jedného z najvýnimočnejších zázrakov, aký doteraz videl. Práve organizoval týždeň stanových zhromaždení vo Vandalii, Illinois. Ako zvyčajne, zástup ľudí preplnil stan a siahal až na parkovisko. Počas prvého večera Bill vyslovil tú istú výzvu, akú urobil v každom meste od toho zhromaždenia medzi španielsky hovoriacimi ľuďmi, pred mesiacom vo Phoenixe. Povedal, „Privedte mi ten najhorší prípad, aký nájdete, a dajte mi dosť času, aby som sa zaňho pomodlil, a ja vám ručím, že Ježiš Kristus túto osobu uzdraví predtým, než opustí pódium.”

Dopredu prišla žena a priviedla šestnásťročného chlapca. Naklonila sa k Billovi a niečo mu pošepkala. Bill sa otočil k mikrofónu a povedal, „Táto matka hovorí, že jej syn sa narodil slepý.” Z obecnstva sa vzniesol napätý šum, ako keby sa ľudia spoločne čudovali, „Či by sme od Boha nežiadali príliš veľa?” Ale Bill veril Bohu, že to spraví. Bol v minulom roku svedkom toľkých zázrakov, že si bol istý tým, že u Boha sú všetky veci skutočne možné pre tých, ktorí veria. Vložil ruky na plecía slepého chlapca a prosil o zázrak v Mene Ježiša.

Minúty sa pretiahli na pol hodinu... potom na hodinu... potom na hodinu a pol... bez výsledku. Dážď vytrvalo búšil na plátennú stanovú strechu. Zástup ľudí sa stával nervózny. Mnohí ľudia si bezpochyby kládli otázku, ako dlho asi tento evanjelista môže vytrvať v modlitbe za vec, ktorá

bola zjavne nemožná. Koniec koncov, chlapec sa slepý narodil. Ale Billova viera nikdy nezakolísala, rovnako tak neochabla jeho jednoduchá modlitba. V mysli si uchovával slová anjela, „Ak budeš úprimný a privedieš ľudí k tomu, aby ti verili, nič pred tvojou modlitbou neobstojí, dokonca ani rakovina.”

Po uplynutí modlitby, ktorá trvala hodinu a trištvrté, sa chlapec začal triasť. Trhol hlavou vľavo a potom vpravo. S výkrikom sa vytrhol Billovi z rúk a cúval späť do náručia svojej matky. Ona ho pevne držala, zatiaľ čo on jačal s nekontrolovateľným vzrušením a mával rukami na všetky strany. Najskôr ukázal na svetlá, potom na rôzne predmety okolo seba. On videl!

Vlna viery v moc Ježiša Krista k uzdraveniu zachvátila zhromaždenie. Odrazu sa udiali stovky zázrakov - ochrnutí vstali z invalidných vozíkov alebo odhadzovali svoje barle a vstávali z nosidiel. Zdalo sa, že nič nie je nemožné.

Po tom, ako skončila bohoslužba, uvádzači zhromaždili všetky tie odhodené pomôcky ako vozičky a barle a uložili ich na kopu. Bill, ktorý stál pri kazateľni, pozoroval túto prácu s radosťou a uspokojením. Žena s chlapcom sa vrátili do stanu a kráčali uličkou vysypanou pilinami naproti nemu. Bol to ten chlapec, ktorý sa narodil slepý. Teraz viedol svoju matku po schodoch na pódium.

Oči chlapca boli vlhké vzrušením. „Povedal som mamičke, že by som chcel vidieť toho muža, ktorý mi otvoril oči.”

Bill sa usmial. „Dúfam, že ho jedného dňa uvidíš, pretože to bol Pán Ježiš Kristus, ktorý tvoje oči otvoril.”

Chlapec vsunul ruku pod Billovu kravatu a odtiahol ju od Billovej hrude. „To sú tie veci, ktorým sa hovorí pásiky?” Chlapecova matka, ktorá stála za ním, prepukla v slzy radosti.

Než sa Bill vrátil do hotelovej izby, bolo okolo druhej hodiny nad ránom. V izbe bol spolu so svojím synom Billy Paulom a svojím bratom Donnym. Dvadsaťročný Donny Branham, najmladší Billov brat, pomáhal Billovi počas zhromaždení rozdávať modlitebné karty pred každou službou a pomáhal mu organizovať a usmerňovať ľudí v modlitebných radoch.

Jedenástočný Billy Paul prišiel spolu s ním kvôli zábave. Keďže škola už takmer skončila, Bill dovolil svojmu synovi pripojiť sa k nemu počas leta.

Táto hotelová izba vo Vandalii mala dve manželské postele. Donny s Billy Paulom už spali v jednej z nich. Bill si obliekol pyžamo, vliezol do druhej postele a krátko nato zaspal.

Niekedy počas noci ním niečo trhlo a zobudil sa. „Och, to už je ráno?“ čudoval sa a sledoval žiarivé svetlo, ako silnelo v tmavej izbe. „Mám pocit, ako by som práve zaspal. Ach, počkať! Okno je predsa na druhej strane izby. Tu je iba stena.“

Intenzita svetla rástla. Teraz už vyzeralo ako blikajúci obláčik bez výrazných okrajov. Bill vedel, že to bol duch; ale ešte nebol schopný postrehnúť, o akého ducha išlo. Keď sa modlil za chorých, mnoho démonov bolo odtrhnutých od svojich hostiteľov a nebolo nič neobvyklé, že ho po skončení bohoslužby niektorý z týchto duchov nasledoval do jeho hotelovej izby. Niekedy ich cítil vo svojej izbe po celé hodiny a niekedy ich počul vydávať zvuky, ktoré zneli ako cinkajúce zvony.

Bill vykĺzol spod prikrývky a pokľakol vedľa postele, zatvoril oči a modlil sa. Jeho srdce búšilo úzkosťou z prítomnosti nadprirodzena. Cítil tlak ducha, ktorý sa k nemu blížil. Skôr, než sa priblížil ku koncu postele, Bill vedel, že je to anjel Pánov – vedel to, lebo mal ten istý pocit, aký zažil pred rokom vo svojej jaskyni, keď sa stretol s tým anjelom, ktorý mu priniesol jeho poverenie. To bol iný pocit ako ten, ktorý pôsobili démonskí duchovia, s ktorými bojoval v modlitebných radoch. Tamtí duchovia boli na pocit zlí a hroziví; tento Duch vnášal svätú a úctivú inšpiráciu.

Bill povedal, „Ó, Nebeský Otče, s akým Slovom si poslal Svojho anjela? Tvoj sluha počúva.“

Odpoveď neprišla ihneď. Bill čakal. Po piatich minútach Bill pocítil, že sa anjel približuje, až kým sa nevznášal nad posteľou pred ním. Potom, tak zreteľne, ako kedykoľvek vo svojom živote niekoho počul hovoriť, Bill počul hlboký, zvučný hlas anjela, ktorý povedal, „*Tvojím poslaním bolo modliť sa za chorých. Ty však obmedzuješ dar uzdravenia na predvádzanie zázrakov. Pokiaľ v tom budeš pokračovať, stane sa, že ľudia ti nebudú veriť, kým neuvidia zázrak.*“

Tieto slová neboli vyslovené výhražne, no napriek tomu bodli Billa do srdca ako nôž. Premýšľal o tých výzvach, ktoré robil vo svojich zhromaždeniach počas posledných mesiacov. „Privedte sem ten najhorší prípad, aký nájdete, a ja vám zaručujem, že Ježiš Kristus tú osobu uzdraví...” Bill nevedel, že Pánovi sa nepáči, keď robil také výzvy; chcel iba zvelebiť moc Ježiša Krista pred ľuďmi. Ale dobré úmysly to neurobili správnym. Bill teda pokorne priznal, „Nikdy viac to neurobím, pomôž mi, Bože.”

Pocítil, ako sa anjel od neho vzd'ahuje. Bill otvoril oči a uvidel ho, ako zastavil v polovici miestnosti medzi posteľou a malým umývadlom v rohu. Vznášal sa vo vzduchu, krúžil a pulzoval všetkými farbami dúhy. Bill ho chvíľu pozoroval. Cítil úľavu, ako keď mu bol odpustený jeho hriech. Naraz spontánne povedal, „Či môj Pán dovolí, aby ťa môj malý chlapec mohol uvidieť?”

Toto nebola bezdôvodná žiadosť. Od chvíle, kedy Bill začal cestovať po Spojených štátoch, Billy Paul bol posadnutý možnosťou, že by mohol stratiť svojho otca. Častokrát, keď sa lúčili, Billy Paul naliehavo prosil, „Ocko, neopúšťaj ma. Mamička zomrela, a čo mám na svete okrem teba? Bojím sa, že odídeš a nikdy sa nevrátiš.” Samozrejme, že Bill sa ho snažil upokojiť. Ale zakaždým musel Bill použiť ešte inú myšlienku pre zdôvodnenie svojho odchodu. Potom uvažoval o tom, čo Ježiš povedal, „*Ktokoľvek by neopustil všetko a nenasledoval Ma, nie je hodný byť Mojm učeníkom*” - a Bill by išiel kamkoľvek. Nebolo jednoduché opúšťať svojho syna v takej tiesni. Teraz, keď kľáčaľ vedľa svojej postele vo Vandalii, v Illinois, a to nadprirodzené svetlo viselo vo vzduchu a Billy Paul spal vo vedľajšej posteli - Billovi napadlo, že ak by jeho syn mohol raz uvidieť anjela Pánovho, snád by si potom Billy Paul uvedomil, aké dôležité je to pre jeho ocka, keď ho občas opúšťa kvôli službe pre Pána.

Hoci anjel nedal Billovi priamu odpoveď na jeho prosbu, ani sa však nevzdialil. Bill to prijal ako súhlas. Nechcel sa hýbať po izbe, a tak sa snažil Billy Paula zobudiť hlasným šepotom, „Billy, psst... Billy!” Chlapec sa ani nepohol, a tak to Bill skúsil so svojim bratom. „Donny, Donny!” Žiadna odpoveď. Bill zdvihol svoj vankúš a hodil ho na vedľajšiu posteľ. Zasiahlo to Donnyho hlavu, čo ho prinútilo, aby si vankúš odsunul z tváre. „Donny!” Bill zašepkal znova.

Pohol sa a zamrmlal, „Áno, čo chceš?”

„Donny, zobuď Billyho.”

Donny sa ospalo nadvihol na posteli, aby mohol zatriať Billy Paulom. „Billy, zobuď sa. Ocko ťa volá.”

Billy Paul sa obrátil a napoly pootvoril viečka.

„Čo chceš, ocko?”

Donny si ľahol na chrbát, potom zbadal ten nadprirodzený oheň, ktorý horel vo vzduchu. S hrôzou zvrieskol a otočil sa na druhú stranu postele, chrbtom k anjelovi. To spôsobilo, že sa Billy Paul úplne prebral. Keď chlapec uvidel to svetlo, aj on zakričal. Vyskočil z postele a vrhol sa do otcovho náručia s krikom, „Nedovoľ, aby ma to dostalo, ocko, nech ma to nedostane!”

Bill pritisol svojho trasúceho sa syna k svojmu srdcu a uistoval ho, „Miláčik, to ti neublíži. To je anjel Pánov, ktorý vedie tvojho ocka. Práve sme spolu hovorili a ja som ho poprosil, či by si ho mohol vidieť, aby si sa netrápil, keď ťa opúšťam pre dielo Pánovo.”

Billy Paul sa ešte raz pozrel na to nadprirodzené svetlo. Tentokrát uvidel bielo odetého muža, stojaceho na podlahe so založenými rukami a zrakom vážne sústredeným jeho smerom.

Naraz sa ten muž premenil na bielu paru, ktorá rýchlosťou svetla vyrazila z izby. Napodiv to vyzeralo, akoby sa v mieste, kde stál anjel, vznášal odlesk, ktorý sa podobal dúhe.

Na druhý deň ráno sa Bill postavil k oknu svojej hotelovej izby a sledoval policajné autá, ktoré prechádzali okolo a viedli zástup nákladných áut na dobytok naložených invalidnými vozíkmi, barlami, nosidlami a ortézami – pozostatkami, ktoré zostali po minulovečernej bohoslužbe uzdravovania. Za nákladnými autami pochodovali ľudia, ktorí tieto predmety zahodili. Spievali obľúbenú Billovu pieseň, „Len ver, len ver, všetko je možné, len ver.”

Bill plakal od radosti, keď si pomyslel, ako bola viera všetkých týchto ľudí minulý večer inšpirovaná jediným zázrakom - chlapcom slepým od narodenia, ktorý získal zrak. Je síce pravda, že hodina a štyridsaťpäť minút

modlitby bola dlhá doba – modliť sa za jednu osobu, zatiaľ čo stovky ďalších ľudí čakali na modlitbu. Ale či tento sprievod nebol jasným dôkazom, že to úsilie stálo za to?

Včera večer si Bill myslel, že pochopil anjelské napomenutie. Dnes ráno si nebol tak celkom istý, či mu porozumel.

Kapitola 38

Rad zázrakov

1947

Kdekoľvek William Branham konal kampaň, bol svedkom veľkých zástupov ľudí a veľkolepých výsledkov. V júni v roku 1947 strávil ďalšie dva týždne v Jonesboro v Arkansase. Znova, tak ako v minulom roku, zamierili do mesta tisíce ľudí z celého juhu. Tentokrát sa Bill snažil šetriť svojou energiou. Namiesto toho, aby sa celý deň a celú noc modlil za chorých ako pred rokom, končil každú bohoslužbu o jednej alebo druhej hodine v noci. Jednako ho sužovala únava. Okrem telesného vyčerpania, spôsobeného každovečerným bojom s démonmi, často nenachádzal odpočinok ani počas dňa. Buď mu nedovoľovali spať jeho nervy, alebo vyvstala iná situácia, ktorá vyžadovala jeho pozornosť.

Raz ráno jeho hostiteľ, pastor Young Brown, zaklopal na jeho dvere a povedal, „Brat Branham, nerád ťa budím, ale toto je núdzový prípad. Potrebujem s tebou hovoriť.“

„Pod' ďalej, brat Brown.“

„Dnes ráno som mal telefonát od jedného otca z El Doráda, v Arkansase. Volá sa Myrick. Jeho dcéra už očividne takmer zomrela na rakovinu, a on chce vedieť, či by si sa za ňu neprišiel pomodliť.“

„El Dorádo leží odtiaľto pekný kus cesty, že?“

„Áno, je to asi tristosedemdesiat kilometrov. Mám lietadlo Cessna, ktoré je pripravené, aby ťa tam dopravilo, pokiaľ budeš ochotný ísť.“

Bill pocítil, že Svätý Duch si praje, aby šiel, a tak povedal, „Dobre - môžem byť pripravený vyraziť za tridsať minút.“

Keď súkromné lietadlo pristálo v El Doráde, na letiskovej ploche čakal lekár, ktorý sa stretol s Billom a odviezol ho do Myrickovho domu. Počas cesty poskytol lekár Billovi niektoré informácie. „Laddii Myricková má dvadsaťosem rokov. Brat Branham, tá úbohá žena to mala ťažké. Bola ochrnutá následkom detskej obrny, keď bola ešte len malým dievčaťom, a teraz ju zožiera táto rakovina. Pred dvomi týždňami som otvoril jej bok a vyoperoval takmer trojkilový nádor. Teraz väčšina z neho narástla znova. Nakolko vidím, nie je pre ňu žiadna nádej.“

Na dvore stálo asi pätnásť ľudí, rodičia, súrodenci, tety, ujovia a bratrance, a čakali na Billa. Po tom, čo si podali ruky, všetci sa natlačili do kuchyne. Bill sa spýtal, „Pozná Laddie svoj zdravotný stav?“

„Nie,“ odpovedal jej otec. „Nikdy sme jej to nepovedali. Mysleli sme si, že to tak bude lepšie. Nehovor jej to, brat Branham.“

„To nemôžem sľúbiť.“ Bill spozoroval, že otec to neniesol dobre. „No, neplačte, to by len oslabilo vašu vieru. Musíte byť pevný a veriť, že Pán Ježiš môže vašu dcéru uzdraviť. Ste kresťan?“

„Nie, brat Branham. Laddie je tu jediná kresťanka medzi nami. Myslím si, že sme príliš zlí. Možno to je ten dôvod, prečo ju Boh od nás berie.“

Bill uvidel svoju príležitosť. „Ak Boh dovolí tejto mladej žene žiť, je mi ochotný každý jeden z vás sľúbiť, že bude činiť pokánie zo svojich hriechov, odovzdá svoje srdce Ježišovi Kristovi, dá sa pokrstiť a bude žiť kresťanský život?“

Jednohlasne súhlasili. Bill vstúpil do spálne sám. Laddie bola veľmi bledá a napuchnutá; naozaj vyzerala ako žena, ktorá má už iba pár dní života. Bill sa jej predstavil.

Laddie povedala, „Brat Branham, viem, že môžeš povedať ľuďom, čo ich trápi.“

„Áno, pani, s pomocou a milosťou Božou môžem.“

„Brat Branham, povieš mi, čo je so mnou zlé? Oni mi to nepovedia.“

„Áno, pani.“ Svojou ľavou rukou uchoпил jej pravú ruku a pocítil vibrácie rakoviny, prudké a smrteľné.

„Je to rakovina,“ povedal. „Ale tvoj lekár mi to už povedal. Hovorí, že čas tvojho odchodu bude počas nasledujúcich dvoch, troch dní. Si pripravená?“

Pokojný, nádherný úsmev sa objavil na jej opuchnutých perách. „Brat Branham, som pripravená. Som kresťanka a medzi mojou dušou a mojím Spasiteľom nie je žiadna prekážka. Ale priala by som si, aby i moji príbuzní mohli byť spasení. Snažila som sa ich viesť ku Kristovi, ale nedokázala som to.“

Bill ju potľapkal po ruke a povedal, „Možno toto je príležitosť, po ktorej si túžila. Oni ňa všetci tak veľmi ľúbia. Všetci mi sľúbili, že ak sa uzdravíš, budú slúžiť Bohu.“

Bill pokľakol vedľa postele a začal sa modliť, pričom stále držal Laddinu napuchnutú ruku. Po niekoľkých minútach vibrácie rakoviny zmizli.

Laddie sa začala triasť a povedala, „Brat Branham, práve som pocítila svojím telom prejsť niečo studené. Nevieam, čo sa stalo, ale cítim sa inak. Jednoducho viem, že znova budem zdravá.“

„Áno, sestra Laddie,“ súhlasil Bill. „Pán Ježiš usmrtil život tej rakoviny.“

Stav Laddie Myrickovej sa postupne zlepšoval. Jej rodina to nazvala zázrakom - rovnako tak jej priatelia, susedia a lekár. William Branham to radšej nazýval uzdravením. Cítil, že zázrak sa od uzdravenia líšil, hoci oboje pochádzalo od Boha. Pri uzdravení Boh vplýval na prírodné zákony k obnove ľudského zdravia. A preto k uzdraveniu došlo po nejakom čase, v súlade s prírodnými zákonmi fyziológie a biochémie. Na druhej strane zázrak sa udial okamžite, v očividnom rozpore so všetkými prírodnými zákonmi. Napríklad, keď kazateľ Shepherd prešiel modlitebným radom v Jonesboro s veľkou rakovinou na svojom krku, Bill v Mene Ježiša pokáral toho démona a rakovina okamžite obelela, odpadla z jeho krku, udrela o

pódium a kotúľala sa medzi Billovými nohami. Pán Shepherd sa zohol, zdvihol to a s jasaním odišiel z pódia. Po niekoľkých dňoch prišiel, aby vydal svedectvo o uzdravujúcej moci Ježiša Krista, a držal tento nádor naložený vo fľaši s alkoholom, a ukázal priehľbinu na krku, kde bola tá rakovina. To bol rozhodne zázrak - úplná nemožnosť pre vedu, hoci skutočná. Na druhej strane, zotavenie Laddie Myrickovej, hoci vyzeralo zázračne, nazval Bill uzdravením, lebo trvalo niekoľko týždňov, než sa celkom uzdravila.

Ale keďže výsledok uzdravenia a zázraku bol často rovnaký, Bill považoval jeden aj druhý za rovnako dobrý. Hoci nie každý, kto s ním spolupracoval, to cítil rovnako. Kazateľ Kidson, ktorý organizoval Billovu augustovú kampaň v Kanade, veril, že pár zázrakov na začiatku každej bohoslužby uzdravenia vzbudí vieru u všetkých ľudí v budove. A tak zakaždým, keď vytvárali modlitebný rad - najprv to bolo v Saskatoone v Saskačevane, potom v Edmontone v Alberte, a nakoniec v Calgary - pán Kidson vybral z každého modlitebného radu dva alebo tri ťažké prípady, ktoré priviedol na začiatok radu. Niekedy išlo o hluchého človeka alebo niekoho slepého alebo škuľavého alebo niekoho, kto bol veľmi zmrzačený - kohokoľvek, koho uzdravenie by mohlo byť ľahko pozorované obecenstvom a označené ako zázrak.

Na začiatku Branhamovej kampane v Calgary, Alberta, sa kazateľ Kidson rozhodol zistiť, čo by sa stalo, keby modlitebný rad pozostával výlučne zo zmrzačených ľudí. Oznámil to v piatok večer s tým, že to bude „rad zázrakov“. Kidson definoval „zmrzačeným“ kohokoľvek s viditeľnou telesnou vadou.

Keď sa Bill dozvedel o plánovanom rade zázrakov, cítil sa nesvoj. Spomenul si na napomenutie anjela, „*Obmedzuješ dar uzdravenia iba na predvádzanie zázrakov.*“ Bill sľúbil Bohu, že už nikdy nebude vyzývať ľudí, aby k nemu priviedli ten najhorší prípad, ktorý nájdú. Presnejšie povedané, on svoj sľub dodržal - už nikdy neurobil takú výzvu. Uvedomoval si však, že brat Kidson privádza na začiatok radu niektoré najhoršie prípady, a Bill proti tomu nič nenamietal. Čo presne anjel mienil tým „obmedzovaním“? Keď Bill rozmýšľal nad tým, čo by mal urobiť, spomínal si na to, ako bol vyvrheľom, keď bol malým chlapcom. Teraz mal po celej krajine svojich podporovateľov a priateľov, brat Kidson bol jedným z nich. Ak mu brat

Kidson dôveroval, či by mu nemal túto dôveru oplatiť? Bill sa teda rozhodol, že prejde tento rad zázrakov a uvidí, ako sa to vyvinie.

V ten piatkový večer sa malo v Calgary, Alberta konať jedno z najúžasnejších kresťanských zhromaždení od dní, kedy Ježiš prechádzal Galileou - „Uzdravenie každej choroby a postihnutia medzi ľuďmi.“ Do radu zázrakov prišlo viac než šesťsto ľudí. Hluché deti počuli svojich rodičov; škuľavé oči boli narovnané a slepé oči uvideli svetlo; chromí znova chodili, odhadzovali svoje palice a barle; ľudia prinášani na nosidlách následne pomáhali pri upratovaní svojich vlastných nosidiel. Všetci, ktorí prišli do modlitebného radu, prijali svoj zázrak. Po sledovaní tohto úžasného predstavenia, kto v audítóriu by mohol pochybovať o tom, že Ježiš Kristus žije?

Jedným z prípadov bol mladý Ukrajinec menom Bardanuk, ktorý sa narodil s jednou nohou asi o desať centimetrov kratšou než druhou. Ako náhradu nosil špeciálnu topánku na desať centimetrov vysokej podrážke. Jeho viera bola taká veľká, že si so sebou do modlitebného radu priniesol pár obyčajných topánok. Tieto nové topánky mal zviazané šnúrkami a zavesené na krku. Po modlitbe odišiel vo svojich nových topánkach a ten starý pár nechal ležať na pódiu.

Ďalším prípadom bol tridsaťtiročný muž, ktorého zoschnuté ruky a nohy ho po väčšinu života pripúťali na invalidný vozík. Jeho matka ho vzala na všetky Billove zhromaždenia v Kanade - najprv do Saskatoonu, potom do Edmontonu - snažila sa ho dostať do modlitebného radu, ale bez úspechu. V Calgary sa jej minuli prostriedky a myslela si, že sa bude musieť vrátiť domov bez úspechu. Keď počula oznámenie kazateľa Kidsona o konaní „radu zázrakov“ v piatok večer, výhradne pre zmrzačených a postihnutých ľudí, dala do záložne svoj svadobný prsteň, aby získala dostatok peňazí, aby tam mohli zostať celý týždeň.

Teraz bol piatok večer a tento mladý muž čakal na svoje poradie na modlitbu. Pred ním stála už len jedna osoba - deväťročné dievča s pokrivenou chrbticou. Donny Branham pomohol tejto dievčine vyjsť po schodoch na pódium.

Bill položil ľavú ruku na jej stehno a poprosil Pána Ježiša, aby sa nad ňou zmiloval. Pocítil, ako sa jeho ruka zohrialá; ako keby sa vlna energie

kĺzavým pohybom presunula do jej nohy. V ďalšom okamihu sa chrbtica dievčiny sprevádzaná radom praskavých zvukov narovнала. Zatiaľ čo obecenstvo prepuklo v jasot a chválenie, Bill položil svoju Bibliu na hlavu dievčiny a povedal jej, aby sa prechádzala po pódiu. Prechádzala sa s tou Bibliou tak svižne ako akrobatka v cirkuse, jej chrbtica bola dokonale rovná. Teraz prišiel rad na toho mladého muža na invalidnom vozíku. Donny Branham priviezol toho kvadruplegika na pódium. Bill si len letmo prezrel jeho skrčené údy a jeho srdce k nemu priliplo. Celých tridsaťpäť minút úpenlivo prosil Pána o uvoľnenie tohto muža z jeho poľutovaniahodného stavu. Nakoniec Bill pocítil, ako zväzujúca démonická sila ustupuje.

Mladý muž to tiež pocítil a zápasil, aby mohol pohnúť svojimi údami. Jedna ruka sa čiastočne zodvihla; potom sa pohla noha; potom sa zdvihla tá druhá ruka vyššie ako tá prvá. Zvíjal sa od radosti, keď cítil, ako sa nový život vlieva do jeho mŕtvych končatín, ale v ten večer zo svojho vozíka nevstal.

Na druhý večer sa konala Billova posledná bohoslužba v Calgary. Zhromaždenie zahájil Jack Moore a viedol piesne, zatiaľ čo sa Bill modlil mimo javiska a očakával na svoju pieseň „Len ver,“ ktorá bola tiež pokynom k jeho príchodu. V sobotný večer kazateľ Moore urobil niečo, čo neurobil nikdy predtým ani potom - prezradil tajomstvo Williama Branhama, stránku tohto evanjelistu, ktorú obecenstvo nikdy nevidelo, avšak Jack Moore ju mohol sledovať zblízka po dobu siedmich mesiacov. Moore popísal, ako sa kazateľ Branham postí a modlí po celé dni pred každou kampaňou a ako sa usiluje, až je na konci so svojou energiou, keď verí, že by mohol niekomu pomôcť, komukoľvek. Moore povedal obecenstvu, aký je kazateľ Branham opatrný ohľadom peňazí a ako odmietol akýkoľvek finančný prospech z daru, ktorý mu dal Boh. Potom Moore popísal zhromaždeným, ako kazateľ Branham a jeho rodina bývajú v dvojizbovom dome bez kanalizácie a vodovodu. Povedal im, ako im netesnia dvere a ako počas zimy musí Méda Branhamová klásť deky pod dvere, aby tým zmiernila prievan, aby jej deti nedostali zápal pľúc. Potom Jack Moore poprosil ľudí o „zbierku lásky“ tomuto statočnému evanjelistovi, ktorý pracoval výhradne pre ich blaho a na seba pri tom ani nepomyslel. Táto zbierka by slúžila výhradne na zakúpenie nového domu pre kazateľa

Branhama. Ľudia odpovedali na túto výzvu veľkoryso z hĺbky svojej lásky a uznania.

Keď Bill vystúpil na pódium, nemal o tom všetkom ani tušenia. Ale cítil, ako sú ľudia nabití vierou. Predtým, než začal modlitebný rad, pozval toho mladého muža, ktorý bol predošlý večer ako kvadрупlegik pripútaný na invalidný vozík, aby prišiel dopredu a vydal svedectvo. Muž pomaly kráčal uličkou a tlačil pred sebou svoj vozík. Povedal obecenstvu, ako jeho telom prebehlo chladné chvenie, keď sa William Branham modlil za jeho vyslobodenie. Hoci minulý večer nebol schopný urobiť viac, než krútiť svojimi údmi, dnes ráno sa už mohol najesť a sám oholiť. Vzrušený touto náhlou zmenou skúmal ďalej svoje limity. Okolo poľudnia sa už mohol postaviť a šuchtať po izbe, pridržoval sa stola a stoličiek. Jeho stav sa zlepšoval každú hodinu.

V ten sobotný večer prešlo modlitebným radom dvetisíc ľudí. S presvedčením mocne uchopeným vo svojich srdciach ľudia nielenže boli uzdravení, ale stovky ľudí prijalo svoje spasenie a obrátili sa zo svojich hriechov a prijali Ježiša Krista ako živého Boha.

Na druhý deň ráno bol Bill užasnutý, keď mu Jack povedal, čo urobil minulý večer a koľko peňazí vybral pre Billa, aby si kúpil nový dom. Prvá Billova reakcia bola odmietnuť tú obeť. „Nič som si na tento svet neprinesol a je isté, že si nič neodnesiem. Mám teraz predsa dom, tak načo by som potreboval nový?“

Ale Jack na tom trval. Ak nie pre teba, tak pre tvoju ženu. Nie je fér s ňou takto zaobchádzať, ak máš prostriedky, aby si niečo zlepšil.“

„Ale ja predsa nemám prostriedky.“

„Áno, máš. Máš dvadsaťosem tisíc dolárov. Je to tvoje, lebo ľudia ti to venovali.“

„Ó, brat Jack, mal by si im to vrátiť.“

„Ako by som to mohol urobiť? Všetci sú už doma.“

Bill musel súhlasiť s týmto argumentom. Zdráhavo prijal tú obeť.

Kapitola 39

Skaly v Colorade

1947

Ked' sa skončili letné kampane v roku 1947, William Branham sa tešil domov, aby videl svoju rodinu a užil si potrebný odpočinok. Keď sa vrátil do Jeffersonville, s prekvapením zistil, že po oboch stranách jeho domu boli tak natlačené autá, že nemohol nájsť miesto na zaparkovanie svojho vozidla. Jediný pohľad na jeho dom mu prezradil dôvod. Všade stáli ľudia - motali sa po prednom dvore a na chodníkoch, sedeli vo svojich autách a postávali na verande. Všetci títo neznámi ľudia zjavne očakávali na jeho návrat domov. Bill už nemal dosť síl ani na to, aby zastavil a porozprával sa s nimi. Pokračoval ďalej v jazde.

Päť dní sa Bill zdržiaval u istej rodiny zo svojho zboru, zatiaľ čo uvažoval a modlil sa o to, čo by mal urobiť. Nakoniec jeden z diakonov Branhamovej modlitebne prišiel k týmto ľuďom, ktorí nezákonne stáli na jeho pozemku, a vysvetlil im Billovu potrebu odpočinku a súkromia. Dav sa teda rozišiel a Bill sa vrátil domov.

Ubehol už viac ako rok od doby, kedy sa s ním stretol anjel Pánov a dal mu poverenie k tomu, aby niesol dar Božského uzdravenia ľuďom na svete. Výsledky toho poverenia predstihli jeho najsmelšie očakávania. Počas jediného krátkeho roka sa jeho služba vymrštila z tých najpokornejších začiatkov k službe, ktorá ovplyvnila desiatky tisícov ľudí v severnej Amerike. Tento bujný rast však neprišiel bez platenia vysokej ceny. Nesmierne vypätie rok trvajúceho úsilia ho nakoniec dolapilo. Dlhé noci

modlitieb, príliš málo spánku, neustále cestovanie z mesta do mesta - to všetko sa podieľalo na Billovej únave. Ale zdalo sa, že v tom všetkom je zamotané ešte niečo iné, niečo duchovné, čomu Bill nemohol porozumieť.

Počas kampaní, kedy Billova ľavá ruka opuchla následkom vibrácií spôsobených démonom, bolo to niečo viac než iba telesná reakcia na chorobu. Bola to duchovná vojna. Hoci sa moc Ježiša Krista vždy ukázala ako väčšia, napriek tomu sa títo démoni nevzdávali bez boja. Bill cítil dopad každého súboja. Keď ustali vibrácie choroby, Bill pociťoval odčerpanie svojej vlastnej sily. Ku koncu každej bohoslužby uzdravovania sa potácal takmer v bezvedomí. Na druhý deň, bez ohľadu na to, koľko sa mu podarilo spať, stále sa cítil unavený. A keď na druhý večer znova začal modlitebný rad, Bill musel stráviť počas svojej modlitby za chorých ďalšie štyri až päť hodín v súboji s démonmi. Nemal šancu na zotavenie svojich síl a jeho stav vyčerpania sa postupne zhoršoval. Vedel, že vo svojom prísnom pracovnom rozvrhu potrebuje prestávku. Možno, že keby si urobil niekoľko mesačnú prestávku, mohla by sa mu obnoviť jeho výdrž. Bill takmer celý september venoval plánom svojho nového domu. Kúpil stavebný pozemok č. 208 na ulici Ewing Lane v Jeffersonville, potom si najal miestneho staviteľa, aby mu postavil dom. Bill sa tiež pustil do odpisovania na listy. Strávil mnoho dní sám vo svojej jaskyni v lesoch a modlil sa k Bohu ohľadom tisícov žiadostí modlitieb, ktoré sa nakopili počas jeho neprítomnosti. Dostal tiež stovky listov od kazateľov, ktorí ho prosili, aby k nim prišiel urobiť zhromaždenia s uzdravovaním. Zjavne nemohol vyhovieť všetkým. Čím viac sa za to Bill modlil, tým viac sa mu pozdával návrh Gordona Lindsaya, ktorý mu pred niekoľkými mesiacmi predložil.

Kazateľ Lindsay mu navrhol usporiadanie okružnej cesty v Pacifickej zóne po severozápadných štátoch. Lindsay navrhoval, aby sa tieto zhromaždenia organizovali podľa novej a odvážnej koncepcie. Usúdil, že Billova jedinečná služba by mohla zaujať kresťanov zo širokého okruhu denominácií, a tak kazateľ Lindsay chcel vziať čo najviac denominácií do úzkej spolupráce na financovanie. Tento nápad Billa uchvátil, lebo od doby, kedy sa s ním stretol anjel a dal mu jeho poverenie, dúfal, že jeho služba pomôže zjednotiť roztrieštené kresťanské spoločenstvo. Uvažoval o videní z roku 1933, ako stál medzi dvoma sadmi a zhromažďoval jablká a slivky z oboch sadov. To bolo vtedy, keď ho Boh povolal ku „konaniu služby

evanjelistu.“ Bill to vždy chápal tak, že jeho úlohou je kázať evanjelium vo všetkých denomináciách a nikdy sa nepripojiť k žiadnej z nich. Takže veľmi rád nechal kazateľa Lindsaya usporiadať sériu zhromaždení v Pacifickej zóne na severozápade začiatkom novembra.

V októbri v roku 1947 si Bill zobral dovolenku. Cestoval na západ do štátu Colorádo, kde si prenajal mulice a išiel vyššie do Skalnatých hôr, kde strávil niekoľko týždňov lovom, táborením a v obecnstve so svojim Stvoriteľom. Hoci sa v minulom roku dostal do priameho kontaktu s desiatkami tisícov ľudí, vo svojom srdci zostal človekom divočiny. Tu uprostred hlbokých údolí a vznešených vrcholov Colorádskych skalnatých hôr sa Bill mohol voľne prechádzať bez toho, aby bol rušený zástupmi a vypätými situáciami. Mrazivé rána pri táborovom ohni ho posilnili a teplé popoludnia s jemným vánkom, ktorý ševelil uprostred vetví borovíc, tíšili jeho zodraté nervy. Jedného dňa Bill spozoroval párik orlov usadených na skalnom výbežku vysoko na hore. Pozoroval ich ďalekohľadom a obdivoval ich divokú krásu. Nakoniec rozprestrelí krídla, odrazili sa od výbežku, preľali krídlami vzduch a vzniesli sa pozdĺž útesu. Ich sila a elegancia pohli niečím hlbokým v Billovej duši. Tej noci pri svetle ohňa si Bill vo svojej konkordancii vyhľadal slovo „orol“ a čítal si odkazy na to v Biblii. Jedna konkrétna pasáž ho fascinovala. V 2.Mojžišovej 19:4 Pán prirovnal službu Mojžiša ku krídlam orla. Prečo by Boh prirovnal svojho proroka k orlovi? Možno preto, že orol dokáže lietať vyššie a vidieť ďalej než akékoľvek iné stvorenie na zemi. Áno, to bolo povolanie všetkých Božích prorokov. Pán im dal schopnosti vzniesť sa vyššie a vidieť ďalej v duchovných sférach ako ktokoľvek iný, dovolil im uvidieť minulosť aj budúcnosť, rovnako tak ako pravdu a lož.

Bill videl časti budúcnosti - a tie záblesky sa vždy splnili. Znamená to, že má s Mojžišom niečo spoločné? Keď sa s ním v jeho jaskyni stretol anjel, povedal mu, „*Ako boli prorokovi Mojžišovi dané dve znamenia ako dôkazy, že bol poslaný od Boha, tak aj tebe budú dané dve znamenia.*“

Bill otvoril 2.Mojžišovu 3 a čítal miesto, kde sa Boh stretol s pastierom Mojžišom a prikázal mu, aby zanesol posolstvo vyslobodenia späť k

Izraelitom, ktorí boli naďalej v egyptskom otroctve. V 2.Mojžišovej 4 si Bill prečítal:

A Mojžiš odpovedal a riekol: Ale hľa, neuveria mi, a neposlúchnu môjho hlasu, pretože povedia: Neukázal sa ti Hospodin.

A Hospodin mu riekol: Čo je to v tvojej ruke? A on odpovedal: Palica.

A riekol: Hod' ju na zem! A keď ju hodil na zem, obrátila sa na hada. A Mojžiš utekal pred ním.

Ale Hospodin riekol Mojžišovi: Vystri svoju ruku a chyť ho za chvost. A vystrel svoju ruku a lapil ho. A obrátil sa v jeho ruke na palicu.

Aby vraj vraveli, že sa ti ukázal Hospodin, Bôh ich otcov, Bôh Abrahámov, Bôh Izákov a Bôh Jakobov.

A ešte mu riekol Hospodin: Nože vlož svoju ruku za svoje ňádra! A vložil svoju ruku za svoje ňádra. A keď ju vyňal, tu hľa, jeho ruka bola malomocná, biela jako sneh.

A riekol: Daj zase svoju ruku do svojich ňáder! A zase dal svoju ruku do svojich ňáder. A keď ju vyňal zo svojich ňáder, tu hľa, bola zase zdravá jako iné jeho telo.

A bude, ak by ti neuverili a neposlúchli na hlas prvého znamenia, uveria na hlas druhého znamenia.

Boh zjavne vedel, akí nerozhodní budú Izraeliti ohľadom uverenia, že Mojžiš je prorokom poslaným tým veľkým „JA SOM.“ Tieto dve nadprirodzené znamenia boli špeciálne vytvorené na to, aby na nich zapôsobili a presvedčili ich. Je predsa očividné, že nikto nemôže také veci konať sám zo seba. Tie znamenia manifestovali Božiu moc.

Bill podobne ako Mojžiš hľadel na svoju vlastnú neschopnosť, keď mu anjel povedal, že má niesť dar Božského uzdravenia ľuďom na svete. Podobne ako Mojžišovi aj jemu boli zaslúbené dve znamenia, ktoré budú potvrdzovať jeho poverenie. Pozrel na svoju ľavú ruku. Každý večer počas svojich zhromaždení pozoroval hornú stranu svojej ruky, ako opúcha následkom vibrácií rôznych chorôb. Keď Ježiš vyhnal týchto démonov preč, Bill pozoroval, ako sa jeho ruka stáva normálnou. Nikdy to nezlyhalo. Ale čo ten druhý znak? Anjel povedal, „Ak zostaneš pokorný a úprimný, stane sa,

že budeš schopný na základe videnia odhaliť tajomstvo ľudských srdiec. Potom ti ľudia budú musieť uveriť.“ Čo to znamenalo? Kedy sa to stane?

Bill prihodil ďalšie poleno do ohňa, oprel sa chrbtom o strom a uvažoval o tom, či medzi Mojžišovým životom a jeho vlastným existujú ešte nejaké ďalšie podobnosti. Keď si Boh použil Mojžiša, aby vyslobodil deti Izraela z egyptského otroctva, zjavoval sa mu vo dne v oblaku a v noci v Ohnivom stĺpe. V dejinách sa Boh skutočne zjavoval v mnohých formách; a predsa oblak a ohnivý stĺp sa zdali byť tými dvomi najčastejšími plášťami, do ktorých sa zahaloval. V skutočnosti to bol Sám Pán vo forme Ohnivého stĺpu, ktorý najprv upútal pozornosť Mojžiša na púšti - keď uvidel ker, ktorý horel, ale nezhorel. Môže byť ten Ohnivý stĺp totožný s tou hviezdou, ktorá sprevádzala mudrcov z Perzie do Betlehema, kde našli dieťa – kráľa Ježiša? Rozhodne to bolo to oslnivé svetlo, ktoré obrátilo Saula z Tarzu na apoštola Pavla. Bol ten Ohnivý stĺp totožný s tým svetlom, ktoré sa ukázalo v chatrči v to ráno pri Billovom narodení? A bola to tiež tá spaľujúca hviezda, ktorá sa v roku 1933 nad ním ukázala počas krstu jeho prvých obrátených? Bolo to svetlo, ktoré sa zjavilo v jeho jaskyni v ten večer, keď sa s ním stretol anjel? Ten anjel vystúpil z Ohnivého stĺpu. Aké presne je spojenie medzi tým Ohnivým stĺpom a anjelom Pána? Vždy, keď anjel Billa navštívil v ľudskej forme, to nadprirodzené svetlo krúžilo niekoľko stôp nad hlavou anjela.

Keď Bill uvažoval o anjelovi Pánovom, zrazu sa cítil znepokojene. Počas prvého roku Billovej služby uzdravovania sa mu anjel ukazoval často. Teraz to bolo už šesť mesiacov od doby, kedy ho anjel naposledy navštívil. Bill nevidel anjela od návštevy vo Vandalii, Illinois, kedy ho anjel varoval pred prílišným zdôrazňovaním zázakov. Billovi návštevy anjela chýbali. Prečo sa neukázal? Či ešte stále niečo nie je v poriadku?

Kapitola 40

Veľká skúška

1947

V novembri v roku 1947 začal William Branham svoju cestu pozdĺž severozápadného pobrežia Tichého oceánu štvordňovou kampaňou uzdravovania vo Vancouveri v Britskej Kolumbii. Spolupráca medzi miestnymi kazateľmi prekonala všetko, čo Vancouver doteraz medzi denominačnými cirkvami zažil. Každý večer bola priestranná mestská poslucháreň naplnená do posledného miesta. Večer čo večer boli bohoslužby uzdravovania udivujúce. Jeden miestny evanjelista, Earn Baxter, bol tak ohromený, že - rovnako ako Jack Moore a Gordon Lindsay - zrušil všetky svoje záväzky, aby mohol sprevádzať Branhamove kampane z mesta do mesta.

Ďalšia Billova zastávka bola v Portlande v Oregone. Rovnako ako vo Vancouveri, stovky miestnych kazateľov spolupracovali, aby mohli byť portlandské zhromaždenia úspešné. Prvý večer prešlo bránami posluchárne sedemtisíc ľudí, predtým, ako veliteľ požiarnej ochrany mesta nariadil uzavrieť dvere. Tisíce ľudí však stále zostali vonku.

Tretí večer Billovej kampane v Portlande sa ho satan pokúsil zničiť. Gordon Lindsay viedol ľudí v speve piesne, ktorá bola Billovým heslom - „Len ver, len ver, všetko je možné, len ver“ - zatiaľ čo Bill vystupoval na pódium. Pozdravil obecenstvo a povzbudil ľudí k viere v Boha za účelom uzdravenia a zázakov. Zatiaľ čo hovoril, všimol si veľkého muža v šedom obleku, ktorý k nemu energicky kráčal prostrednou uličkou. Keď začal tento muž vystupovať po schodoch na pódium, Bill si pomyslel, že je to asi uvádzač, ktorý prináša dôležitú správu. Možno niekto omdlel alebo mal

srdcový záchvat a potreboval okamžitú modlitbu. Keď ten muž vystúpil na pódium, Bill si uvedomil, že niečo iné nie je v poriadku, niečo je veľmi zle.

Ten veľký muž sa zastavil. Divoko gúľal očami. Najprv sa pozrel na preplnené hľadisko, potom na tristo kazateľov, ktorí sedeli na pódiu. Nakoniec sa zapozeral na nízkeho kazateľa za pódium. Veľký muž sa zamračil. Jeho spodná čeľusť sa pohybovala dopredu a dozadu, škripal zubami. Obe päste mal zovreté, akoby ich chcel použiť. Potom sa zapotácal dopredu a zavrčal, „Ty pokrytec. Ty had v tráve. Ukážem ti, aký si ty Boží muž. Polámem každú kosť v tvojom malom, slabom tele.“

Bill sa bez toho, aby vyriekol jediné slovo, obrátil, aby čelil hrozbe. Ten veľký muž vyzeral na to, že je schopný svoju hrozbu splniť. Meral skoro dva metre a vážil najmenej stodvadsať kíľ. Naproti tomu Bill schudol na päťdesiattri kíľ. Rameno tohto divocha bolo hrubšie ako Billovo stehno. Muž sa pomaly približoval. Dvaja policajti vystúpili z davu, aby ho zastavili, ale Bill ignoroval svoj vlastný strach, zakýval im a povedal, „Toto nie je záležitosť tela a krvi. To je medzi duchovnými mocami.“

Dvaja dôstojníci neochotne cúvli dozadu a pozorovali toho maniaka, ako pokračuje vo svojej pomalej a premyslenej chôdzi. Veľký muž zavrčal, „Ty podvodník, robíš zo seba Božieho sluhu. Ukážem týmto ľuďom, že si iba klamár. Skopnem ťa rovno medzi nich.“

Veľký muž sa priblížil na tri metre pred Billa a zastavil sa. Bol tak vysoký, že Bill sa musel pozeráť hore, aby mu videl do tváre. Bill sa ticho modlil, „Drahý Bože, jediná nádej, ktorú mám, je v Tebe.“

Bill začul ten známy zvuk prudkého vetra, „Fíííííí,“ potom pocítil prítomnosť anjela Pánovho, ktorý sa blížil. Billov strach okamžite zmizol, bol premožený hlbokou láskou.

Maniak zopakoval svoju hrozbu, „Ty zvodca - polámem každú kosť v tvojom malom úbohom tele.“ Svaly sa mu napli, keď zovrel päste. Bill si pomyslel, „Chudák chlap, on sa zbláznil. Nevie, čo robí.“ Potom Bill otvoril ústa a chcel povedať, „Nerobil by som to, priateľu,“ ale slová, ktoré vyšli z jeho úst, boli úplne iné. Bez toho, aby to mal v úmysle, Bill povedal, „Tak hovorí Pán, keďže si dnes večer vyzval Ducha Božieho, padneš k mojim nohám a pokloníš sa pred Menom Pána Ježiša Krista.“

Veľký muž nasal slinu a pľuvol ju Billovi rovno do tváre. Potom zavrčal, „Ty pokrytec, ukážem ti, k čím nohám padnem.“ Urobil krok dopredu a zdvihol päšť pripravený udrieť.

Bill ticho povedal, „Satan, vyjdi z toho muža.“ Ruka maniaka zdvihnutá k úderu tuho zamrzla ako socha. Vypútil oči, otvoril ústa a jazyk sa mu neovládateľne pohyboval. Zafňukal ako zbitý pes, oči sa mu vrátili do jamiek a zrútil sa dopredu v bezvedomí. Hlavou dopadol na Billove topánky, zatiaľ čo jeho ruka objala Billove nohy tak pevne, že sa nemohol ani pohnúť.

Obaja policajti vyrazili a kľakli si vedľa muža v bezvedomí. Jeden z nich sa pozrel hore a opýtal, „Čo sa stalo? Je mŕtvy?“ „Nie,“ povedal Bill, „Boh len chcel ukázať Svoju silu a spôsobil, že ten démon sa pred Ním poklonil, to je všetko.“

„Bude ten človek tu hore v poriadku?“ Policajt ukázal na jeho hlavu.

„Nie, pane,“ odpovedal Bill. „Keby bol ochotný sa vzdať toho ducha, potom by sa ten duch už viac nevrátil. Ale on si myslí, že je v poriadku. On toho ducha uctieva a tak on sa ho ihneď znovu zmocní. Mohli by ste ho odtiahnuť z mojich nôh?“

Dôstojníci uvoľnili rameno muža a odtiahli ho dozadu. Niekoľko ďalších ľudí ho pomohlo odniesť z pódia.

Pred odchodom jeden z policajtov povedal, „Viem, kto je tento muž. On už mal v minulosti niekoľko konfliktov so zákonom, keď narušal bohoslužby. Bol umiestnený do ústavu, ale utiekol. Máme naňho zatykač. Akurát včera zlomil jednému mužovi čeľusť, keď mu zasadil na ulici takú ranu, že sa zrútil. Vyzerá to tak, že dnes večer konečne narazil na seberovného soka.“

Keď sa Bill vrátil na pódium, oslovil obecnosť takto, „Ako môžete vidieť, náš Nebeský Otec má všetku moc, ako na nebi, tak aj na zemi...“

Nejaký chorý muž, ktorý ležal vpredu na nosidlách, zakričal, „Áno, On má! On ma uzdravil!“ - A vyskočil z nosidiel. Na druhej strane budovy nejaký človek, ktorý sa opieral o barle, zakričal, „Mňa tiež!“ Odhodil barle a bežal uličkou na oboch zdravých nohách. Nejaký muž vyskočil z invalidného

vozíka a kričal, „Mňa tiež!“ Odtiaľ Božia moc vzplanula po budove a dotýkala sa každého srdca, ktoré sa pozdvihlo vo viere vo Všemohúceho za uzdravenie alebo zázrak. Billova cesta po severozápade Tichomoria sa prehnila ako veterná smršť a skončila v Ashlande, v štáte Oregon pätnásť dní po jej začatí. Gordon Lindsay o nej napísal toto, „Počas štrnástich bohoslužieb s pomerne malým počtom oznámení v novinách až okolo sedemdesiatisíc ľudí počulo Evanjelium uzdravenia a medzi nimi bolo najmenej tisíc kazateľov.“

Koncom novembra v roku 1947 odletel Bill do Phoenixu v Arizone, kde sa mali konať tri bohoslužby a to v piatok, sobotu a v nedeľu večer. Keď sa ocitol vo Phoenixe, dozvedel sa, že kazatelia, ktorí finančne podporovali tieto bohoslužby, dojatí správami z Calgary naplánovali na nedeľu večer svoj vlastný „rad zázrakov.“ Keďže Bill už také niečo robil, nemal proti tomu námietky.

Hodinu pred začatím bohoslužby v piatok večer sa Bill modlil v malej miestnosti v zákulisí, keď sa naraz ukázal anjel Pánov. Ako vždy mal anjel ruky zložené na hrudi a nad ním krúžila nadprirodzená žiara. Anjel sa ani nepohol, ani neprehovoril. Jeho tvár vždy vyzerala prísne, ale tento raz sa mračil a hneval. Bill sa zľakol, vykrikoval strachom a padol tvárou na podlahu. Gordon Lindsay počul ten výkrik a pribehol do miestnosti pozrieť sa, čo sa deje. Anjel sa okamžite vyparil ako hmla a bol preč.

Nasledujúce dva dni sa Bill tráпил myšlienkami o tejto návšteve. Prečo nevidel anjela celých sedem mesiacov? Prečo sa ukázal práve teraz? A prečo anjel neprehovoril? Hneval sa? Bill nemohol zabudnúť na anjelov zamračený výraz.

Vo Phoenixe Bill kázal každý večer asi pol hodinu predtým, ako zvolal modlitebný rad. Jeho témou boli Izraelské deti na pochode púšťou do zaslúbenej zeme. V nedeľu večer, kým dav úzkostlivo čakal, až uvidí „rad zázrakov,“ Bill kázal zo 4. Knihy Mojžišovej, 22. kapitoly, kde Boh povedal falošnému prorokovi Balámovi, aby nešiel s kniežaťom Balákom preklínať Izrael. Balám pokračoval v pýtaní sa Boha, či by aj tak mohol ísť, dokiaľ mu to Boh nakoniec nedovolil. Potom sa anjel Pánov stretol s Balámom na ceste a bol by ho zabil, keby mu Balámova oslica trikrát nezachránila život

tým, že vybočila z cesty. Keď Bill kritizoval Baláma za to, že nepočúvol prvý Boží rozkaz, naraz sa Billovi zdalo, že sa previnil tým istým spôsobom. Či mu už predtým Boh nepovedal, že príliš zdôrazňuje zázraky? Mohol to byť dôvod, prečo sa mu pred dvomi večermi zjavil anjel? Malo to byť preňho varovanie, že bol neposlušným Pánovi, keď dovolil, aby tieto „rady zázrakov“ pokračovali? Bill vo svojom vnútri pocítil takú slabosť, že sa mu takmer podlomili kolená. Pridržal sa kazateľne a snažil sa pokračovať vo svojej kázni, ale uvedomenie si viny ho usvedčovalo tak silne, že musel ukončiť.

Zatiaľ čo sa v bočnej uličke cirkvi formoval „rad zázrakov“, Bill sa ticho modlil, „Nebeský Otče, pokiaľ som urobil zle a nie je Tvojou Božskou vôľou, aby som sa sústredil na zázraky, prosím, ukáž mi to zreteľne. Ak nejaká osoba, ktorá dnes večer príde do tohto radu, nebude uzdravená, potom budem vedieť, že nie som v Tvojej vôli, a už nikdy nikomu nedovolím, aby na začiatok priniesol tie ťažké prípady alebo formoval ďalší 'rad zázrakov'.“

Ako prvá prišla matka s dcérou. Bill sa spýtal dievčatka, kde býva, ale ona neodpovedala. „Ona zle počuje,“ vysvetlila matka. „Kvôli tomu som ju dnes večer priviedla.“ Bill zvýšil hlas a znova sa spýtal dievčiny, kde býva. Tentokrát odpovedala, „Kalifornia.“

Keď Bill uchopil dievčinu za pravú ruku, pocítil vo svojej ľavej ruke bodavé vibrácie. Buď mala infekciu, ktorá poškodila jej ušný bubienok, alebo funkciu ucha narušuje nádor, pretože vibrácie znamenali, že nejaký démonický život spôsobuje jej problém. Keď Bill v Mene Ježiša Krista pokarhal démona, vibrácie ustali. Keď pustil jej ruku, povedal, „Dieťa je uzdravené.“ Potom k nej prehovoril. Ona však neodpovedala. To bolo zvláštne. Bill zvýšil hlas, ale nedostal odpoveď. Musel trikrát zatlieskať rukami, až konečne kývla, že ho počuje. Namiesto toho, aby počula lepšie, všetko nasvedčovalo tomu, že počuje horšie. Bill sa vyľakal a znova jej zobral ruku. Vibrácie pulzovali ďalej, silnejšie ako predtým.

Bill druhýkrát vyhnal démona v Mene Ježiša Krista. Mal dojem, že vzdoruje viac ako prvý raz, ale Bill vedel, že vyšiel, pretože opuch na jeho ruke zmizol a vibrácie ustali. Akonáhle sa k nej pokúsil prehovoriť (a stále ju držal za zápästie), Billova ľavá ruka znova opuchla a vibrácie sa vrátili so

silnejšou intenzitou ako predtým. Najhoršie na tom bolo to, že už nepočula nič, bez ohľadu na to, ako hlasno Bill kričal. Táto nešťastná dievčina prešla od mierne nepočujúcej ku hluchej ako peň! Otrasený a zmätený Bill nevidel iné východisko, než aby tú dievčinu nechal tak a išiel sa venovať ďalšiemu prípadu.

Ďalším v rade bol starší muž, ktorý o sebe povedal, že tiež zle počuje. Bill pozdvihol hlas, „Veríte, pane?“ Muž prikývol a sklonil hlavu. Bill uchopil muža za ruku. Neobjavili sa žiadne vibrácie, čo znamenalo, že jeho problém nebol spôsobený démonom - možno to boli iba odumreté nervy. Keď sa pomodlil v Ježišovom Mene za uzdravenie toho človeka, spýtal sa normálnym hlasom, „Teraz ma počujete, pane?“ Ten džentlmen, ktorý mal naďalej sklonenú hlavu a zavreté oči, neodpovedal. Bill zvýšil hlas a opýtal sa znovu. Stále žiadna odpoveď. Bill celou silou tleskol rukami. Muž sa ani nepohol. Aj on úplne ohluchol!

S rastúcou hrôzou si Bill uvedomil, že dar uzdravenia nefunguje ako zvyčajne! Čo by mohol zmôcť on sám? Bez prítomnosti anjela Pánovho vedľa seba na pódiu bol tak bezmocný ako ktokoľvek iný. Bolo to to, čo prežíval Samson po tom, ako mu Dalila ostrihala vlasy a on zostal pred Filištínmi slabý a bezmocný? Keď tak stál pred očakávajúcim davom, Bill sa cítil hlúpo a zahanbene a odsúdené. Jediná vec, ktorú teraz mohol urobiť, bolo vyznať svoj hriech pred publikom a ukončiť zhromaždenie.

Tej noci Bill nemohol spať. V tme sa trápil kvôli svojej hlúposti. Ako vôbec mohol byť tak drzý, že vyzýval ľudí, „Privedte mi ten najhorší prípad a ja vám garantujem, že Ježiš Kristus predvedie zázrak pred vašimi očami.“ Ježiš takú výzvu nikdy neurobil. Biblia v skutočnosti hovorí, že Ježiš nemohol vykonať žiaden veľký skutok vo Svojej domovine kvôli ľudskej nevere. Pokiaľ to bola pravda v prípade Božieho Syna, čo potom s Jeho nasledovníkmi. Teraz si Bill uvedomil, aké nebiblické bolo tvrdiť, že ktokoľvek môže byť uzdravený, bez ohľadu na to, či tá osoba verila alebo nie. Áno, prestal s tou výzvou po tom, čo ho anjel vo Vandalii, v štáte Illinois, varoval, ale aj tak nechal svojich spolupracovníkov, aby na začiatok modlitebného radu priviedli tie najhoršie prípady s tým, aby publikum mohlo uvidieť zázraky na začiatku každej bohoslužby. A takisto im dovolil formovať tie takzvané „zázračné rady“. Bill proti tomu nič nenamietal, pretože vedel, že Boh je schopný uzdraviť kohokoľvek z čohokoľvek. Ale len

to, že Boh je schopný niečo urobiť, ešte neznamená, že je to Jeho vôľa. Zjavenie anjela minulý piatok večer bolo druhým varovaním. Bill tak silno kritizoval Baláma a po celý ten čas stál v Balámových topánkach! Balám bol Bohu neposlušný pre svoju lásku k peniazom. Vo svojom prípade Bill vedel, že to nebola láska k peniazom, ktorá ho naklonila k neposlušnosti; bol to jeho súcit k ľuďom. Avšak nezáleží na tom, aký to bol dôvod, byť neposlušný Pánovi je vždy zlá vec.

Ráno Bill so zakalenými očami a sklúčený nastúpil do lietadla k svojmu ďalšiemu záväzku v Long Beach, v Kalifornii. Jeho myšlienky ho stále trápili natoľko, že to bolo na ňom vidieť. Letuška prechádzala uličkou a spýtala sa, „Čo vám je, pane?“ Nemohol jej to povedať. Ako by tomu mohla rozumieť? Keďže zlyhal v poslušnosti voči Pánovi, teraz sa Bill trápil nad tým, že od neho Boh odobral dar uzdravovania.

Keď Bill pristál v Long Beach, niekoľko kazateľov ho sprevádzalo do hotelovej izby. Títo muži nepotrebovali dlhú dobu na to, aby zistili, že ho trápí depresia. Bill sa s nimi podelil o svoje neznesiteľné bremeno a starosť.

Jedným z týchto kazateľov bol Ern Baxter, ktorý sa teraz ocitol v zvláštnom postavení, aby povzbudzoval muža, za ktorým tak ďaleko cestoval, aby sa s ním stretol. „Brat Branham, môžem ťa uistiť, že dar uzdravovania ti odňatý nebol. List Rimanom 11:29 hovorí,

'Lebo nijakým činom neľutuje Boh darov svojej milosti a svojho povolania'

čo znamená, že sa nezakladajú na našich skutkoch. Boh by nebol verný Svojmu zaslúbeniu, keby ti ten dar zobral. On od teba nemôže odísť. Samson spal celú noc s prostitútkou, ale jeho sila ho neopustila. Nasledujúce ráno vytrhol mestskú bránu a odniesol ju na vrchol hory. A hoci Filištiní ostrihali Samsonove vlasy a jeho sila ho na čas opustila, vlasy mu znova narástli a sila sa vrátila. Len si spomeň, ako Mojžiš udrel skalú, keď mu Boh povedal, aby k nej len prehovoril? Voda z nej aj tak vytiekla. Brat Branham, nech si sa dopustil akejkoľvek chyby, Boh sa ohľadom toho s tebou vysporiada osobne, ale dar uzdravovania je stále tam.“

Baxterove argumenty zneli dobre, ale napriek tomu mal Bill problém uveriť, že sa to vzťahuje na neho. Cítil sa tak prázdny, tak osamelý, tak

celkom opustený Bohom. Cítil to ako peklo na zemi. Čo keď ho dar uzdravovania navždy opustil? Ako to znesie? Ako by mohol žiť s vedomím, že tak mizerne sklamal Boha? Bola iba jediná cesta, ako sa mohol presvedčiť, či bol odsúdený alebo nie, a to bolo prejsť ďalšou bohoslužbou uzdravovania, ako bolo naplánované.

Začiatok kampane v Long Beach bol stanovený na stredu 3. decembra a mala prebiehať po tri za sebou nasledujúce večery. V stredu večer vysvetlil Bill v zbore obecnstvu, ako bol neposlušný Pánovi tým, že zdôrazňoval zázraky viac ako uzdravenie. Povedal im, že si nie je istý tým, či je dar uzdravovania stále pri ňom alebo nie, ale že sa o tom čoskoro presvedčí. Zvolal modlitebný rad. Dlane mu zvlhli potom a spotil sa mu golier a v žalúdku akoby mal tvrdý uzol.

Dopredu prišla žena s desaťročným dievčaťom. Billove nervy boli vypäté očakávaním, keď uchoпил dievča ľavou rukou za jej pravú ruku. Vibrácie ho zasiahli silno a zreteľne a znečiteľneli mu ruku ako elektrický prúd, ktorý syčal jeho rukou až k srdcu. Billovi sa uľavilo, keď zistil, že aspoň toľkoto daru stále funguje. Otázkou však zostalo, či Boh počí jeho modlitbu za potrebu tohto dievčaťa. Bill pozoroval vzor bielych hrčíc na hornej strane svojej napuchnutej ruky. „Toto dievča je hluchonemé,“ povedal, „a má ešte aj tuberkulózu. Nech všetci sklonia svoje hlavy a modlia sa spolu so mnou.“ Bill sa ticho modlil, „Drahý Ježišu, odpusť moju pochabosť. Prosím, nedovoľ, aby moje chyby prekazili uzdravenie tohto dievčaťa.“ Potom zobral celú svoju odvahu a prehlásil, „Ty, hluchonemý duchu a démon tuberkulózy, vyjdi z tohto dievčaťa, v Mene Ježiša Krista.“ Toto bola skutočná skúška. Bill zadržal dych. Áno, deje sa to! K nesmiernej Billovej úľave a radosti vibrácie ustali a jeho napuchnutá ruka sa vrátila do normálu. Aj keď vedel, že tuberkulóza teraz zmizla, obecnstvo to vidieť nemohlo. A tak sa Bill spýtal dievčaťa, „Počuješ ma?“ Jej oči sa doširoka otvorili vzrušením a on vedel, že počuje. Bill pomaly povedal, „Amen.“ Dievčina sa snažila zopakovať ten zvuk, ale vyznelo to skôr ako „Ah-aaaa.“ Bill povedal dôrazne, „A-men!“ Dievčina znovu skúsila, „Ah-zi.“ Bill povedal, „Oci.“ Ona zopakovala niečo ako, „U-ci.“

Viera zachvátila obecnstvo ako neskrotný oheň. V nasledujúcich hodinách sa konali uzdravenia a zázraky v celej budove. Učiteľ z miestnej školy pre nemých priviedol so sebou do radu päť detí, ktoré sa narodili ako

hluchonemé. Všetkých päť detí prijalo svoj sluch a svoje hlasy. Istý muž na ležadle, ktorý sa triasol od ochrnutia, sa prestal triasť. Veľa mrzákov odhadzovalo svoje barle a ďalší povstávali z invalidných vozíkov, pobehovali po budove a oslavovali Ježiša Krista. Vysoký krvný tlak, zelený zákal, astma, žalúdočné vredy a rakovina - všetko ustupovalo ako dôsledok ľudskej viery.

Vo štvrtok večer, keď Bill zahájil modlitebný rad, dokrivkal dopredu chlapec s nohami, ktoré mal upevnené do ťažkých ortéz kvôli detskej obrne. Matka prišla s ním a povedala, „Brat Branham, keby si sa za neho len pomodlil.“

„V poriadku, sestra, nechceš, aby som...?“

Prerušila ho. „Neprosím o zázrak. Prosím len o modlitbu. Ja sama verím Bohu ohľadom uzdravenia môjho syna.“ V jednoduchej modlitbe Bill poprosil Ježiša Krista za uzdravenie toho zmrzačeného chlapca. V piatok večer predstúpil ten istý chlapec v modlitebni dopredu s ortézami zavesenými na pleciah. Ukázal tieto nepotrebné ortézy pred publikom a tým vydal svedectvo, že Ježiš stále koná zázraky.

V ten večer, v posledný večer v Long Beach, sa chcel Bill pomodliť za toľko ľudí, koľko len bude možné. A tak miesto rozpoznávania chorôb skrze dar vo svojej ruke usporiadal „rýchly rad,“ kde sa modlil krátku, bežnú modlitbu za ľudí prechádzajúcich okolo neho. Takto sa Bill mohol pomodliť za stovky ľudí počas jedinej hodiny. Ale hoci sa rad pohyboval rýchle dopredu, bol stále príliš dlhý pre muža, ktorý to už robil neprerušene viac ako jeden a pol roka, a ktorý už niekoľko dní poriadne nespál. Po modlitbe za takmer tritisíc ľudí, zatiaľ čo stovky ešte stále čakali, až na nich dôjde rad, sa Bill zrútil a upadol do bezvedomia. V sobotu ráno, stále ešte slabý a roztrasený, nastúpil do autobusu a odišiel späť do Phoenixu. Chcel ľuďom povedať, že mu Boh odpustil. V nedeľu v zhromaždení povedal, „Minule, keď som stál za touto kazateľňou, bol som odsúdeným človekom. Cítil som, ako ma Jeho prítomnosť opúšťa, a uvedomil som si, aký bezmocný som bez Neho. Dnes je tá veľká skúška za mnou. Chcel by som, aby to bol pre mňa radšej odrazový mostík než kameň úrazu, aby som sa lepšie poučil o cestách Pánových a mohol žiť bližšie Neho. Keď žijem bližšie Neho, môžem vám, ľuďom, pomôcť viac, a byť vedený Duchom. Chcem poďakovať Bohu, že mi

vrátil dar uzdravovania a za väčší úspech (od minulej nedele) v modlitbe za chorých, ako v minulých mesiacoch. Vrátilo sa to požehnanjšie ako predtým.“ Potom Bill vysvetlil, prečo bola jeho výzva nesprávna. „Prehlásil som, že neexistuje žiadna choroba, bez ohľadu na to, čo to bolo, ktorá by obstála pred mojou modlitbou; a žiadne zmrzačenie, bez ohľadu na to, aké závažné je, ktoré by nemohlo byť uzdravené, ak si vyhradím pre túto osobu dosť času. Počuli ste, ako som to všade hovoril. A to je stále pravdivé... Ale bol som to ja, ktorý to všetko robil, bral som to ľuďom preč. Aj vy musíte niečo urobiť. Ako keď Ježiš povedal Márii a Marte, aby odstránili kameň. Vy tiež musíte sami niečo urobiť - musíte ísť, veriť a budete uzdravení.“

Kapitola 41

Spojenie s Bosworthom

1948

William Branham strávil december v roku 1947 vo svojom domove v Jeffersonville, v Indiane. Snažil sa odpočívať a získať znovu silu. Zároveň sa modlil k Bohu, aby mu ukázal, kam by mal ísť ďalej. Odkedy stretol toho anjela v divočine Tunelového Mlynu, vedenie Duchom Svätým sa v jeho živote stalo silnejším. Niekedy ho to nabádalo robiť veci, o ktorých by ani nikdy neuvažoval, že by ich robil, ak by používal iba svoje racionálne uvažovanie. V jedno popoludnie mu zatelefonoval lekár, ktorý mu povedal, že Eliáš B. práve doma zomrel. Eliáš B. bol Billovým priateľom. Bol to kresťanský muž, ktorý sporadicky prichádzal do Branhamovej modlitebne, aby si vypočul Billa kázať. Bill sa vybral do Eliášovho domu vyjadriť jeho rodine úprimnú sústrasť. Keď tam prišiel, lekár už bol preč. Eliášovo telo stále ležalo na posteli v spálni, kde zomrel. Lekár na neho rozprestrel biele prestieradlo. Pani B. a niekoľko jej priateľov sedeli v obývacej izbe, ohromení a zarmútení. Bill sa rozprával s pani B. o Eliášovej viere v Ježiša a o tom, že jej manžel je teraz na lepšom mieste. Po tom, ako sa s pani B. podelil o niekoľko povzbudivých miest Písma a pomodlil sa za ňu, pozdravil sa na odchod. Ako vychádzal vchodovými dverami, cítil, ako ho niekto zozadu chytil za rameno. Bolo to ako pevná ľudská ruka s mocným úchopom. Úchopom dostatočne silným na to, aby ho zastavil v polovici kroku. Ale keď sa obrátil, aby sa pozrel, kto to bol, nikto tam nebol. Po chrbte mu prebehla triaška. Teraz vedel, že anjel Pánov nechcel, aby ešte

opustil tento dom. Vrátil sa do obývacej izby. Pani B. sa ho opýtala, či si niečo zabudol, ale nevšimol si ju. Prešiel rovno popri nej a vošiel do spálne, kde pod tým bielym prestieradlom ležalo Eliášovo bezvládne a stuhnuté telo. Bill si kľakol vedľa postele a začal sa modliť. Najprv nevedel, prečo tam je, takže nevedel presne, čo by mal povedať. Čoskoro však Duch Svätý prevzal jeho modlitbu a Bill si bol sotva vedomý toho, čo hovorí alebo robí. Po polhodine si uvedomil, že natiahol svoje telo nad telo mŕtveho muža, a tak jeho a Eliášova tvár boli od seba oddelené len tou tenkou látkou. Bill volal do toho duchovného sveta, „Brat Eliáš, brat Eliáš! Kde si, brat Eliáš?“ Akoby hľadal Eliášovho vzdialeného ducha. Zrazu pocítil, ako mu nejaká ruka chytila ucho. Bill mykol hlavou, aby sa pozrel, kto to je. Ruka, ktorá sa ho dotkla, patrila mužovi, ktorý bol pod prestieradlom. Bill sa rýchlo zošmykol z postele a stiahol prestieradlo. Eliáš otvoril oči a usmial sa. Bill zavola pani B., ktorá prišla do spálne. Okamžite sa jej slzy žiaľu premenili na slzy radosti. Niekoľko dní po jeho vzkriesení sa Eliáš B. vrátil do svojej práce na Pennsylvánskej železnici. Bill sa naďalej modlil k Bohu, aby mu ukázal, kam by mal ísť ďalej.

V polovici januára v roku 1948 telefonoval Williamovi Branhamovi malý Dávid Walker, mladý kazateľ, s ktorým sa pred desiatimi mesiacmi stretol v Long Beach v Kalifornii.

„Ahoj, brat Branham, telefonujem z Miami na Floride. Práve som tu začal dvojtýždňové evanjelizačné bohoslužby a akosi sa mi nedarí.“

„Och, o čo ide?“

„Mám stan, ktorý môže pojať asi dvetisícpäťsto ľudí, ale až doposiaľ doňho prichádza každý večer iba hŕstka ľudí. Som v rozpakoch.“

„To je zvláštne.“ Bill vedel, ako šikovne dokáže tento chlapec kázať, a tak bol prekvapený tým, že Dávidove zhromaždenia sú tak slabo navštevované. „Máš nejakú potuchu, čo zdržuje tých ľudí?“

„Myslím si, že je to závisť a nedôvera medzi vedúcimi cirkvami v tej oblasti. Len čo sa dozvedeli, že tam prichádzam, každá cirkev v meste mala zrazu svojho vlastného 'chlapca - kazateľa'. Ťažko tomu uveriť, ale každý deň sa v novinách Miami uverejňujú dve celé strany inzerátov o všetkých 'chlapcoch - kazateľoch', ktorí robia bohoslužby prebudenia. Oni sa asi boja

toho, že keby si ma prišiel vypočuť niekto z ich členov, mohli by o nich prísť.“

„To je hanba,“ povedal Bill. Dobre vedel, ako môžu malicherné žiarlenia nakaziť vedúcich predstaviteľov cirkví.

„Je veľká škoda, že kresťania nemôžu k sebe prilnúť bližšie v Kristovej láske.“

„Určite je.“ Malý Dávid sa odmlčal, potom pristúpil k tomu, kvôli čomu vlastne volal. „Brat Branham, mohol by si prísť do Miami a pomôcť mi dostať sa z toho?“

Bill si spomenul na tú marcovú noc v Long Beach, keď mu tento chlapec – evanjelista urobil láskavosť. „Iste, prídem.“

Bill nastúpil do prvého vlaku, ktorý smeroval na juh, a vyrazil na dlhú cestu. Keď prechádzali cez Tennessee, pocítil, ako sa blíži anjel Pánov. Vlasy na zátylku sa mu v zdesení zježili. Napriek tomu, že v uplynulých dvadsaťjeden mesiacoch sa Bill s anjelom Pána stretol mnohokrát, jednako si nemohol zvyknúť na jeho nadprirodzenú prítomnosť. Jeho zdesenie sa zmiernilo, keď pocítil, že vchádza do videnia. Hluk spolucestujúcich slabol a rachot kolies vlaku zmizol. Zanedlho osobný vlak zmizol úplne... Bill sa ocitol v kopcovitej krajine, zeleň vysokých cédrov bola roztrúsená medzi skalami, ktoré prevyšovali jedna druhú v dlhých tabuliach. Jeho pozornosť priťahoval mladý chlapec, osem až desaťročný, ktorý ležal rozmačkaný a nehybný na okraji vozovky. Chlapec vyzeral byť mŕtvy. Bill sa k nemu priblížil natoľko, aby videl jeho rysy - plochý nos, hnedé oči, hnedé vlasy nepravidelne ostrihané, ako keby boli upravené neskúsenými rukami. Mal na sebe ošumelý odev, ktorý mu pripadal cudzo - podkolenky a pumpky s veľkými medenými gombíkmi vysoko na páse. Musela to byť nehoda, pretože tvár chlapca bola odretá a znetvorená a jeho odev bol roztrhaný. Jednu topánku mal stále na nohe, ale druhá chýbala. Bill nevidel žiadne známky života.

Zatiaľ čo Bill stál a pozastavoval sa nad tým, čo by to celé mohlo znamenať, anjel Pána sa k nemu priblížil z pravej strany a spýtal sa, „*Mohol by ten chlapec žiť?*“

Bill odpovedal, „Neviem, pane.“

Teraz sa anjel postavil do zorného poľa a ukázal Billovi, ako si má pokľaknúť vedľa tej mŕtvej postavy a ako má vložiť ruky na chlapca a modliť sa zaňho. Za chvíľu sa chlapcove pľúca naplnili vzduchom a posadil sa. V tej chvíli videnie skončilo. Bill sa zrazu ocitol späť na svojom sedadle vo vlaku, ktorý prechádzal štátom Tennessee. Krátko po príchode do Miami sa malý Dávid s Billom podelil o správy z raňajších novín. Vo vrchnom rohu jednej zo stránok bolo v rámečku oznámenie o príchode kazateľa Williama Branhama, ktorý bude po dobu piatich dní v meste konať bohoslužby uzdravenia. Zvyšok stránky bol plný väčších, nápadnejších oznámení o iných bohoslužbách uzdravenia v miestnych cirkvách.

Malý Dávid si vzdychol, „To sa stalo na druhý deň potom, čo som umiestnil prvé oznámenie o tvojom príchode. Len čo si to prečítali, ihneď si všetky denominácie v meste vyhľadali niekoho, kto káže božské uzdravenie v ich cirkvách.“

„Prial by som si, aby pochopili, že tu nie sme kvôli tomu, aby sme založili nejakú novú skupinu,“ komentoval Bill. „Sme tu iba kvôli tomu, aby sme im pomohli viac podporiť Kristovu vec.“

Ale napriek všetkým pokusom miestnych cirkví podkopať jeho pôsobenie, meno 'William Branham' si vybuďovalo príťažlivosť samo o sebe. Keď Bill v ten večer prišiel na svoje prvé zhromaždenie, uvidel pol stanu zvedavých divákov. Bill pozdravil ľudí. Potom, ešte predtým, ako pristúpil k téme uzdravenia, popísal videnie, ktoré videl, keď prechádzal cez Tennessee. Bill povzbudil zástup, „Zapíšte si to na voľnú stránku vo svojich Bibliách; potom sledujte a uvidíte - ten chlapec bude vzkriesený z mŕtvych mocou Ježiša Krista. Nevie, kde alebo kedy sa to stane, ale stane sa to, pretože to je 'Tak hovorí Pán.' A keď sa to uskutoční, uverejníme to v tomto novom časopise, ktorý má zámer vydávať brat Gordon Lindsay.“ Gordon Lindsay, stále nadšený potenciálom jedinečnej Billovej služby, už poskytol svoje manažérske schopnosti tejto veci. Lindsay Billovi navrhol, aby si zobral pomocníka na plný úväzok, ktorý by mu zariadil zhromaždenia a dozeral na všetky detaily kampaní, a tým umožnil Billovi sústrediť sa na modlitbu za chorých. Úspech Billovej severozápadnej pacifickej kampane usporiadanej Lindsayom dokázal hodnotu tejto myšlienky. Jednako, Lindsay nechcel túto prácu pre seba, prinajmenej nie na celý úväzok. On mal inú ambíciu.

Gordon Lindsay začal vydávať časopis, ktorý by bol oficiálnym orgánom Branhamových kampaní, mal obsahovať články o minulých zhromaždeniach a oznamovať nadchádzajúce udalosti, práve tak, ako zverejňovať svedectvá tých, ktorí boli uzdravení. Lindsay chcel nazvať tento časopis Hlas uzdravenia. Len čo Bill súhlasil s týmto nápadom, Lindsay začal pracovať na publikácii. Prvé mesačné číslo časopisu 'Hlas uzdravenia' malo byť vydané za približne dva mesiace.

W. M. Branham s F. F. Bosworthom

V prvý večer prešlo modlitebným radom v Miami asi sto ľudí. Viera narastala, keď bolo publikum svedkom, ako Bill zjavoval choroby darom vo svojej ruke. Väčšina prípadov bola uzdravená a stali sa niektoré ohromujúce zázraky, vrátane dvoch mladých chlapcov, ktorí sa narodili slepí a obaja obdržali zrak. Správa o týchto dvoch zázrakoch kolovala v ranných novinách. To vzbudilo záujem miestnej rozhlasovej stanice a obaja chlapci boli pozvaní do štúdia k rozhovoru v priamom prenose. Bez rozpakov a s horlivosťou vydali tieto dve deti svedectvo o uzdravujúcej moci Ježiša Krista. To povzbudilo záujem verejnosti - u niektorých so zvedavosťou, iných so vzrušením a ďalších so skepticizmom.

Jeden poslucháč rádia bol zvlášť poznamenaný všetkými tromi emóciami. Kazateľ Fred Bosworth poznal Kristovu moc uzdravenia z prvej ruky, pretože na túto tému kázal mnohokrát počas uplynulých štyridsiatich rokov. Už v dvadsiatych rokoch brat Bosworth viedol veľké bohoslužby prebudenia v tuctoch amerických miest a volal hriešnikov k pokániu a vyzýval kresťanov k viere v Boha ohľadne uzdravenia z ich neduhov. Jeho energický štýl a usporiadaná prezentácia sa preukázala taká úspešná, že po jednom zhromaždení v roku 1924 v Ottave v Kanade odhadom dvanásťtisíc ľudí našlo spasenie v Ježišovej milosti. Potom jeho evanjelizačnú službu ochromila veľká ekonomická kríza. Keď sa v tridsiatych rokoch znížili príjmy, začalo byť náročné finančne podporovať tieto veľké kampane prebudenia.

Fred Bosworth sa stiahol z misijného poľa a stal sa pionierom rozhlasovej evanjelizácie. Založil Národné rádiové prebudenecko-evanjelizačné hnutie. Napísal tiež dve knihy: Kresťanské vyznanie a Kristus Uzdravovateľ. Neskôr odišiel do dôchodku a presťahoval sa na Floridu.

Teraz v sedemdesiat jeden rokoch bol už Fred Bosworth mimo aktívnej služby po dobu niekoľkých rokov. Myslel si, že všetko, čo teraz vo svojom živote chce, je len sled zaháľčivých a bezstarostných dní. Keď počul v rozhlase tých dvoch chlapcov, ktorí vydali svoje svedectvá, vzbudilo to v ňom záujem. Slepí od narodenia? A teraz môžu vidieť? V priebehu rokov bol Fred Bosworth svedkom mnohých zázrakov - nemí hovorili, hluchí počuli, chromí chodili, rakoviny zmizli. V skutočnosti obdržal vyše dvestotisíc napísaných svedectiev od ľudí, ktorí boli uzdravení skrze jeho službu. Ale nikdy nevidel ani nepočul, že by ľudia slepí od narodenia obdržali zrak. Čo

je to za človeka, ten William Branham? Je to podvodník? Alebo Duch Boží pôsobí takým spôsobom, aký ešte nikdy predtým nevidel? Bosworth cítil zvedavosť a – musel pripustiť – aj trochu vzrušenia. Možno by to mal overiť.

Kazateľ Fred Bosworth nebol sám, ktorý mal túžbu to preskúmať. Do konca toho týždňa do Billových zhromaždení prichádzalo viac ľudí, ako sa mohlo vmestiť do stanu. Mnohí sa otočili a vrátili sa domov, ale tisíce ich stálo pred stanom v nádeji, že sa im naskytne príležitosť dostať sa do modlitebného radu. Pre veľký počet ľudí, ktorí túžili po modlitbe, sa Bill rozhodol, že nebude používať dar rozpoznanie vo svojej ruke. Išlo to príliš pomaly. Miesto toho požiadal ľudí, aby okolo prechádzali v takzvanom „rýchlom rade“, aby na nich iba položil svoje ruky a krátko sa za nich pomodlil; zatiaľ čo okolo neho prechádzali.

V priebehu posledného večera prebudenia v Miami, pred koncom bohoslužby, pristúpil malý Dávid k Billovi a povedal, „Tam vzadu je nejaký otec, ktorý spôsobuje rozruch. Jeho syn sa dnes utopil v zavlážovacom kanáli. Otec celý týždeň chodil do týchto zhromaždení a počul ťa rozprávať o tvojom videní o tom malom chlapcovi, ktorý bude vzkriesený z mŕtvych. Teraz sa pýta, či sa to videnie nevzťahuje na jeho syna. On bol tento týždeň svedkom toľkých zázrakov, že verí, že by sa to mohlo stať, a nedovolí pohrebnej službe siahnuť na svojho syna, dokiaľ sa naňho nepôjdeš pozrieť.“

„Veľmi rád pôjdem a pozriem sa,“ povedal Bill. Prekľiesnil si cestu k zarmútenému otcovi, stačil však iba letný pohľad, aby to Bill vedel. Povedal otcovi, „Je mi ľúto, ale toto nie je on. Chlapec, ktorého som videl vo videní, mal strapaté hnedé vlasy a vyzeral na osem až desať rokov. Tvoj syn má pekne ostrihané čierne vlasy a nemá viac ako päť. A tvoj syn je príliš pekne oblečený. Chlapec vo videní bol oblečený skutočne biedne. Navyiac, tvoj syn sa utopil. Chlapec, ktorého som videl vo videní, bol rozmliaždený, ako keby sa mu stala nehoda. Je mi ľúto, pane, ale všetko, čo tu môžem urobiť, je len poprosiť v modlitbe o útechu pre vašu rodinu.“

V ten posledný večer v Miami bolo toľko ľudí, ktorí sa túžili dotknúť Boha, že Bill sformoval modlitebný rad do štvorstupu, aby sa tak mohli spolu s malým Dávidom modliť za ľudí naraz - on na jednej strane a malý Dávid na druhej. Uprostred tej masy a strkania sa stoviek ľudí si Bill všimol

úbohú mladú dievčinu, ktorú viedla staršia žena. Dievčina sa namáhala v ťažkých ortézach, ktoré jej siahali až po pás. Keď prechádzala okolo, Bill sa nakrátko dotkol jej ruky a pocítil démonické vibrácie detskej obrny. Spozoroval tiež, že táto dievčina nemá ešte dosť viery k uzdraveniu. Bill odtiahol dievča nabok a povedal, „Miláčik, postav sa za mňa a modli sa, aby ti Boh dal viac viery.“ Zmrzačená dievčina urobila, čo jej bolo povedané, a chvíľu sa držala kraja Billovho saka, zatiaľ čo sklonila hlavu a modlila sa. Bill obrátil svoju pozornosť späť k modlitebnému radu. Za chvíľu pocítil, že viera dievčiny začína narastať ako údery srdca - bum-bum, bum-bum, bum-bum. Otočil sa k nej a povedal, „Teraz, miláčik, v Mene Ježiša Krista karhám tohto démona, ktorý ťa zviazal. Satan, vyjdi z nej.“ Bill pohliadol na staršiu ženu, ktorá stála vedľa dievčiny, a nariadil, „Pomôž jej dať dolu tie ortézy.“

Žena vyzerala zhrozene. „Ale, brat Branham, ona sa sama na nohách neudrží!“ „Pani, nepochybuj. Urob, čo som ti povedal.“ Žena preglgla a bola zreteľne plná úzkosti. Ale aj tak začala odväzovať ortézy. Náhle hluk davu prehlušil prenikavý výkrik. Bill sa otočil a uvidel, že táto kedysi ochrnutá dievčina teraz držala ortézy nad hlavou a robila dlhé kroky sem a tam po pódiu tak dokonale ako ktorékoľvek iné dieťa.

To bol zázrak, ktorý nemohol uniknúť nikomu v stane. Viera ľudí prudko stúpala a ľudia sa dychtivo usilovali dotknúť Billa, keď prechádzali okolo. Bill sa modlil za toľko ľudí, koľko len vládol, tak rýchle, ako len mohol. Počas niekoľkých minút pocítil ďalší špecifický ťah viery. Otáčal hlavou a hľadal ten zdroj. Potom ho spozoroval. Bill pristúpil späť k mikrofónu a povedal, „Pane, ty, tam ďaleko vzadu, štvrté sedadlo od uličky, v bielej košeli. Pociťujem tvoju vieru zreteľne až tu. Postav sa. Ježiš Kristus ťa uzdravil.“

Ten muž sa postavil a súčasne zdvihol ruky nad hlavu. Ale len čo úplne zodvihol ruky, náhle ich pustil dole a prekvapene sa pozeral na jednu z nich. Potom zakričal. To obrátilo pozornosť ženy, ktorá sedela vedľa neho. Keď sa pozrela na mužovu ruku, tiež zostala prekvapená, prudko zdvihla ruky a vzrušene pritom kričala.

Bill opäť obrátil svoju pozornosť k modlitebnému radu. Fred Bosworth sa postavil zo svojho miesta a prekliesnil si cestu do zadnej časti stanu. Keď

sa ten práve uzdravený muž konečne utíšil, Bosworth sa ho spýtal, „Pane, som kazateľom Evanjelia a som zvedavý, či by si mi mohol povedať, čo sa ti stalo?“

Muž zdvihol ruku. „Pozri sa na ňu.“

„Vyzerá ako normálna ruka,“ povedal Bosworth.

„Ona je normálna! To je zázrak. Pred niekoľkými rokmi som spadol z koňa a dopadol na túto ruku. Od tej doby bola zmrzačená a ochrnutá - do teraz!“ Energicky pohlol prstami, aby ukázal, ako dobre fungujú.

Bosworth sa spýtal, „Prečo si nešiel do modlitebného radu ako ostatní?“

„Dnes večer som sem prišiel ako kritik. Ale čím viac som sledoval, tým viac som začínal veriť, že Boh môže konať zázraky. Keď som videl, ako tej malej dievčine boli dané dole ortézy, bol som si istý, že Boh môže rovnako uzdraviť moju zmrzačenú ruku.“

Bosworth si kliesnil cestu dopredu, aby upútal Billovu pozornosť a povedal, „Kazateľ Branham, som kazateľom Evanjelia a chcem ti položiť otázku. Ako si vedel, že ten muž tam vzadu mal dostatok viery k uzdraveniu?“

„Naraz som pocítil slabosť,“ vysvetlil Bill. „Vedel som, že niečia viera silne ťahá z toho daru, a tak som sa začal pozeráť dookola. Zdalo sa mi, že sa všetko sústreďí na toho muža.“

Fred Bosworth užasnuto tleskol rukami. „To je presne to, čo sa stalo Ježišovi, keď sa tá žena s krvácaním dotkla Jeho šiat. On povedal, že pocítil, ako z Neho vyšla moc. Moc je sila. Môžem niečo povedať k tomuto obecenstvu?“ „Nech sa páči.“

Keď Bosworth pristúpil k mikrofónu, podelil sa so všetkými s týmto zázrakom a dodal, „To dokazuje, že Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes aj na veky. Ten dar, ktorý bol v Ježišovi Kristovi, bol ako Atlantický oceán, ktorý naráža svojimi vlnami na breh; dar, ktorý je v našom bratovi, je ako lyžica vody, ktorá bola vzatá z oceánu. Ale tie isté chemikálie a minerály, ktoré sú obsiahnuté v oceáne, sú rovnako v tejto lyžici.“

Na druhý večer Fred Bosworth večeral spoločne s Billom v hoteli. Bosworth rozprával Billovi o niektorých zázrakoch, ktorých bol svedkom počas štyridsiatic rokov svojej služby.

„A predsa po všetky moje roky,“ poznamenal, „som nikdy nevidel nič podobné včerajšiemu večernému zhromaždeniu.“

A tak Bill oznámil staršiemu kazateľovi, ako sa s ním v roku 1946 stretol anjel Pána a ako ho poveril prijatím daru Božského uzdravenia pre všetkých ľudí na svete. Vysvetlil mu znamenie na ruke, ako môže rozpoznať mnoho chorôb pomocou vibrácií spôsobených démonickým životom tej choroby, ktoré urobia opuch na jeho ruke sprevádzaný vzorom bielych hrčíc na povrchu ruky. Fred Bosworth zrazu zabudol na svoj dôchodok. „Brat Branham, mohol by si nejako využiť moje skúsenosti? Rád by som s tebou cestoval a pomohol ti, kdekoľvek by som len mohol.“

„Brat Bosworth, bola by to pre mňa česť mať tvoju spoločnosť. Už som sa modlil o manažéra.“ Keď opustili hotel, prechádzali sa po nábřeží a hovorili o druhom Kristovom príchode. Slnko práve zapadalo za plážou, ktorá sa rozprestierala pred hotelom. Penivé vlny umývali chodidlá týchto dvoch mužov. Bill si všimol pružnosť chôdze Freda Boswortha, tak odlišnú od jeho unavených nôh. Bill sa cítil vyčerpaný, aj keď dnes dobre dlho spal. Mal pocit, že sotva zdvíha svoje nohy z piesku. Spýtal sa, „Brat Bosworth, koľko máš rokov?“

„Sedemdesiat jeden.“

„Kedy si bol v najlepšej forme?“

„Práve teraz, brat Branham. Som len dieťa, čo býva v starom dome.“

Bill mu závidel takú energiu. On mal tridsaťosem a bol takmer mŕtvý od únavy. Čo bolo dôvodom toho, že sa cítil tak sklesnuto?

V marci si Bill naplánoval, že bude znova vo Phoenixe, tento raz na celotýždňovej kampani uzdravovania. V ten deň, kedy prišiel do mesta, sa Bill zmienil o svojej chronickej únave pred pastorom, ktorý finančne podporoval tieto zhromaždenia. „Brat Branham,“ povedal pastor, „tvoj problém je v tom, že si príliš úprimný. Po tom, čo sa domodlíš za Božie deti,

mal by si na nich jednoducho zabudnúť. Koniec koncov, je to Božia vec, či títo ľudia prijmu svoje uzdravenie alebo nie.“

„Nevedel som o tom, že by som mohol byť príliš úprimný, pokiaľ ide o dielo Pánovo,“ poznamenal Bill. „Myslel som si, že čím viac úprimný budem, tým lepšie si ma Boh bude môcť použiť.“

„Dobre, pokiaľ budeš udržiavať toto tempo,“ varoval pastor, „potom sa nervovo zrútiš.“

Bill odišiel do púšte modliť sa. „Nebeský Otče, ako som len mohol tak zoslabnúť? Iní kazatelia tento problém nemajú. Brat Bosworth mi povedal, že zostával v takej službe ako ja po celé roky a nikdy mu to nevadilo. Možno mal viac Ducha Svätého, než mám ja. Ak je toto môj problém, potom, prosím, Pane, daj mi viac Svätého Ducha, aby som to mohol zvládať lepšie.“

Urobil si prestávku, rozhladol sa po kilometroch púšte, na ktorej rástli hruškovité kaktusy, palo verde a stromy mesquito. Všade dookola ďaleko čneli strmo hore z púštnej roviny drsné hory. Keď Bill počúval, zdalo sa mu, akoby počul Boha hovoriť – nie počuteľne, ale v jeho myšlienkach - hovoril, *„Tí muži sa spoliehali na svoju vlastnú vieru a kázali skrze svoje vlastné slovo. Tvoja sila je odčerpávaná tým nadprirodzeným darom.“*

Naraz sa mu v jeho porozumení oživilo jedno miesto Písma. Spomenul si, ako mal prorok Daniel videnie a fyzicky sa tým trápil mnoho dní. Bill si tiež spomenul na poznámku Freda Boswortha o žene, ktorá bola uzdravená, keď sa dotkla lemu Ježišovho rúcha. Ježiš povedal, že pocítil, ako z Neho vyšla sila. To popoludnie, keď sa Bill vracal z púšte, jeho telo stále balansovalo na pokraji zrútenia, ale teraz aspoň pochopil prečo.

Počas svojho druhého večera vo Phoenixe, keď sa modlitebný rad blížil ku koncu, Bill uchopil za ruku zavalitú ženu. Zo začiatku nebol schopný objasniť vibrácie, ktoré pocítil. „Máš buď rakovinu alebo nejakú ženskú chorobu; obidve tieto choroby sa prejavujú takmer rovnako. Moment... To je ženská choroba. Je to tak? Blíži sa to k rakovine. Nemala si v živote na ružiach ustlané. Nie, musela si veľa drieť. Ale dnes večer môže Ježiš tie bremená z teba sňať, ak tomu uveríš.“

Ďalší v rade bol pekne oblečený muž stredného veku. Bill ho vzal za ruku. „Pane, necítim žiadne vibrácie. Nech ťa už trápi čokoľvek, nie je to spôsobené zárodkom.“

Muž vzlykol. „Brat Branham, myslím, že som sa zachoval ako pokrytec, keď som prišiel do modlitebného radu, pričom nie som chorý, ale bol to jediný spôsob, ako som sa mohol k tebe dostať. Počul som, že si chudobný. Chcel som ti dať malú obeť.“ Držal šek. Bill ten šek jemne odstrčil. „Neprijímam obeť.“

„Pozri, chcem tým len vyjadriť svoju vďačnosť Pánovi. Včera večer som priviezol do modlitebného radu na invalidnom vozíku svoju ženu. Keď si sa za ňu pomodlil, začala po šestnástich rokoch chodiť.“

„Ale ja som ju neuzdravil,“ trval na svojom Bill. „Uzdravil ju Ježiš Kristus.“

„Dobre, ja som naftárom z Texasu a napísal som ten šek na dvadsaťpäťtisíc dolárov na tvoje meno...“

Bill zobral šek z mužovej ruky a roztrhal ho napoly, potom zložil tieto dva kusy a znova ich roztrhal. Potom mu ich vrátil späť. „Pane, nechcem tvoje peniaze. Ale prial by som si, aby bola tvoja viera pevne zakorenená v Ježišovi Kristovi.“

Poslednou osobou, za ktorú sa toho večera modlil, bola žena, ktorá len tak-tak dokrивkala. Jej muž ju upokojoval, zatiaľ čo si razila cestu ku schodíkom, na ktorých stál Bill. Uchopil ju za ruku a povedal, „Ani v tebe necítim žiadne vibrácie.“

„Mám artritídu,“ povedala mu žena.

„Dobre, potom je to jasné,“ povedal Bill. „Vibrácie majú pôvod v baktériách. Nepociťujem tvoje ťažkosti, lebo artritída je spôsobená kyselinou. Ale napriek tomu ťa Ježiš Kristus môže uvoľniť, ak Mu budeš veriť. Dar, ktorý mi dal, neuzdravuje. Ten dar má povzbudiť ľudí k viere. Ježiš Kristus je jediným Uzdraviteľom.“

Keď sa Bill začal modliť za tú ženu s artritídou, oči sa jej obrátili v stĺp a jej svaly sa uvoľnili, ako keby upadla do tranzu. Zatiaľ čo pastor, ktorý Billa pozval, pristúpil k mikrofónu a chcel rozpustiť zhromaždenie, táto

žena stála ako omámená s očami upretými na Billa, ako sa tackal z pódia k bočnému východu. Za niekoľko dní sa manžel tejto ženy snažil dostať k dverám Billovej hotelovej izby. Bill ho pozval ďalej. „Brat Branham, nikdy si sa so mnou nestretol, ale stretol si sa tento týždeň s mojou ženou v modlitebnom rade. Ona mala artritídu a bola poslednou osobou, za ktorú si sa v ten večer modlil.“

„Áno, pamätám si ju. Ako sa má?“

„Vyzerá to tak, že jej artritída je na ústupe, ale je niečo iné, čo nie je v poriadku. Ona hovorí, ako keby bola pomätená.“

„Čo tým myslíš?“

„Potom, keď si sa za ňu pomodlil, bola v tranze, dokiaľ sme neprišli domov. Na druhý deň ráno sa ma spýtala, 'Kto bol ten druhý muž, ktorý tam zostúpil s bratom Branhamom, keď sa za mňa modlil?' A ja som povedal, 'Tam nebol žiaden iný muž.' Ona povedala, 'Ó, áno, bol. Bol to statný, tmavší muž s čiernymi vlasmi, ktoré mu splývali na ramená.'“

„Brat Branham, o kom ona hovorí? Ty si bol na pódii sám.“

Bill vedel, že videla anjela Pánovho, ale ešte to nechcel povedať. „Pane, boli ste už niekedy, ty alebo tvoja žena, na mojich zhromaždeniach alebo počul si už niekedy môj príbeh?“

„Nie, nikdy sme o tebe nepočuli, iba tento týždeň.“

„Aha! Porozprávaj mi viac o tomto druhom mužovi, ktorého tvoja manželka videla so mnou na pódii. Čo robil?“

Billov hosť sa nepokojne vrtel, akoby mal starosť, že jeho príbeh bude znieť neuveriteľne. „Ona povedala, že videla, ako sa ten muž na teba pozerá, zatiaľ čo ty si sa za ňu modlil. Keď si sa domodlil, tento muž sa pozrel na moju ženu a povedal, *'Ty si sem prišla pre uzdravenie. Neboj sa, modlitba brata Branhama bude vypočutá a ty sa uzdravíš.'* Potom sa tento muž znova pozrel na teba a povedal mojej žene, *'Nevyzerá brat Branham príliš chudý a slabý? Ale za nejaký čas bude opäť silný.'* Keď si potom odchádzal, ona pozorovala, ako tento muž kráča spolu s tebou k bočnému vchodu. Brat Branham, ja som tam bol tiež. Viem, že ty a moja manželka ste boli jediní, ktorí tam stáli. Môžeš mi to nejako vysvetliť?“

Bill rozvážne vysvetlil, „To je anjel Pánov, ktorý sa mi zjavuje. Som rád, že si prišiel a povedal mi to. Som tak unavený a vyčerpaný; je dobré vedieť, že za nejaký čas budem opäť v poriadku.“

Kapitola 42

Zlomený a uzdravený

1948

Po Phoenixe v Arizone viedol William Branham kampaň uzdravovania v Pensacole na Floride; v Kansas City v Kansase; v Sedalii v Missouri a v Elgine v Illinois. V každom meste rozprával zástupom o svojom videní chlapca, ktorý bol vzkriesený, a hovoril, „Zapíšte si to na voľnú stránku vo vašich Bibliách, aby ste, až sa to stane, mohli uveriť, že vám hovorím pravdu.“

Billov zdravotný stav sa stále zhoršoval. V priebehu modlitebných bohoslužieb mal problémy s udržaním rovnováhy, keď sa modlil za chorých. Po každom zhromaždení mal tiež problém zaspať; a keď konečne zaspal, potom mal problém zobudiť sa na ďalšie zhromaždenie. Neustále ho bolela hlava a niekedy pociťoval chvenie v celom tele. Trpel prekyslením žalúdka a nič, čo zjedol, mu nerobilo dobre. Niekedy mal zatemnenú myseľ a kolísavú sústredenosť. Cítil sa ako troska.

Vo štvrtok 13. mája 1948 začal päťdňovú kampaň bohoslužieb uzdravenia v Tacome, Washington. Šesťtisíc ľudí zaplnilo kapacitu zimného štadióna. Každý večer sa pomaly posúval dlhý modlitebný rad ľudí, zatiaľ čo Bill používal znamenie vo svojej ruke k určovaniu ich chorôb a pozdvihnutia ich viery do takej miery, aby mohli prijať Kristovu moc uzdravenia. Ruby Dillardová bola jednou z tých, ktorí prišli dopredu. V tej dobe sa Ruby takmer udusila kvôli nádoru v hrtane. Neskôr do časopisu Hlas uzdravenia

napísala, „Aj keď som mala pri ústupe rakoviny bolesti krku, nemala som už odvtedy žiadne problémy.“ Stovky ľudí v kampani v Tacome vydali svedectvá, ktoré boli rovnako ohromujúce.

Ku koncu bohoslužby v pondelok večer bol Bill opäť na pokraji zrútenia. V priebehu modlitebného radu sa zatackal dozadu a bol by spadol, keby ho nezachytili dvaja muži. Keď ho títo dvaja muži odnášali preč, Bill ich prosil, aby mu dovolili rozlúčiť sa s ľuďmi. Gordon Lindsay toto „rozlúčenie“ vybavil s ľuďmi sám, bez toho, aby si vtedy uvedomil jeho hlbší význam. Na druhý deň Bill zvolal svoj tím podporovateľov - Jacka Morea, Gordona Lindsaya, Erna Baxtera a Freda Boswortha - a povedal im, že Eugene v Oregone bude na nejaký čas jeho posledným zhromaždením. Všetky ďalšie záväzky musia byť zrušené. Títo kazatelia boli, prirodzene, zvedaví, ako dlho by mohol byť mimo misijného poľa. Bill im povedal, že nevie; možno len niekoľko mesiacov, ale aj viac ako rok. Ale vo svojej mysli nebol až taký optimistický. V súčasnosti bol natoľko vyčerpaný, že pochyboval, či sa ešte vôbec bude môcť niekedy znovu modliť za chorých.

Táto správa bola hroznou ranou zvlášť pre Gordona Lindsaya. Lindsay nielenže rezignoval z úradu pastora svojho zboru v Ashlande v Oregone, aby nasledoval Branhamove kampane, ale vložil tiež celú svoju energiu a plány do Hlasu uzdravenia, časopisu, ktorý zrazu už nemal žiaden význam. Po mnohých mučivých modlitbách Lindsay dospel k názoru, že s Hlasom uzdravenia sa dostal príliš ďaleko, aby teraz cúvol. Prvé dve čísla už vyšli z tlačiarne. Rozhodol sa, že investuje svoje osobné úspory a bude vo vydávaní pokračovať. Aké by malo byť teraz zameranie časopisu? Možno to nepotrebovalo nič viac ako len novú službu, ktorú by mal nasledovať.

Rozhodne tu nebol nedostatok kandidátov, z ktorých by si mohol vyberať. Raketový vzostup Williama Branhama na národnej scéne v roku 1946 vzbudil povedomie verejnosti ohľadne Božej moci uzdravenia a inšpiroval ďalších, ktorí išli v Billových šľapajach. V roku 1947 vzišli tucty služieb uzdravenia; a doteraz, v roku 1948, tento zoznam stále rástol. V niekoľkých vydaniach Hlasu uzdravenia figuroval William Freeman, mladý muž s priemerným úspechom v modlitbe za chorých. Ale Gordon Lindsay tušil, že ak má Hlas uzdravenia prežiť bez vplyvu mena Williama Branhama, nemôže sa obmedziť na podávanie správ o jednej osobe, ale mal by zahrnúť široký okruh služieb uzdravenia a oslobodenia. „Koniec koncov,“

uvažoval Lindsay, „koľkokrát som počul brata Branhama hovoriť, že Ježiš Kristus je jediným Lekárom?“

Medzitým Bill doma chradol, chorý a sklúčený. Deň čo deň sa prehadzoval na posteli, zatiaľ čo v jeho žalúdku to vírilo ako v sude so žieravou kyselinou. Kedykoľvek sa pokúsil jesť, teplá, mastná voda sa mu vracala z pažeráka a páčila ho v ústach. Jeho váha klesla na niečo cez päťdesiat kilogramov. Oči mal v jamkách hlboko vpadnuté. Tvár bola chudá a bledá. Keď vstal, v hlave mu búšilo a sotva sa udržal na nohách. Cítil sa, ako by umieral.

Lekári mu nemohli pomôcť. Označili jeho chorobu ako „nervové vyčerpanie“ spôsobené prepracovaním a predpísali mu veľa odpočinku v posteli. Ale po dvoch mesiacoch dodržiavania lekárskeho odporúčania sa Bill naďalej cítil smrteľne chorý.

Volal k Pánovi v modlitbách – k Ježišovi, jeho Životu, k Ježišovi, svojej Láske, k Ježišovi, svojej jedinej Nádeji. Žobral o svoje uzdravenie deň čo deň, ale napriek všetkému sa Billovi nepolepšilo. Rozmýšľal. Koľko tisícov uzdravení a zázrakov sledoval vo svojich zhromaždeniach. Pán uzdravil ich, prečo by Pán neuzdravil jeho? Nevyzeralo to spravodlivo.

Nakoniec si Bill uvedomil dôvod. Pán ho učil niečo podstatné. Keď si Bill premietol posledné dva roky svojej služby, hanbil sa za to, ako sa premáhal až za hranice zdravého rozumu. Jonesboro bolo toho krajným príkladom, keď zotrval pri kazateľni celých osem dní a nocí v modlitbe za chorých. Ale viac si ublížil tým, že zo zvyku preťahoval modlitebné rady dlho až do jednej alebo dvoch hodín ráno. Vlastne po celý ten čas tušil, že je to chyba, ale jeho srdce súcitilo so všetkými tými trpiacimi ľuďmi. Uvedomoval si, že v mnohých prípadoch ich život alebo smrť závisela od jeho modlitieb. A tak sa premáhal – a premáhal a premáhal a premáhal. Teraz za to platil cenu.

Spravil si to sám a teraz Boh chcel, aby si z toho zobral ponaučenie. Bill si uvedomoval, že hoci mu Boh dal dar uzdravenia, to ešte neznamenalo, že celú starosť vložil na jeho ramená. Čítal si v Exode 19, ako Mojžiš, poverený starať sa o dva milióny Izraelitov na púšti Sinaj, vyčerpal samého seba kvôli tomu, že chcel všetky problémy ľudí vyriešiť sám. Jetro, jeho svokor, vyzýval Mojžiša k tomu, aby pracovnú náplň rozdelil medzi

ďalších schopných mužov v tábore. V 4. Mojžišovej 11 si Bill prečítal, ako Boh zobral Ducha, ktorý spočíval na Mojžišovi, a rozdelil Ho medzi sedemdesiatich starších, aby pomohli Mojžišovi niesť jeho bremeno.

Keď si Bill listoval v poslednom čísle Hlasu uzdravenia, bol prekvapený, koľko mužov a žien robí teraz kampane uzdravenia naprieč Spojenými štátmi a Kanadou: William Freeman, Oral Roberts, Jack Coe, Tommy Osborn, A.A. Allen, W.V. Grant a mnoho ďalších. Niektorých z tých ľudí poznal osobne, pretože sedeli v jeho zhromaždeniach a prišli si s ním podať ruku. Napríklad Tommy Osborn, mladý kazateľ, ktorý sedel v zhromaždení v Portlande, v Oregone, v ten večer, keď mu ten maniak hrozil zlomením každej kosti v Billovom tele. Ale zrútenie sa toho stodvadsaťkilového muža na zem v bezvedomí nebolo tým, čo inšpirovalo mladého Osborna; bolo to sledovanie, ako Bill položil svoje ruky na hluchonemé dievča a ticho povedal, „Ty, hluchonemý duch, zaprisahávam ňu v Ježišom Mene, aby si opustil to dieťa.“ Keď Bill luskol prstami, dievča mohlo počuť. Potom prehovorila. To roznieťilo oheň v duši Tommyho Osborna, aby zahájil svoju vlastnú nezávislú službu - službu, ktorá bola teraz cestou, ktorá horela pre spasenie a uzdravenie na územiach diabla, zapáliť srdcia k viere v Krista. Ďalším menom, ktoré Bill poznal, bol Oral Roberts. Bill sa s týmto mladým mužom stretol prvýkrát počas minulého leta v Tulse, v Oklahome. V tom čase 32-ročný Roberts práve začínal svoju vlastnú, nezávislú službu oslobodenia a stále si nebol istý tým, ktorým smerom by sa mal uberať. Potom, keď navštívil jedno z Billových zhromaždení, kde sa stal svedkom moci uzdravenia Ježiša Krista, sa Oral Roberts rozhodol, že by mal vo svojej vlastnej službe zdôrazňovať Božské uzdravenie. Bill sa stretol s Oralom Robertsom znova v Kansas City na jar a bol prekvapený, ako ten muž počas tých desiatich mesiacov dozrel. Z Roberta teraz vyžarovala dôvera a schopnosti vodcu. Služba tohto mladého muža sa mesiac čo mesiac rozpínala kvôli jeho prirodzenému šoumenstvu. Roberts mal tiež bystrý postreh, čo sa týkalo obchodu. Pre zníženie nákladov réžie svojich kampaní si kúpil vlastný stan. Okrem vysielania vo svojej vlastnej rozhlasovej stanici začal vydávať svoj vlastný časopis „Vody uzdravenia“. Tieto dve činnosti rozšírili jeho okruh vplyvu a stali sa zdrojom jeho finančnej podpory.

Ohromený úprimnosťou a iniciatívou Orala Robertsa sa Bill cítil potešený vedomím, že ovplyvnil týchto smelých mladých kazateľov. V skutočnosti, keď si listoval Hlas uzdravenia, uvedomil si, že jeho vlastná služba ovplyvnila každého z týchto mužov a žien, či už priamo alebo nepriamo. Keď v roku 1946 začína, v Amerike nebol ani jeden kazateľ, ktorý by vykonával veľké kampane a kázal Božské uzdravenie. Teraz sa zdalo, že sú všade a každý z nich káže nejakú variáciu Billovej témy, že Ježiš Kristus je Ten istý včera, dnes aj na veky. To by ho nemalo prekvapovať. Nebolo to práve to, čo mu povedal anjel Pánov v jaskyni? „Si poslaný na to, aby si niesol dar Božského uzdravenia ľuďom na svete.“ V tom čase si Bill myslel, že on osobne má byť nositeľom toho daru. Teraz mohol vidieť, že bol iba iskrou pre celosvetové prebudenie. Jeho dvadsaťštyri mesačná služba zapálila svätý oheň v desiatkach tisícov srdiec a teraz vietor Ducha Svätého rozduchával plamene prebudenia všetkými smermi.

Znamenalo to, že Boh s ním už skončil? Nie, to nie je možné. Anjel mu povedal, že mu budú dané dve znamenia ako dôkaz toho, že bol Bohom poslaný. Doposiaľ videl iba jedno - znamenie v ruke. A čo to druhé znamenie? Anjel mu povedal, že pokiaľ bude úprimný, stane sa, že mu budú oznamované samotné tajomstvá ľudských srdiec. Bill nemal žiadne tušenie, čo by to mohlo znamenať, ale vedel, že sa to ešte nestalo. Rovnako tak sa ešte nenaplnilo videnie o tom chlapcovi, ktorý bol vzkriesený. Istotne, Boh s ním ešte neskončil, iba ak by - a modlil sa, aby toto nebola pravda - iba ak by skrížil Boží plán pre svoj život tým, že tratil svoju energiu.

15. septembra v roku 1948 Bill navštívil kliniku Mayo v Rochestri, v Minnesote, a dúfal, že mu tam tamojší lekári pomôžu. Celé tri dni ho kolektív špecialistov podroboval všetkým možným vyšetreniam, ktoré by mohli zistiť príčinu. V posledné ráno v Rochestri sa Bill prebudil s úzkostným pocitom. Za niekoľko hodín má prísť na kliniku a dostať konečnú správu o svojom zdravotnom stave. Zostala mu ešte nejaká nádej? Alebo je odpísaný? Posadil sa na kraj postele a modlil sa, „Drahý Ježišu, ľudia so všetkými možnými nervovými zrúteniami prichádzali do mojich zhromaždení a Ty si ich uzdravil. Prečo neuzdravíš mňa? Počas minulých rokov si mi ukazoval videnia o uzdraveniach iných ľudí, ale nikdy si mi neukázal nič o mojom. Bol som postihnutý touto hroznou nervozitou,

odkedy som bol dieťaťom. Teraz som tak zoslabol, že mám pocit, akoby som sa už nemohol vzchopiť, aby som uveril Tvojmu Slovu ohľadne svojho uzdravenia. Čo so mnou bude?“

Len čo skončil s modlitbou, pocítil, ako sa ponára do videnia. Hotelová izba zmizla. Billovi sa zdalo, že sa nachádza v lesnatom údolí. Pred sebou videl sedemročného chlapca, ktorý stál vedľa starého, mŕtveho kmeňa stromu. Kde už Bill videl tvár toho chlapca? Naraz si uvedomil - ten chlapec vyzeral presne tak, ako on v jeho veku. Vlastne, bol to on!

Naraz si Bill všimol, ako nejaké kožušinové zviera skočilo do dutiny v tom kmeni. Bill povedal tomu chlapcovi, „Dovoľ, aby som ti ukázal, ako vypudiť tú veвериčku von.“ Zobral palicu a kopal hore a dolu po kmeni. Toto bol starý poľovnícky trik, ako vypudiť veveričku z dutiny stromu. Fungovalo to aj teraz, ale stvorenie, ktoré vyliezlo z kmeňa, vyzeralo skôr ako lasica, hoci nie tak celkom. Malo dlhé, tenké, čierne telo, malú hlavu a maličké čierne oči. Vyzeralo zlomyseľne a zúrivo.

„Bud' opatrný,“ varoval Bill chlapca. „Nepribližuj sa k tomu starému kmeňu. Nevieš, aké môže byť to stvorenie nebezpečné.“

Bill sa otočil, aby sa uistil, či ten chlapec dbal na jeho varovanie. Ten chlapec - totiž on sám, keď bol chlapcom - tam už nebol.

Bill sa otočil späť k stromu. Zviera zavrčalo, napínalo svoje telo, akoby chcelo zaútočiť. Bill nemal pušku; jediné, čo mal na obranu, bol malý poľovnícky nôž, ktorý mu visel na opasku. Nervózne si pomyslel, „Ak na mňa tá veverička zaútočí, ten nôž mi bude nanič. Som tu naozaj zraniteľný.“

Spoza seba z pravej strany Bill počul anjela Pánovho, ktorý povedal, „*Pamätaj, meria iba šesť palcov [pätnásť centimetrov – pozn.prekl].*“

Bill siahol po svojom noži. Ale ešte než ho stačil vytiahnuť z pošvy, stvorenie skočilo a dopadlo mu na plecía. Bill do neho bodol, ale „veverička“ bola príliš svižná. Skákala mu z pleca na plece tak svižne, že ju Bill nemohol ani škrabnúť. Otvoril ústa a chcel niečo povedať. Zviera mu bleskurýchle ako strela skočilo do úst a dolu do hrdla. Bill ho cítil, ako behá dokola v jeho žalúdku, jednoducho ho trhalo na kusy. Bill zdvihol svoje ruky a zvolal, „Ó, Bože, zmiluj sa!“

Keď videnie skončilo, počul hlas anjela opakujúceho tú záhadnú vetu, „*Pamätaj, meria iba šesť palcov.*“

Bill otrasený klesol na posteľ. Méda sa pohla, ale neprebudila sa. Bill tam dlho ležal a uvažoval nad tým videním. Tá podivná veвериčka musí súvisieť s jeho nervozitou, pretože zaútočila na jeho žalúdok s takou silou, že mal pocit, ako keby umieral. Ale čo mohol znamenať ten sedemročný chlapec? Bill si spomenul, že mal sedem rokov, keď dostal prvý záchvat nervozity. Sedem – to bol vek, v ktorom si uvedomil, koľko vecí bolo v jeho živote neusporiadaných – jeho otec pil, jeho rodina bola chudobná; v škole nezapadal; a vrcholom všetkého bolo to, že videl veci, ktoré iní ľudia nemohli vidieť. Niet teda divu, že sa stal nervóznym a melancholickým. Toto videnie začalo dávať zmysel. Naraz uvidel ten vzor. Táto nervozita sa k nemu vracala pravidelne každých sedem rokov. Druhýkrát ho to chytilo, keď mal štrnásť, po tom, keď mu jeho bratranec nešťastnou náhodou puškou prestrelil obidve nohy. Počas tej zimy, kedy bol pripútaný k posteli, trpel celé mesiace nervozitou a depesiou.

Asi o sedem rokov neskôr bol priotrávený výparmi z potrubia zemného plynu, čo spôsobilo taký ťažký žalúdočný problém, že takmer zomrel. Päť mesiacov žil iba na šľave zo sušených sliviek a na jačmennom vývare. Bol by zomrel od hladu, ak by ho Pán neuzdravil. Za ďalších sedem rokov zomreli Hope a Sharon Rose. Táto tragédia ho zničila a spôsobila, že sa z neho stal taký nervózny vrak, že sa pokúsil ukončiť svoj život. Pán Ježiš ho z toho stavu pozvoľna vyslobodil a v priebehu ďalších rokov sa jeho nervy upokojili a neobťažovali ho viac než v medziach normálu. A potom prišlo anjelské poverenie a počas posledných dvoch rokov sa Bill vyčerpával nad ľudské možnosti. Nakoniec sa jeho telo vzoprelo a uvrhlo ho do tejto priepasti nervového zrútenia.

Stále rozmýšľal o tom videní a uvažoval o tom malom noži. Počas tohto posledného týždňa vyšetrovania jeden lekár Billovi odporučil istý zákrok - prerezať určitú časť nervov vedúcich do jeho žalúdka. Ten nôž vo videní musel znázorňovať chirurgický skalpel a ukazoval Billovi, že operácia bude proti jeho nepriateľovi zbytočná.

A čo tie slová anjela, „*Pamätaj, meria iba šesť palcov?*“ Mohlo to znamenať, že bude trpieť žalúdočnými ťažkosťami iba šesť mesiacov? Ak by

to bola pravda, potom sa ho Boh chystal už čoskoro uzdraviť, pretože to bolo asi pred šiestimi mesiacmi, kedy začala táto epizóda s chorobou. Jeho duch sa povzniesol v nádeji. Potom ho ale uzemnila triezva myšlienka. Nič vo videní neukazovalo, že tá podivná veвериčka zomrela. Malo to znamenať, že tento problém sa vráti znova za sedem rokov? Bude musieť tieto útoky znášať periodicky do konca života? Ó, keby len mohol vidieť videnie, v ktorom tá veвериčka zomrie, potom by vedel, že je s tým koniec!

Za niekoľko hodín sedel v ambulancii na klinike Mayo a sústredene počúval, ako mu starší lekár vysvetľoval výsledky jeho vyšetrení. „Mladý muž, je mi ľúto, že vám to musím povedať, ale váš stav je zdedený. Ako mnoho Írov, váš otec miloval whisky. Vaša matka je polovičná Indiánka a vieme, že Indiáni neznášajú alkohol. Keď sa zmiešali tieto dve skupiny génov, privedili vám tento nervózny stav. Nikdy nebudete v poriadku. Vaše nervy pôsobia na žalúdok a to spôsobuje, že jedlo je ním odmietané. Na toto nie je liek a my vám nemôžeme pomôcť. Tento problém vás bude sprevádzať do konca života.“

Keď sa Bill vrátil do Jeffersonville, prišla ho navštíviť jeho matka a chcela sa dozvedieť, čo povedali lekári z kliniky. Bill poznamenal, „Bol by som teraz znechuteným človekom, keby mi Pán nedal v tom videní nádej.“

Ella Branhamová prikývla hlavou, „Billy, to je zaujímavé, že si mal to videnie vo štvrtok ráno, lebo skôr v to isté ráno som o tebe mala zvláštny sen.“

Bill vedel, že jeho matka takmer nikdy nemá sny, ale v niekoľkých prípadoch, keď ich mala, jej sny mali vždy duchovný význam - ako napríklad v čase pred Billovým obrátením, keď mala sen, kde ho videla stáť na bielom oblaku a kázať celému svetu.

Ella pokračovala, „Snívalo sa mi, že ležíš chorý na verande, takmer mŕtvy, so svojimi ťažkosťami žalúdka ako obyčajne. Staval si dom na kopci niekde na západe. Potom som videla...“

„Mami,“ prerušil Bill, „dovoľ, nech to dokončím. Potom, čo si ma tam videla ležať chorého, uvidela si šesť bielych holubíc, ako letia dolu z neba v tvare písmena 'S'. Pristáli na mojej hrudi. Tá, ktorá bola najbližšie k mojej hlave, začala hrkútať a trela si hlavu o moje líce, ako by mi chcela niečo

povedať. Vyzerala smutne. Potom som zvolal, 'Sláva Pánovi,' práve pred tým, ako si sa prebudila.“

„To sedí. Ako si to vedel?“

„Mami, ty predsa vieš, že keď mi niekto rozpráva sen s duchovným významom, Pán mi ukáže ten istý sen spolu s jeho výkladom. Je to presne tak, ako to bolo v Biblii. Pamätáš si kráľa Nabuchodonozora, ako bol rozrušený nočnou morou a chcel sa dozvedieť, čo to znamená? Problém bol v tom, že si nepamätal, o čom bola tá nočná mora. A tak Pán ukázal Danielovi ten istý sen a Daniel pripomenul kráľovi, čo to bolo, a to Nabuchodonozorovi dokázalo, že Danielov výklad pochádza od Boha.“

„Dobre, Billy, čo teda môj sen znamená?“

„Pán ti dal tento sen v rovnakom čase, kedy mi dal videnie. To spolu súvisí. Tá čudná veвериčka znázorňuje môj nervózny stav, ktorý na mňa prichádza približne každých sedem rokov. To zviera, ktoré na mňa zaútočilo, bolo dlhé šesť palcov, a ty si videla šesť holubíc. To znamená, že po každej várke žalúdočných ťažkostí budem uzdravený... na chvíľu. Biblicky je šesťka neúplné číslo. Boh je úplný v čísle sedem. Raz uvidím tú čudnú veveričku umrieť a potom uvidím tú siedmu holubicu a boj bude skončený.“

Za dva dni sedel Bill na verande a čítal si knihu Freda Boswortha nazvanú Kresťanské vyznanie. Potom odložil knihu, zobral do ruky Bibliu a náhodne ju otvoril. Stránky sa roztvorili v knihe Jozuu, kapitola 1. Bill čítal:

„Buď silný a veľmi odvážny!... Lebo s tebou je Hospodin, tvoj Boh, vo všetkom a všade, kamkoľvek pôjdeš.“

Naraz si uvedomil, že to musí byť jeho vyznanie. Potom počul vnútorný hlas, ktorý mu šepkal, „*Ja som Hospodin, ktorý ťa uzdravujem.*“ Bill radostne vstúpil do domu, objal svoju manželku a povedal, „Miláčik, Boh ma práve uzdravil!“

Kapitola 43

Prichádza druhé znamenie

1948

Týždeň po svojom návrate z kliniky Mayo William Branham pribral takmer šesť kilogramov. Bol stále slabý a roztrásený, ale vedel, že teraz je to iba otázka času, než sa bude cítiť tak dobre, aby sa mohol vrátiť do svojej služby.

Ako sa zotavoval, začal s dychtivým záujmom sledovať správy o vojne v Palestíne. Novonarodený Izrael musel svojimi vlastnými silami čeliť väčším a silnejším arabským susedom. V toľkých veciach sa mohol Bill stotožniť s tým neskúseným štátom Izrael. Približne v tom istom čase, keď bol Bill nútený prerušiť svoju službu uzdravovania kvôli nervovému stavu, ktorý ohrozoval jeho život, Židia v Palestíne tiež museli bojovať za záchranu svojich životov. 14. mája 1948 sa Izrael prehlásil za nezávislý národ. Na druhý deň päť arabských krajín vstúpilo do vojny s Izraelom, prekročili so svojimi armádami jeho hranice a zaprisahali sa, že všetkých Židov zatlačia do mora. Izrael dokonca nemal ani vlastnú armádu, ale na svojej strane mal zúfalstvo - rovnako ako Bill. Na začiatku Židia v Palestíne vyzerali ako odsúdení k zániku. Ale deň za dňom sa ohniská odporu zjednotili, až dokiaľ svojich nepriateľov nezastavili. Teraz vojna uviazla na rokovaníach.

Bill celé hodiny premýšľal o biblickom význame týchto udalostí. Izrael znova národom! Počas takmer tisíc deväťsto rokov boli Židia roztrúsení v ostatných oblastiach sveta. Teraz sa nachádzali späť v zaslúbennej zemi. Bol to ten figovník, o ktorom sa Ježiš zmienil v Lukášovi 21? Bill si bol istý, že nový národ Izrael pretrvá tento súčasný konflikt, lebo biblicky hral hlavnú

úlohu v Božom pláne posledného času. Bolo vzrušujúce to sledovať! Zdalo sa, akoby sa zo všetkých strán naplňovali biblické proroctvá.

Koncom septembra Bill zatelefonoval Gordonovi Lindsayovi a povedal mu o pochmúrnych diagnózach lekárov z kliniky Mayo, o svojom videní divnej veвериčky, a ako ho nateraz Pán uzdravil. Lindsay to prijal s nadšením a povedal, že má plný kufor pozvánok z celej krajiny s prosbami pre Billa, aby prišiel konať bohoslužby uzdravenia vierou. Bill svojho manažéra varoval, že je stále príliš slabý, aby zvládol plný rozvrh. Potom Lindsay, ktorý mal teraz plné ruky práce s vydávaním Hlasu uzdravenia, navrhol Billovi, aby zväzil využitie Erna Baxtera ako svojho manažéra kampaní. Nielenže mal Ern Barter organizačné schopnosti, ale bol tiež dynamickým kazateľom a ponúkol sa, že pomôže, akokoľvek bude môcť. Keď sa Bill za to pomodlil, súhlasil s výmenou.

Kazateľ Baxter sa osvedčil ako dobrý manažér kampaní. On a Fred Bosworth plánovali pomaly uviesť Billa späť do jeho služby vyslobodzovania. Ich hlavnou starosťou bolo chrániť Billovo zdravie pred prepracovaním. Najprv analyzovali svoje chyby z minulosti. Počas mnohých Billových kampaní naprieč kontinentom miestni pastori často rozhodovali o tom, kedy sa má ktorá bohoslužba uzdravenia skončiť. Títo muži vôbec nerozumeli tomu, ako vážne dar rozpoznania odsával Billovi energiu. Nechávali modlitebné rady vliecť sa hodinu za hodinou, večer čo večer, a mysleli si, že kým je Bill schopný stáť a modliť sa za chorých, musí byť v poriadku. To sa ukázalo byť biednym meradlom, lebo Bill cítil k chorým ľuďom toľko súcitu, že sa prinútil, koľko mu sily dovolili, a modlil za každého, kto prišiel dopredu. Keď na ňom bolo pomazanie, jeho telo sa postupne stávalo stŕpnuté a jeho myseľ mu zatienila myšlienky. Nakoniec jeho sila zlyhala. Kým skončili každú modlitebnú bohoslužbu, Bill bol už tak vyčerpaný, že nevedel, či chodí alebo sa plazí alebo či ho vynášajú.

Baxter s Bosworthom súhlasili, že odteraz rozhodnutie o ukončení každej bohoslužby musí byť dané ľuďom, ktorí sa o Billa osobne starajú; ľuďom, ktorí ho budú starostlivo pozorovať a ukončia modlitebný rad, keď zbadajú známky únavy. Táto jednoduchá funkčná zmena by mala pomôcť ochrániť Billa pred ďalším kolapsom.

Ďalším opatrením, ktoré jeho manažéri navrhli, bolo zníženie počtu ľudí, ktorí mohli prísť do modlitebného radu v priebehu jedného večera. Bill v tomto prístupe videl múdrosť. Ďalšou otázkou bolo, akým spôsobom by mali vyberať ľudí do modlitebného radu. Po prediskutovaní niekoľkých možností sa dohodli na opätovnom zavedení modlitebných kariet.

Už predtým Bill vo svojej národnej službe vyvinul systém, ako obmedziť rozsah jeho modlitebných radov. Pred každou bohoslužbou boli rozdane očíslované karty a do radu nesmel prísť nikto bez jednej z týchto kariet. Táto metóda fungovala lepšie než nič, hoci Bill kvôli svojej добрote obyčajne rozdal príliš veľa kariet - často stopäťdesiat až dvesto za jeden večer. Okrem toho mal mnoho takých večerov, kedy úplne ignoroval tento systém modlitebných kariet a obecnstvu povedal, „Dnes večer sa pokúsím pomodliť za každú chorú osobu v budove.“ Potom sa modlitebné rady naťahovali a naťahovali bez konca a Bill sa modlil za ľudí, dokiaľ sa jeho sily okolo prvej alebo druhej hodiny ráno nevyčerpali. Teraz sa to musí zmeniť.

Systém modlitebných kariet musí byť znova zavedený a musí byť prísne dodržiavaný. Počet ľudí v modlitebných radoch počas každého večera musí byť starostlivo strážený. Nikdy už nesmie dovoliť, aby jeho súcit prevážil zdravý rozum. Na prvom mieste musí mať svoje vlastné zdravie, aby mohol pomáhať ostatným získať to svoje. Fred Bosworth s Ernom Baxterom pomohli Billovi prepracovať detaily. Jednu alebo dve hodiny pred začiatkom bohoslužby sa niekto bude musieť prejsť posluchárňou a rozdať očíslované karty každej osobe, ktorá chce byť v modlitebnom rade. Keď príde čas k modlitbe za chorých, Bill náhodne zvolí číslo a povie napríklad, „Dnes večer začneme s kartou číslo B-75; pokúsime sa prejsť čo najväčší počet, ale začneme s pätnástimi ľuďmi - od 75 do 90. Takto nikto nebude musieť stáť príliš dlho, zatiaľ čo sa budem modliť za chorých. Kto má modlitebnú kartu číslo B-75? Zdvihnite ruky, aby vás uvádzači mohli vidieť. Tam je. A teraz, kto má modlitebnú kartu B-76...?“

Zatiaľ čo vyvolával čísla, uvádzači zoraďovali ľudí na jednej strane posluchárne, po pravej strane Billa. (Bill vždy chcel, aby modlitebný rad prichádzal z jeho pravej strany, lebo na pravej strane stál anjel Pánov.) Ľudia v modlitebnom rade mali stáť na podlahe posluchárne, zatiaľ čo osoba, za ktorú sa malo modliť, mala vystúpiť sama po schodoch k

evanjelistovi. Týmto spôsobom mohli Billovi manažéri sledovať jeho sily a mohli ukončiť bohoslužbu, len čo cítili, že sa už modlil dost.

29. -31. októbra 1948 si William Branham vyskúšal svoje sily tým, že usporiadal trojdňovú kampaň uzdravenia vierou vo Fresne, v Kalifornii. Potom 1. novembra prišiel do Seattlu vo Washingtone, kde sa pripojil k Fredovi Bosworthovi a jeho kampani, ktorá už prebiehala dva týždne. Po ďalších šiestich večeroch modlitieb za chorých sa Bill cítil vyčerpaný. Uvedomil si, že ešte nie je pripravený sa plne vrátiť do práce, a tak odišiel domov na ďalší odpočinok. V januári v roku 1949 sa o to pokúsil znova a usporiadal päťdňovú kampaň v Hot Springs, v Arkansase. Tu v strese obstál lepšie, ale stále sa ešte necítil na to, aby bol pripravený pracovať na plný úväzok. O mesiac neskôr kázal na sedemdnovej kampani v Miamii, na Floride. Tentokrát pocítil, že je vo svojej koži, a tak povedal Ernovi Baxterovi, aby mu urobil plán do konca roka.

11. marca 1949, po desaťmesačnej absencii od nepretržitého kázania, Bill znovu začal evanjelizačné dielo na plný úväzok štvordňovou kampaňou v Zion, v Illinois. Počas ďalších štyroch mesiacov viedol kampane v Missouri, Indiane, Texase, Michigane, Washingtone, Britskej Kolumbii a Severnej Dakote. Napriek veľkému počtu kazateľov vyslobodenia, ktorí boli teraz na scéne, tajuplnosť Williama Branhama nestratila nič zo svojej príťažlivej moci počas jeho absencie. Ľudia navštevovali jeho zhromaždenia v tisícoch. Zázraky boli hojné.

V júli začal dvojmesačnú šnúru, ktorá ho mala previesť strednou Kanadou. Bola to práve táto cesta, počas ktorej sa smerovanie kresťanstva malo navždy zmeniť. 24. júla 1949 bol Bill v Regine, v Saskatchewan a kázal zástupu asi desaťtisíc ľudí. Akurát zvolával modlitebný rad. Zatiaľ čo uvádzači zhromažďovali asi pätnásť ľudí podľa číselného poradia, Bill hovoril k publiku. „Keď som bol pred viac než rokom v Miamii na Floride, Pán Ježiš mi dal videnie o nejakom chlapcovi, ktorý bol vzkriesený z mŕtvych. Ten chlapec mal asi osem až desať rokov, mal hnedé vlasy a hnedé oči. Jeho oblečenie bolo trochu nezvyklé, ako keby bol v cudzine. Ešte sa to nestalo, ale to je 'Tak hovorí Pán', a tak sa to raz stane. Zapište si to na voľnú stránku vo svojich Bibliách. Keď sa to stane, postarám sa, aby o tom

brat Gordon Lindsay uverejnil zmienku v časopise Hlas uzdravenia, aby ste to všetci vedeli. Mám dojem, že modlitebný rad je už hotový. Nech sa všetci správajú úctivo. Sústreďte vaše mysle na Ježiša a verte. Toto sú chorí ľudia. Pre niektorých z nich je toto ich posledná nádej. Aj ja musím byť úctivý. Anjel mi dal znamenie do ruky a povedal mi, 'Ak budeš úprimný a ak privedieš ľudí k tomu, aby ti verili, nič nebude stáť v ceste tvojej modlitbe, dokonca ani rakovina.' Toto bolo pravdou všade, kde som bol. Mnohí z vás to videli na vlastné oči. Ten istý anjel mi tiež povedal, 'Ak budeš úprimný s tým, čo ti dávam, potom sa jedného dňa stane, že ľudom povieš samotné tajomstvá ich srdca a veci, ktoré vo svojom živote urobili a boli nesprávne, a tak ďalej.'“ Potom sa Bill obrátil k svojmu bratovi Donnymu a povedal, „V poriadku, môžeš priviesť prvého pacienta.“

Júlový vzduch cirkuloval ako ohrievač. Pot sa lial z Billovho čela a vsakoval do zadnej časti jeho košeľe. Utriel si čelo vreckovkou. Hrdlo mal vyprahnuté a podráždené. Zatiaľ čo prichádzala dopredu prvá osoba z modlitebného radu, Bill odstúpil od mikrofónu, aby sa napil z pohára vody.

Kazateľ Baxter povedal, „Nech ťa Boh žehná, brat Branham.“ „Ďakujem, brat Baxter.“ Bill sa vrátil k mikrofónu. Na pódiu na neho čakala žena v strednom veku.

„Dobrý deň, pani.“

„Dobrý deň,“ odpovedala nervózne. Bill rozumel jej nepokoju a povedal, „Táto prítomnosť, ktorú pociťuješ, ti neublíži. To je anjel Pánov. Vidím ho ako svetlo visiace vo vzduchu medzi tebou a mnou. Ja to tiež cítim. Je to naozaj posvätný pocit...“

Kým Bill hovoril, stalo sa niečo fantastické. V jednej chvíli hľadel na obyčajnú ženu v strednom veku, no v ďalšej chvíli sa táto žena scvrkla, ako keby od neho odletela rýchlou zvukom. Zatiaľ čo sa zmenšovala, zdalo sa, že sa stáva mladšou. Keď jej premena dosiahla asi vek dvanástich rokov, zastavila sa. Teraz ju Bill uvidel prekrytú ďalšou scénou. Ďaleko odlišnejšou od pódia, na ktorom stála. Vyzeralo to, že sedí za písacím stolom. Okolo nej boli ďalšie stoly a na stene visela tabuľa. Vyzeralo to ako školská trieda. Dievčina sa pohla a hoci scéna bola ukázaná v miniatúrnom prevedení, Bill mohol jej pohyb vidieť zreteľne.

„Niečo sa deje,“ povedal Bill obecnstvu; mikrofón zvýraznil jeho slová. „Tá staršia žena ma opustila a teraz vidím malé dievča vo veku asi dvanásť rokov, ktoré sedí v učebni. Pichla ceruzkou, ó... nie, je to pero. Ó, vidím, ako vystrelilo a zasiahlo ju do oka...“ Teraz Bill počul vzdialený výkrik. Učebňa zmizla. Bill potriasol hlavou a zmätene si pretrel oči. Tu bola tá istá žena v strednom veku, stále pred ním stála na pódiu. Tak predsa len nikam neodišla. A kde teda bol? Čo to videl?

Žena pred ním ešte raz vykrikla. Držala ruky na ústach a triasla sa. „Brat Branham, to som bola ja! Stalo sa to pred rokmi, keď som bola v škole. Pero ma zasiahlo a teraz som slepá na pravé oko.“ Bill znova potriasol hlavou. „Niečo také sa mi ešte nikdy predtým nestalo. Moment... tu to znovu prichádza. Vidím mladé dievča, asi šestnásťročné, v károvaných šatách. Jej vlasy sú zapletené do dvoch dlhých vrkočov s veľkou mašľou uviazanou navrchu. Vidím, ako niekam beží tak rýchlo, ako len môže. Vyzerá vydesene. Moment... prenasleduje ju pes - veľký žltý pes. Sledujem, ako dobehla na verandu. Teraz sa otvorili dvere a staršia žena vtiahla dievča dovnútra.“

Žena stredného veku zajačala znova, „Brat Branham, to sa mi stalo, keď som bola na strednej škole. Už roky mi to neprišlo na myseľ!“

Koža na Billovej tvári stuhla. Jeho pery a jazyk sa mu zdali napuchnutejšie ako inokedy. „Niečo sa tu stalo, priatelia. Neviem, čo sa to deje. Sestra, podaj mi ruku.“ Uchopil ju za zápästie a hľadal nejaký záchytný bod. „Nuž, necítim z toho žiadne vibrácie.“

Pozeral sa dolu na žily na povrchu jej ruky, keď sa svet znova presunul a on sa našiel, ako hľadá na inú scénu. Pozoroval ženu, ako vychádza z červenej stodoly a kráča krivajúcim krokom smerom k bielemu domu. Bill povedal, „Vidím pani, ktorá kráča veľmi pomaly... sestra, to si ty! Vidím, ako ťažko vychádzaš po schodoch bieleho domu. S tvojím chrbtom nie je nič v poriadku. Vidím, že nie si schopná vyjsť po tých schodoch. Teraz vidím, ako sa opieraš o zábradlie kvetinového záhonu po tvojej pravej strane a plačeš... Moment.“ Bill prestal hovoriť k obecnstvu, aby mohol počuť ženu v tom videní. „Počujem, ako hovoríš, 'Kiežby som sa len mohla dostať do zhromaždenia brata Branhama, potom to skončí.'“

Bez ďalšieho slova sa oči tej ženy obrátili v stĺp a stratila vedomie. Našťastie dostatočne blízko stál uvádzač, ktorý ju zachytil a jemne položil na podlahu. Keď o minútu neskôr prišla k sebe, nielenže mohla hýbať chrbtom do každej strany, ale mohla výborne vidieť pravým okom! Atmosféra napätia sa vystupňovala, keď sa dav snažil pochopiť, čo sa stalo. Bill bol ohromený rovnako ako všetci ostatní. „Dobre. Hm... Niečo sa stalo, ľudia, a ja neviem...“

Ern Baxter zobral do ruky mikrofón a vzrušene povedal, „Brat Branham, toto je práve to, čo si nám povedal, že sa stane. To je to druhé znamenie, o ktorom hovoril anjel.“

Nesmierna chvála vytryskla z davu. Ľudia povstávali, tleskali, kričali, uctievali Pána Ježiša Krista, ktorý navštívil Svoj ľud takými divmi.

V tom vzrušení a zmätku vystúpil jeden mladý muž s barlami na pódium bez modlitebnej karty a krivkal smerom k evanjelistovi. Dvaja uvádzači si uvedomili, čo sa ten muž snaží urobiť, uchopili ho a chceli ho odtiahnuť preč. Bill počul rachotiť barle, pozrel sa a uvidel ten rozruch. „Musíš sa vrátiť a získať modlitebnú kartu, synu,“ povedal jemne.

Mladý muž naliehavo prosil, „Povedz mi, čo mám urobiť, brat Branham; to je všetko, čo chcem, aby si mi povedal, čo mám robiť.“ „Dobre, synu, neviem, čo ti mám pove... moment.“

„Uvádzači, neberte ho.“ Znovu sa to stalo. Zmračený mladý muž sa zmenšil pred Billovými očami, odchádzal ďalej... ďalej... Bill už viac nevidel poslucháreň; namiesto toho videl autobus s nápadným nápisom „Regina Beach“ na prednom skle. Dvere autobusu sa otvorili a odkrivkal z nich tento mladý muž o barlách. „Ty si dnes ráno odišiel z Regina Beach, však?“ povedal Bill. „Prišiel si sem autobusom. Vidím muža a ženu, ktorí ti hovoria, že nemôžeš ísť. Ó, to je tvoj otec a matka.“

„To je pravda,“ vykrikol mladý muž.

„Vidím iného človeka, ako ti požičiava peniaze na túto cestu. Podobá sa trochu na tvojho otca, ale nie tak celkom...“

„To je môj strýko.“

„Teraz ťa vidím v izbe a pozeráš oblúkovitým oknom von.“ „To je dom mojej tety. Bývam u nej.“ Jeho vzrušenie bolo hmatateľné. „Brat Branham, čo mám robiť?“

„Veríš celým svojím srdcom?“

„Celým srdcom verím, že Ježiš Kristus je tu!“ „Potom odhoď barle a postav sa na nohy,“ prikazoval Bill a ukázal naňho prstom. „Ježiš Kristus ťa uzdravil.“

Obidve barle spadli na zem a zarachotili na drevenej podlahe pódia. Mladý muž sa vyšklbol zo zovretia uvádzačov a urobil jeden opatrný krok, potom druhý, odvážnejší, potom tretí a štvrtý. S rastúcou dôverou sa dal do chôdze s rukami zdvihnutými do vzduchu a s každým krokom ďakoval Ježišovi.

Zatiaľ čo dav vrel v búrlivom velebení, Bill si spomenul, čo Pán povedal Mojžišovi,

„A bude, ak by ti neuverili a neposlúchli na hlas prvého znamenia, uveria na hlas druhého znamenia.“

Kapitola 44

Pochopenie svojej vlastnej služby

1948-49

Druhé znamenie dramaticky zmenilo službu Williama Branhama. Od tejto chvíle okrem znamenia vo svojej ruke mohol Bill tiež vidieť tajomstvá hlboko v ľudskom srdci. Tento druhý dar - rozpoznanie skrze videnie - udivoval každého, kto s ním prišiel do styku, vrátane Billa. Hoci mával videnia, odkedy bol dieťaťom, nikdy predtým ich nezakúsil v takej širokej miere a s takou okamžitou potrebou. Zhromaždenie po zhromaždení, noc čo noc, cudzinec za cudzincom, choroba za chorobou, tajomstvo za tajomstvom - nič, čo Boh chcel zjaviť, nezostalo skryté. Znamenie v jeho ruke stále fungovalo, ak ho chcel použiť. Ale tento nový dar, ktorý, ako sa zdalo, nemal žiadne hranice, bol omnoho úspešnejší v povzbudzovaní viery veriacich, aby mohli prijať svoje uzdravenie.

Pretože tento nový fenomén sa tak dramaticky líšil od všetkého, čo ľudia doposiaľ videli, Bill sa ho často snažil svojmu obecnstvu vysvetľovať takto, „Mnohí z vás mávajú sny. Sen je, keď vaša podvedomá myseľ pracuje, zatiaľ čo vaša vedomá myseľ spí. Ale vidiaci je iný; u vidiaceho je podvedomá myseľ paralelná s vedomou myslou tak, že vidí videnie pri plnej bdelosti.“

V skutočnosti bolo jednoduchšie tento dar demonštrovať, než ho vysvetliť. Keď obecnstvo videlo toto rozpoznanie skrze videnie, mnoho ľudí si uvedomilo, že taká neomylná presnosť bola ľudsky nemožná. Bill vysvetľoval, že Ježiš Kristus je prítomný vo forme Svätého Ducha a zjavuje Sám Seba cez dar podávaný anjelskou bytosťou.

Toto vysvetlenie nepresvedčilo všetkých. Niektorí ľudia si mysleli, že Bill používa psychológiu, aby oklamal obecnstvo. Iní ho podozrievali, že ich podvádza pomocou modlitebných kariet. Na zadnej strane každej karty bolo niekoľko riadkov pre pacienta, kde mal napísať svoje meno, adresu a dôvod svojho príchodu do modlitebného radu. Táto informácia mohla potom poslúžiť miestnym kazateľom, ktorí finančne podporovali kampaň, aby skontrolovali týchto ľudí a zistili, ako sa im darí. Bill nikdy tieto karty nevidel. Uvádzač ich zozbieral, keď sa na boku posluchárne formoval modlitebný rad. Napriek tomu si niektorí skeptici mysleli, že uvádzač čítal tieto modlitebné karty a posielal Billovi informácie pomocou mentálnej telepatie. Tento argument presahoval logiku. Nie každý napísal svoju ťažkosť na zadnú stranu modlitebnej karty, ani mentálna telepatia nemohla vysvetliť, ako by Bill mohol odhaliť osobné tajomstvá pacientov. Niektorí ľudia špekulovali, že Bill je schopný čítať ľudské myšlienky. Ale ani čítanie myšlienok nemohlo vysvetliť, ako Bill poznal budúcnosť. Napriek tomu zostávali skeptici nepresvedčení.

Po Regine, v Saskatchewan, Bill viedol kampaň vo Windsore, v Ontáriu. Prvý večer prišlo vyše osemtisíc ľudí. Pred koncom modlitebného radu pred neho prišiel mladý muž a povedal, „Kazateľ Branham, chcem byť uzdravený.“

Bill bol otupený náporom zápasu večera a jeho oči slabo zaostrovali. Ale nakoľko videl, ten mladý muž pred ním vyzeral robustne a zdravo. Bill uchopil muža za ruku. Nevibrovala. „Nemáš žiadnu chorobu bakteriálneho pôvodu.“

„Ó, áno, mám“ hádal sa muž. „Len sa spýtaj uvádzača, ktorý vzal moju modlitebnú kartu.“

Bill zakrútil hlavou. „Nezaujímam ma, čo si napísal na svoju modlitebnú kartu. Keby si bol chorý, pocítil by som to vo svojej ruke. Nie si chorý.“

Mladý muž trval na svojom, „Som chorý človek. Mám tuberkulózu. Je to napísané na mojej karte.“

„Pane, možno si ju raz mal, ale teraz nie. Možno, že tvoja viera ťa uzdravila, keď si sedel v obecnstve.“

Muž si strčil ruky do vreciek, pristúpil bližšie k mikrofónu a pohrdavo povedal, „Takto to teda funguje, však? Viera, keď som sedel v obecenstve - vedel som, že sa tu deje niečo podozrivé.“

Bill sa na chvíľu cítil zmätený. Potom mu videnie celú vec otvorilo, ako keď sa v divadle rozdeľuje opona. Bill sa pozrel na toho podvodníka a povedal, „Patriš ku Cirkvi Kristovej. Si v tej cirkvi kazateľom.“

Výraz muža sa zmenil z toho, ktorý chcel odhaliť, na toho, ktorý bol odhalený. Začal to popierať, ale Bill ho prerušil. „Neklam už nikdy viac pred Bohom. Včera večer si sedel pri stole s dvomi ďalšími ľuďmi. Oproti tebe sedel muž v modrom obleku a po tvojej pravej strane sedela žena v zelených šatách. Odložila si zelenú šatku na stôl; vidím, ako časť visí ponad okraj stola. Povedal si im, že si vyzdvihneš modlitebnú kartu a napíšeš na ňu, že máš tuberkulózu. Myslel si si, že používam mentálnu telepatiu, a chcel si ma usvedčiť z podvodu.“

Uprostred obecenstva vyskočil na nohy muž a zakričal, „To je pravda. Ja som bol ten muž s ním.“

Naraz mal Bill pocit, že viac neovláda svoj hlas. Počul sám seba, ako hovorí, „Choroba, ktorú si napísal na tú modlitebnú kartu, bude teraz na tebe do konca tvojho života.“

Muž padol na zem a chytil Billa za manžetu jeho nohavíc. „Kazateľ Branham, úprimne som si myslel, že je to iba výmysel. Je pre mňa ešte nejaká nádej na odpustenie?“

„Pane, je to medzi tebou a Bohom, nie medzi tebou a mnou.“

Hoci Bill presne nechápal, ako sa tie videnia diali, všimol si vzor, ktorý mu pomohol rozpoznať, čo má očakávať. Keď do zhromaždenia zostúpil anjel Pánov, Bill výrazne pociťoval jeho svätú prítomnosť, ktorá spôsobovala chvenie v jeho tele, akoby bol vzduch nabitý elektrickou energiou. Bill vo svojich zhromaždeniach často videl anjela Pánovho v podobe bubliny svetla, ktoré viselo vo vzduchu vo vzdialenosti niekoľkých metrov od neho. Anjel sa vždy postavil po Billovej pravej strane. Keď ľudia v modlitebnom rade prichádzali dopredu, aj oni pociťovali tú anjelskú

prítomnosť blízko seba. Ich výzor sa často zmenil, mnohí sa nervózne vrteli a niektorí dokonca trochu cúvli.

Jednoduchý proces rozhovoru s osobou v prítomnosti anjela Pánovho vyvolal videnie. Bill to nazýval „skontaktovanie sa s duchom tej osoby.“ Zatiaľ čo sa rozprávali, Bill upieral svoj zrak na tú osobu, až kým nevidel, ako sa pomaly zmenšuje a zároveň stúpa do vzduchu. Videnie bolo odlišné od sna, či už kvôli tomu, že Bill bol pri plnom vedomí, a aj kvôli tomu, že tam bol vlastne prítomný. Mal problém vysvetliť túto skúsenosť. Hovoril, že je to tak, ako by bol zároveň na dvoch miestach. Na jednej úrovni si bol vedomý toho, že sa stále nachádza v posluchárni a hovorí k veľkému davu; a predsa v tom istom čase sa nachádzal možno štyridsať rokov v minulosti a pozoroval niečo, čo sa deje v živote niekoho iného. Ako keby sa nachádzal v inom svete alebo v inej dimenzii.

Zatiaľ čo videnie pútavo odhaľovalo svoj príbeh, mohol naďalej hovoriť k davu; v skutočnosti sa ani nemohol v hovorení zastaviť. Počas trvania videnia akoby nemal kontrolu nad svojím hlasom. Bolo to, ako keby cez neho hovoril Pán Ježiš, používal Billove hlasivky k opisu toho, čo sa deje vo videní. Mohol pozorovať hriech v živote pacienta alebo nehodu alebo inú významnú udalosť - napríklad operáciu alebo návštevu u lekára. Ak dav zostával potichu, Bill mohol dokonca počuť slová lekára vo vyšetrovni. Potom to Bill zopakoval pre všetkých. Presnosť toho nikdy nesklamala. To vyžadovalo pozornosť.

Mnoho osôb, ktoré čakali v modlitebnom rade, uvažovalo: Tu stojí cudzí človek a popisuje veci z ľudských životov, o ktorých nemôže nič vedieť - dokonca ich mená a adresy a ich modlitby, ktoré vyslovili vo svojich spálňach! Ľudsky to nie je možné. A predsa počujem, ako to opakovane robí, a zdá sa, že bez chýb. Deje sa tu niečo mimoriadne - niečo, čomu nerozumiem. Mohla by to byť (ako tento človek tvrdí) nadprirodzená prítomnosť Pána Ježiša Krista, ktorá dokazuje, že On je Bohom, ktorý nám dáva najavo, že má o nás záujem? Ak mi brat Branham môže povedať niečo pravdivé o mojom vlastnom živote, potom budem vedieť, že Ježiš Kristus je tu, aby mi pomohol.

Človek nemusel byť ani v modlitebnom rade, aby bol účastný na rozpoznaní. Niekedy toto nadprirodzené svetlo vyšlo za pacientom mimo

pódia a pohybovalo sa medzi obecenstvom, dokiaľ sa nezastavilo nad niekým, kto sa modlil v hlbokoj viere. Potom sa nad tou osobou prelomilo videnie a Bill mohol popísať to, čo videl. Nemohol pokračovať v modlitbe, dokiaľ sa anjel Pánov nevrátil na pódium.

Po tom, čo videnie skončilo, Bill zabudol veľa z toho, čo videl alebo počul - ako rýchle hasnúci sen, keď sa človek prebúdzá. Niekedy si zapamätal niekoľko podrobností; inokedy všetko zabudol. Jednako vedel, že čokoľvek povedal pod pomazaním, bolo to pravdivé. Po niektorých videniach pacientovi povedal, „Čokoľvek bolo povedané, je to pravdivé, však? Iste, už to teraz odo mňa odišlo, ale čokoľvek som povedal, malo byť povedané práve tak, je to pravda?“ Kvôli obecenstvu dal Bill pacientovi často príležitosť na to, aby potvrdil alebo poprel tieto tvrdenia. Vždy potvrdili videnie.

Pomazanie bolo na ňom iba počas samotného videnia. Medzi videniami pomazanie ustupovalo. Ak by to tak nebolo, Bill by nevydržal viac ako pätnásť minút, a potom by sa zrútil. Každé ďalšie videnie ho oslabovalo viac a viac. Stačilo len pätnásť alebo dvadsať videní a Bill sa tackal únavou. Jeho manažéri Fred Bosworth a Ern Baxter rozumeli tejto situácii a starostlivo Billa pozorovali. Keď sa rozhodli, že už pre ten večer vytrpel príliš veľa záťaže, odviekli ho z bohoslužby.

Keď Bill odchádzal z pódia, pomazanie ho obvykle opustilo. Znelo to ako pulzujúci vietor miznúci v diaľke. V tej chvíli sa Bill cítil tak unavený, že často nevedel, kde sa nachádza alebo čo sa deje. Niekedy bol tak mimo seba, že nevedel, či kráča sám alebo ho niekto nesie. Nakoniec si uvedomil, že odišiel zo zhromaždenia. Nikdy o tom nechcel hneď hovoriť. Často sa cítil sfúknuť a chýbala mu tá zvláštna blízkosť k tomu nádhernému Ježišovi Kristovi. Častokrát sedel vo svojej hotelovej izbe a čítal si Bibliu hodinu alebo viac, snažil sa uvoľniť a odpočínúť si. Ern Baxter alebo Fred Bosworth sa ňho zastavili a skontrolovali ho. Bill sa spýtal, „Brat, čo sa dnes večer stalo? Matne si spomínam na niekoľkých ľuďoch, za ktorých som sa modlil, a spomínam si na niekoľko videní, ale to je všetko.“

„Ó, brat Branham, bolo to úžasné zhromaždenie...“ Potom mu o tom jeden z manažérov rozprával.

V tichu hotelovej izby Bill opatrne porovnával svoj nový dar rozpoznania s biblickým vzorom. Pasovalo to presne, ako anjel Pánov predpovedal. V Jánovi 5:19 čítal, „*Syn nemôže robiť nič sám od Seba, iba to, čo vidí činiť Svojho Otca*“, čo znamená, že Ježiš mal videnie každého zázraku predtým, než sa stal. A prečo nie? Pre všemohúceho Boha sú budúcnosť a minulosť rovnako tak priezračné ako prítomná chvíľa. Keď Ježiš potreboval miesto, kde by mohol jesť večeru počas Pesachu, poslal dopredu Petra a Jána s pokynmi, „*Choďte do mesta a tam stretnete človeka, ktorý poniesie džbán vody. Choďte za ním. A tam, kam vojde, povedzte hospodárovi domu, 'Majster hovorí, kde je miestnosť, v ktorej by som so Svojimi učeníkmi mohol jesť večeru?' A on vám ukáže veľkú hornú miestnosť, vybavenú a pripravenú. Tam nám pripravte večeru.*“ Odkiaľ Ježiš vedel, že ten správny muž poniesie džbán vody a pôjde konkrétnou ulicou v presnej hodine dňa? On o tom vedel, lebo už videl, ako sa to stalo. Videl budúcnosť vo videní.

Keď Filip priviedol k Majstrovi svojho brata Natanaela, Ježiš sa len raz pozrel na Natanaela a povedal, „*Hľa, pravý Izraelita, v ktorom nieto lesti!*“ To Natanaela udivilo a opýtal sa, „*Odkiaľ ma poznáš?*“ Ježiš mu odpovedal, „*Videl som ťa skôr, ako ťa Filip zavola, keď si bol pod figovníkom.*“

Tu si Bill znova uvedomil, že Ježiš videl videnie o Natanaelovi, ako sedí pod figovníkom. Kamkoľvek sa Bill zahľadel do života svojho Majstra, videl Ježiša vedeného cez videnia. Nepochybne dali tieto videnia Ježišovi Kristovi niečo z Jeho prenikavého vhl'adu, do tej miery, že mohol vnímať myšlienky iných. Prvá kapitola Jána nám ukazuje Ježiša ako „*Slovo Božie, ktoré sa stalo telom.*“ Židom 4. kapitola to dopĺňa myšlienkou, že dokonalé rozpoznanie prichádza skrze Ježiša Krista, Slovo. „*Lebo Božie Slovo... rozsudzuje myšlienky aj zámery srdca. Nie je stvorenie, ktoré by pred ním bolo skryté, ale všetko je nahé a obnažené pred očami toho...*“

Zdalo sa, že videnia boli vždy viazané s Majstrovými činmi, ako keď Ježiš povedal, že musí ísť cez Samáriu. Toto bolo veľmi ďaleko od cesty do jeho cieľa, ale On uvidel videnie, ktoré sa muselo naplniť. Pri studni sa stretol so ženou a hovoril s ňou dosť dlho na to, aby sa skontaktoval s jej duchom. Potom povedal, „*Choď, zavolaj svojho muža a prídi sem.*“

Keď vyslovila námietku, že nemá muža, Ježiš ťal do vnútra jej problému. „Dobre si povedala, 'Nemám muža,' pretože si mala päť mužov a ten, ktorého máš teraz, nie je tvoj muž.“

Ohromená tým, že ten cudzinec poznal jej minulosť, žena vychrlila, „Pane, vidím, že si prorok... Viem, že príde Mesiáš, ktorý je nazvaný Kristus. Keď príde, oznámi nám všetko.“ Ježiš jednoducho povedal, „Ja, ktorý s tebou hovorím, som On.“ A žena uverila.

Tu to bolo - ten kľúč, ktorý Bill hľadal. Videnie viedlo Ježiša na to miesto v ten deň, v tú hodinu, aby sa tam stretol s tou konkrétnou samaritánkou, aby jej mohol zjaviť jej ťažkosti. Ježiš, samozrejme, túžil po jej duši. (Ako povedal Ježiš, „Syn človeka predsa prišiel, aby hľadal a spasil to, čo zahynulo.“)

Tá samaritánska žena uverila Ježišovi po tom, čo jej zjavil jej minulé hriechy. Rozpoznala v mužovi Menom Ježiš zároveň znak proroka, ako aj znak Mesiáša. V skutočnosti boli obe znamenia rovnaké, pretože dar v prorokoch bol predobrazom príchodu veľkého daru, Ježiša Krista, Spasiteľa ľudstva. To bol Duch Kristov v prorokoch, ktorý predvádzal to znamenie. Teraz si Bill uvedomil, že toto je kľúč k pochopeniu jeho vlastnej služby - rozpoznanie skrze videnie bolo znamením Mesiáša.

Keď sa rozšírili správy o zotavení Williama Branhama, do jeho kancelárie prúdili listy z celej Ameriky - listy plné svedectiev, prosieb o modlitbu a pozvaní. Niektorí ľudia adresovali svoje obálky jednoducho: William Branham, Jeffersoville, Indiana. Listy vždy dorazili. Ale Billova adresa nebola žiadnym tajomstvom. Vďaka publicite, ktorej sa Billovi prostredníctvom časopisu Hlas uzdravenia dostalo, stovky tisícov ľudí sa dozvedeli jeho služobnú adresu, ktorá sa po celú dobu trvania jeho služby nezmenila, okrem neskôr pridaného smerovacieho čísla,

Branham Campaigns, P.O.Box 325

Jeffersoville, Indiana 47131 (USA)

[Poznámka: Táto adresa je stále platná a na požiadanie sú z nej odosielané tlačené a audio kázne. Avšak dnes je to nazvané Evanjelizačná asociácia Williama Branhama.]

Časom sa príjem pošty zmenil v povodeň a dosahoval priemerom okolo tisíc listov denne. Väčšina pochádzala od ľudí, ktorí prosili o modlitbu. Bill si prial, aby mohol osobne odpovedať na každú žiadosť, ale nedokázal to, jednoducho tých listov bolo príliš veľa. Na druhej strane cítil, že by nebolo správne uvaliť celé to bremeno na svojho sekretára. Títo ľudia písali jemu a žiadali o jeho modlitbu. Čo môže urobiť? Bill našiel odpoveď v Skutkoch 19, verše 11 a 12,

„Boh potom robil skrze ruky Pavla mimoriadne zázraky, takže ľudia dokonca prinášali šatky a zástery z jeho tela na chorých a choroby od nich odstupovali a zlí duchovia z nich vychádzali.“

Bill si myslel, že Pavol zrejme prevzal túto myšlienku z miesta, kde je napísané, ako Elizeus dal svojmu sluhovi palicu a prikázal mu, aby ju položil na mŕtveho syna sunamitskej ženy. Bez ohľadu na jej pôvod, Pavlova inšpirácia priniesla výsledky. Bill vedel, že ak to fungovalo pred tisíc deväťsto rokmi, bude to fungovať aj teraz. Koniec koncov, uzdravenia neprišli od apoštola Pavla; pochádzali z vlastnej viery týchto ľudí v Pána Ježiša Krista. Vreckovky boli len niečím hmotným, na čo mohli veriaci sústrediť svoju vieru. Ježiš Kristus bol Uzdravovateľom vtedy, rovnako, ako je Ním dnes.

Teraz už Bill vedel, čo má urobiť pre tie tisíce žiadostí o modlitbu. Rovnako ako Pavol, aj on sa mohol modliť nad kúskom látky a tá modlitebná látka mohla nahradiť jeho prítomnosť. Preveril možnosť kúpenia vreckoviek vo veľkom, ale keď zistil, že by ho to stálo desať centov za kus, zrušil túto myšlienku ako neekonomickú. Pretože ich chcel posielat zadarmo, chcel znížiť výdaje na minimum. Nejaký čas používal posteľné prestieradlá, ktoré strihal na pásiky, aby sa dali poslať poštou. Nakoniec natrafil na stuhu. Kúpil stuhu na veľkých cievkach, stovky metrov naraz. Keď sa medzi rôznymi povinnosťami vrátil domov, trávil celé hodiny strihaním stuhu na desaťcentimetrové kúsky a modlil sa nad každým kúskom, keď ho odstrihol. Neskôr jeho sekretár posielal tieto modlitebné látky ľuďom poštou, spolu s inštrukciou, ako prijať Božské uzdravenie cez

vieru v Božie Slovo. Bill odporučil ľuďom, aby si založili túto modlitebnú látku do Biblie do 19. kapitoly Skutkov. A keď rodinu postihne choroba alebo nehoda, modlitebnú látku bude ľahko nájsť blízko Písma, ktoré povzbudí ich vieru.

Čoskoro sa začali vracaať listy so svedectvami o uzdraveniach a zázrakoch týkajúcich sa týchto modlitebných látok. Z času na čas Bill tie výsledky aj videl. Jedno dramatické svedectvo prišlo od ženy, ktorá bývala v oblasti pestovania bavlny, v okolí mesta Camdeny v Arkansase. Keď čistila petrolejovú lampu, zrazu sa jej vyšmyklo držadlo na sklenenom cylindri, ktorý sa rozbil na stole a úlomok skla sa jej zapichol do tepny na ruke. Zabalila si ranu do vankúšovej obliečky, ale krvácanie neustávalo. Snažila sa to ešte obaliť prestieradlom. Krv ale striekala ďalej. Jej manžel pracoval v Camdene; jej najbližší sused býval tri kilometre ďaleko, nemala ani telefón, ani auto a každú sekundu bola slabšia. Vedela, že za chvíľu zomrie, ak... Zrazu si spomenula na modlitebnú látku. Nalistovala v Biblii Skutky 19, uchopila stužku a položila ju na ranu. Krvácanie ihneď prestalo. V to popoludnie išla tri kilometre zablatenou cestou, aby chytila autobus do Little Rocku v Arkansase, vzdialenom asi stopäťdesiat kilometrov, kde Bill poriadal zhromaždenie. S blatom na topánkach prišla na bohoslužbu a volala na chválu Ježišovi za tento zázrak. Bill videl tú ranu na jej ruke a modlitebnú látku, ktorú použila, ale ani jediná kvapka krvi nepoškvrnila tú modlitebnú látku. Boh uctil jej jednoduchú vieru.

Tento nový dar, rozpoznanie skrze videnie, nikdy nezlyhal v tom, aby bol presný. Obecenstvo sa vždy ocitlo v nemom úžase skrze moc a blízkosť Božiu. Pre tých ľudí, ktorí verili, že Ježiš Kristus je skutočne na pódiu a koná tie rozpoznanie, ich viera vzrástla natoľko, aby uverili, že všetko je možné.

Keď Bill konal svoje prvé zhromaždenie v Beaumonte, v Texase, veľká mestská poslucháreň bola plná ľudí. Keď čakal na tretiu osobu prichádzajúcu v modlitebnom rade, Bill uvidel dvoch mužov nesúcich nosidlá uličkou smerom k miestu pre orchester. Muž na nosidlách bol prikrytý plachtou. Bill si všimol, akú mal ten muž červenú tvár. Zrazu sa nad nosidlami sformovalo videnie - videnie muža, ktorý káže za kazateľnou.

Bill ukázal prstom na nosidlá a povedal, „Pane, ty si kazateľom Evanjelia.“ Muž zodvihol hlavu. „Áno, odkiaľ to vieš?“

Bill hneď neodpovedal, lebo sledoval niečo, čo sa vo videní odvíjalo. Potom povedal, „Áno, ty si kazateľ - a asi pred štyrmi rokmi ti Boh povedal, aby si niečo urobil, a ty si to neurobil. Odvtedy máš len samé problémy - a teraz sa nachádzaš v nemocnici s kostným štepom v nohe.“

Muž s červenou tvárou zvolal, „Ježišu, zmiluj sa!“ A v tom okamihu ho Pán uzdravil.

Bill sledoval, kto bude ďalším. Donny Branham pomáhal mladej žene vystúpiť po schodoch na pódium. Bill sa letmo pozrel na muža s červenou tvárou, ktorý bol práve uzdravený, a všimol si, že anjel sa stále vznáša nad nosidlami. Bill to pozorne sledoval. Čoskoro sa svetlo presunulo k miestu pre orchester, kde sedeli tučty ľudí na vozíkoch alebo ležali na nosidlách. Bill upieral pohľad na anjela Pánovho s vedomím, že každé videnie musí prísť skrze to svetlo. Čoskoro sa zastavilo nad ďalším mužom, ktorý ležal na nosidlách. Svetelná bublina okamžite prešla do videnia. Bill uvidel naftovú ťažnú vežu, ktorá stála na texaskej préríi. Nejaký pracovník sa vysoko na veži snažil urobiť na lane dvojité skracovacie slučky, aby mohol pomocou kladky zdvihnúť nejaký ťažký predmet. Bill uvidel, ako sa mu šmykla noha a spadol rovno na zem.

„Ty, pane, tam na tých nosidlách.“ Bill ukázal naňho. „Ty si pracoval na naftových poliach, však? Bol si vrtný mechanik.“

„Áno,“ povedal muž. „To je pravda.“

„Asi pred štyrmi rokmi si spadol. Zobrali ťa do nemocnice a tvojím lekárom bol vysoký tmavovlasý muž. Tvoja manželka je blondínka a máte dve malé deti. Vidím vás všetkých spolu v nemocnici, ako hovoríte s lekárom. On ti nemohol nijako pomôcť a odvtedy si od pásu dolu ochrnutý.“

Ten muž odpovedal, „Kazateľ Branham, neviem, odkiaľ to vieš, ale to všetko je pravda. Čo musím urobiť?“

Hneď nato Bill uvidel toho istého muža v hnedom obleku, ako chodil vo vzduchu nad hlavami ľudí a hovoril, „Sláva Pánovi, sláva Pánovi.“ Stále s

videním v zornom poli Bill prehlásil, „Pane, Ježiš Kristus ťa uzdravil. Postav sa na svoje nohy.“

Hoci bol štyri roky ochrnutý, postavil sa, chvíľu sa snažil udržať na svojich roztrasených nohách rovnováhu a vykročil do uličky a oslavoval Ježiša Krista, svojho Uzdraviteľa. V dave vzkypelo oslavovanie.

Bill upieral zrak na ten nadprirodzený oheň. Presunul sa nad miesto pre orchester a nakoniec sa zastavil nad mladou ženou pripútanou na vozík. Keď sa videnie otvorilo, Bill uvidel ďalšiu ženu, ktorá sa podobala tej na vozíku, ale natoľko odlišnú, že Bill vedel, že to nie je tá istá osoba. Vo videní mala táto druhá žena spastické novorodeniato ovinuté do modrej prikrývky s bielymi strapcami. Potom sa videnie akoby rozdvajilo na dve vetvy. Jedna vetva ukazovala na staršiu ženu, ktorá sedela uprostred obecnstva niekoľko radov od ženy na vozíku. Bill rozpoznal, že tá staršia žena je táto mladá matka vo videní. Teraz to pochopil. Ukázal na ženu na vozíku a povedal, „Mladá pani, nenarodili ste sa so spasticitou?“ Dav sa okamžite utíšil, aby počul túto novú drámu, ktorá sa odvíjala.

„Áno,“ odpovedala.

„Mal som videnie tvojej matky, ako ťa drží zabalenú v modrej prikrývke, keď si bola bábätkom pred dvadsiatimi piatimi rokmi. Posledných sedemnást rokov si bola na tomto vozíku. Rovno tam sedí tvoja matka, asi štyri rady dozadu. Pani, nie je toto tvoja dcéra?“

„Áno, pane,“ potvrdila staršia žena.

„Poď hore a postav sa k svojej dcére.“

Keď sa matka pretlačila radom smerom k prostrednej uličke, jej dcéra na vozíku sa spýtala, „Brat Branham, čo mám robiť? Som uzdravená?“

„Sestra, jediné, čo viem, je len to, čo som videl vo videní. Teraz odo mňa odišlo. Nemôžem povedať nič, iba to, čo mi povie On.“

Pretože už v obecnstve nevidel ohnivý stĺp, Bill obrátil svoju pozornosť k modlitebnému radu. Vedľa neho teraz stála ďalšia pacientka. Bola to krásna mladá žena, vo veku asi dvadsať rokov s dlhými tmavými vlasmi, ktoré jej viseli pod pleciami. Vyzerala ako svätá Božia. „Dobrý večer,

sestra,“ uchoпил jej pravú ruku svojou ľavicou. „Pociťujem hluchého ducha, ale vibrácie nie sú príliš silné. Počuješ ma, sestra?“

„Áno, počujem ťa. Som hluchá na jedno ucho. Trvá to už veľa rokov.“

„Potom je to jasné. Veríš, že Ježiš ťa uzdraví, keď Ho poprosím?“

„Verím tomu z celého srdca.“

Bill sklonil svoju hlavu a prosil o uzdravenie tej ženy. Bola to tichá modlitba, tak sa modlil vždy. Vedel, že Boh neodpovedá na hlasné emócie. On odpovedá na vieru v Jeho Slovo. Tentokrát démon nechcel ustúpiť. Bill stále cítil tie vibrácie pulzujúce ako elektrina nízkeho napätia. Modlil sa znova. Vzorec bielych hrčíc, ktoré ukazovali hluchotu, sa naďalej pohybovali na povrchu jeho napuchnutej ruky.

„Niečo tu nie je v poriadku. Ten hluchý duch nechce odísť.“ Bill sa zahľadel hlboko do očí tej mladej ženy. Zrazu, akoby sa na pódiu zmenšila a na jej mieste svietilo videnie mladej dievčiny so zapletenými vlasmi. Bill hovoril ďalej, ako sledoval odhaľovanie sa videnia, „Keď si mala štrnásť rokov, mala si dlhé vrkoče na konci zviazané károvanými mašľami. To bolo asi v čase, kedy si sa dala na zlú cestu. Predtým, ako si sa vydala, mala si s nejakým mužom dieťa.“

Žena ukryla svoju tvár do dlaní.

„Je to tak, brat Branham.“

„Vydala si sa za muža, ktorého si neľúbila, a tak si ho opustila. Potom si sa zamiešala s nejakým náboženským kultom a oni ťa prinútili vydať sa za ďalšieho muža, ktorého si nemilovala. Tak si opustila aj jeho. A teraz si vydatá za ďalšieho muža.“

Vzlykala, „Každé slovo je pravdou.“

Bill pokračoval, „Raz si bola kresťankou a odpadla si od Boha.“

„To je pravda,“ lapala po dychu a zatackala sa, akoby mala omdlieť. Naraz vykrikla. Boh nielenže odpustil jej hriech, ale vrátil jej aj sluch do hluchého ucha.

Zatiaľ čo dav velebil Boha, Bill presunul pozornosť znova k miestu pre orchester, kde teraz stála tá matka vedľa svojej spastickej dcéry. Spozoroval

to svetlo vo vzduchu nad nimi. O chvíľu uvidel videnie tejto postihnutej dcéry, ako vstáva zo svojho vozíka. Muselo to byť videnie, lebo mala na sebe iné šaty. Videl ju, ako kráča ponad hlavami ľudí a kričí, „Vďaka Bohu, vďaka Bohu!“ až kým to videnie nezmizlo.

Bill ukázal smerom k spastickej žene. „Sestra, Ježiš Kristus, Syn Boží, vypočul tvoje modlitby a uzdravil ťa. Postav sa na nohy.“ Ona to urobila. Jej matka jej pomohla z vozíka a chcela ju držať za ruku, ale dcéra, ktorá už nebola spastická, sa vymanila z matkinho zovretia, aby mohla chodiť sama.

Obecenstvo povstalo ako jeden muž. Moc Božia zachvátila budovu a uzdravovala každého, kto veril. Bill pozoroval, ako niektorí odhadzovali palice a barle a iní vstávali z vozíkov. Neexistuje možnosť, ako sa dozvedieť, koľko stoviek ďalších bolo uzdravených z chorôb, ktoré nie sú navonok vidieť. Bill už nemusel ďalej pokračovať v modlitebnom rade. Mal dojem, že sa už v tej budove nemá za koho modliť. „Tak by to,“ pomyslel si, „malo vyzeráť.“

Zázraky ako tieto zdôraznili fakt, že ľudia nemusia prechádzať modlitebným radom, aby prijali uzdravenie; potrebovali vieru v Božie zaslúbenia.

Preto si Bill prial, aby počas každej bohoslužby bola hraná pieseň, ktorá bola jeho heslom,

Len ver, len ver,
 všetko je možné, len ver.
 Ježiš je tu, Ježiš je tu,
 všetko je možné, Ježiš je tu.

„Zapamätajte si,“ povedal Bill obecenstvu, „tieto dary vás nemôžu uzdraviť. Je to vaša vlastná viera v Božie zaslúbenia, ktorá prináša uzdravenie. Tieto dary vám iba pomôžu uvedomiť si, že nadprirodzený Boh je tu, aby dodržal Svoje sľuby. Priatelia, verím, že apoštolské dni sa opakujú pred našimi očami. Verím, že príchod Ježiša Krista sa blíži. Verím v

doslovný telesný druhý príchod Krista. Verím, že už nám na prácu ostáva len krátky čas. A verím, že toto celosvetové prebudenie, ktoré dnes s takou silou zachvacuje krajinu, je nadprirodzeným dôkazom posolstva: Ako bolo za dní Noeho, keď boli národy stratené v hriechu a boli určené k záhube, a Noe kázal svoje fanatické Evanjelium a volal ľudí do korábu, aby boli v bezpečí. Verím, že to Evanjelium Syna Božieho, prejavené skrze Ducha Svätého, zachvacuje dnes zem a pozýva ľudí do archy bezpečia, ktorou je Ježiš Kristus, Pán.

Kapitola 45

Úkazy vo Fort Wayne

1949

William Branham prijal radu svojich manažérov a zmiernil svoje pracovné nasadenie s opatrnosťou muža, ktorý sa naučil tvrdej lekcií. Hoci sa v roku 1949 zúčastnil početných jednodňových zhromaždení, plánoval veľmi málo niekoľkodenných kampaní, v Regine, Saskatchewan; vo Windsore, Ontario; v Beaumonte, Texas; v Zione, Illinois; v Minneapolise, Minnesota; a nakoniec neskoro na jeseň tri večery vo Fort Wayne, v Indiane.

Do Fort Wayne ho sprevádzala Méda, ktorá zobrala aj ich trojročnú dcéru Becky. Prišla tiež aj Margie Morganová, pomáhajúca ako ošetrovatelka a podporovať chorých, ktorí čakali v modlitebnom rade. Prešli tri roky od chvíle, kedy bola Margie uzdravená z rakoviny. Keď ju Bill prvýkrát uvidel, vážila okolo dvadsaťpäť kíľ. Teraz vážila sedemdesiatpäť a cítila sa skvele.

V prvý večer vo Fort Wayne sa do mestského divadla natlačilo vyše päťtisíc ľudí. Ako obvykle Bill hovoril k obecnstvu o viere v dokončené dielo Ježiša Krista. Vysvetlil proces Božského uzdravenia, pričom zdôraznil jeho biblické základy. Zmienil sa o svojom poverení. Popísal svoje dve znamenia a najlepšie, ako vedel, vysvetlil, ako jednotlivé znamenia fungovali. Potom popísal videnie, ktoré mal o tom mŕtvom chlapcovi, ktorý by mal byť prinavrátený k životu. „Zapíšte si to na voľnú stránku vo vašich Bibliách,“ vyzýval, „keď sa to stane, budete vedieť, že som vám povedal pravdu.“

Atmosféra v sále sa chvela nedôverou. Keď sa Bill zmienil o anjelovi Pánovom, spozoroval, ako sa mnohí v obecenstve skepticky pozerajú jeden na druhého. Bill usúdil, že títo ľudia sú zdraví. Chorí by boli tak dychtiví po pomoci, ako sú hladní dychtiví po jedle.

Zatiaľ čo uvádzači formovali modlitebný rad, mladá žena v bielych šatách hrala na krídle na stupienku pod pódium. Skúsenými prstami naplnila poslucháreň zvukmi starej cirkevnej piesne „*Veľký lekár*.“ Prvým pacientom v modlitebnom rade bol malý chlapec ochrnutý po detskej obrne. Howard Branham ho priniesol na pódium, aby matka mohla zostať sedieť. Bill zobral bezmocné dieťa do náručia, sklonil hlavu a modlil sa, „Nebeský Otče, prosím Ťa, buď milostivý...“

Naraz Bill uvidel oslnivé svetlo. Najprv si myslel, že správca budovy na neho nasmeroval reflektor. Bill si pomyslel, „To je drzé. Aj keby správca s týmto zhromaždením nesúhlasil, nemal by niečo také robiť.“ Bill zaškútil smerom k balkónu a dúfal, že bude môcť dať správcovi pokyn, aby to zhasol. Potom si uvedomil, že to nie je reflektor, ale anjel Pánov, ktorý zostupoval od stropu a horel jasnejšie ako obvykle. Teraz už Bill mohol počuť ten charakteristický zvuk mocného vetra, *fúúúúúú*. Anjel zostúpil rovno na pódium. Bill ani nevedel, čo sa potom stalo - či pustil dieťa na zem, alebo samé vyskočilo z jeho náručia. Chlapec dopadol na podlahu oboma nohami, zdravými, ako len mohli byť. Začal vzrušene kričať a utekal z pódia dolu schodmi. Jeho matka zakričala a vyskočila zo svojej stoličky, natiahla ruky, aby svojho syna chytila, ak by padal. Potom aj ona uvidela tú hviezdu... a omdlela.

Keď to uvidela mladá žena za klavírom, zdvihla ruky vysoko nad hlavu a zakričala. Klavír nadprirodzene pokračoval sám v hre tej istej piesne,

Veľký lekár je teraz tu,
súcituplný Ježiš.
Skleslým srdciam prináša útechu,
ó, počuj to Meno Ježiš...

Mladá klaviristka sa postavila a stále s rukami zdvihnutými k nebu začala tú pieseň spievať v neznámom jazyku, zatiaľ čo klavír ju sám doprevádzal. Vo svojich bielych šatách a s dlhými blond vlasmi splývajúcimi po jej chrbte, ako sa knísala, vyzerala a znela ako anjel.

Tieto dva zázraky vliali presvedčenie do srdc celého obecnstva. Sedemsto ľudí sa natlačilo do uličiek a snažili sa dostať dopredu a odovzdať svoj život Ježišovi Kristovi. Keďže vpredu nebolo pre toľko ľudí dostatok miesta, väčšina z nich pokľakla v uličke a kričala, „Bože, zmiluj sa nado mnou hriešnikom.“

Keď modlitebný rad konečne pokračoval, dvaja muži viedli na pódium starého slepého muža, aby sa za neho modlilo.

Bill sa ho spýtal, „Pane, veríš, že to, čo hovorím, je pravda?“

„Áno, verím,“ znela odpoveď.

Potom videnie ukázalo víťazstvo. Bill povedal, „Voláš sa John Rhyn. Si katolík. Bývaš v Benton Harbour, kde predávaš na rohu ulice noviny. Bol si slepý okolo dvadsať rokov. Tak hovorí Pán, si uzdravený.“

Rhyn sa poškriabal na hlave. „Ale ja stále nevidím.“

„To s tým nemá nič spoločného. Si uzdravený. Videl som to vo videní a videnia nikdy neklamú.“

John Rhyn mu poďakoval a bol odvedený preč. Neskôr v ten večer, tí istí dvaja muži priviedli Johna Rhyna do modlitebného radu po druhýkrát. Rhyn povedal, „Pán Branham, ty si povedal, že som uzdravený.“ „A ty si mi povedal, že mi veríš,“ bránil sa Bill.

„Ja ti verím. Ty si mi povedal o udalostiach z môjho života, o ktorých si nemohol sám vedieť. A tak nemám dôvod ti neveriť. Len jednoducho neviem, čo mám teraz robiť.“

Bill pochopil, že ten muž potrebuje niečo, čo by pomohlo jeho viere zostať pevnou. „Len si opakuuj, 'Jeho ranami som uzdravený' a každému vydávaj svedectvo, že Pán ťa uzdravil. To sa stane, lebo to je 'Tak hovorí Pán'.“

Na druhý večer kampane sedel John Rhyne na balkóne. Počas kázne často vstával a vykrikoval, „Sláva Pánovi za to, že ma uzdravil!“ Hoci bol stále slepý.

V ten večer prišla do modlitebného radu žena s dievčinou, ktorá mala jednu nohu v sadre. Keď Bill tú sadru uvidel, povedal, „To dieťa má konskú nohu, však? Sestra, urobíš, čo ti poviem?“ Žena povedala, že urobí. Bez toho, aby sa za dievčinu vôbec pomodlil, Bill prikázal matke, „Chod' domov a dnes večer jej daj sadru dole z nohy. Uvidíš, že noha bude normálna. Prived' ju zajtra večer a svedči o tom, akú veľkú vec Ježiš Kristus učinil.“

Najvýznačnejší zázrak sa v ten druhý večer stal, keď Ježiš Kristus vrátil slepej dievčine zrak. A predsa každé jedno uzdravenie, či už pozoruhodné alebo obyčajné, bolo dôležité pre osobu, ktorá ho prijala - ako napríklad uzdravenie škuľavého dievčaťa, ktoré nemohlo dostať modlitebnú kartu. V polovici modlitebnej bohoslužby vošlo toto dievča naspäť do vstupnej haly, kde pani Bosworthová predávala kresťanskú literatúru. Pani Bosworthová uvidela plačúce dievča a spýtala sa jej, čo sa stalo.

„Práve som na pódiu videla škuľavé dievča, ako bolo uzdravené,“ vzlykalo dievča. „Keby som sa len mohla dostať do toho modlitebného radu, mohla by som byť tiež uzdravená. Ale nedostala som modlitebnú kartu.“

Keď pani Bosworthová videla, ako veľmi toto dievča škúli, pocítila príval súcitu. Povedala dievčine, „Nepotrebuješ modlitebnú kartu, sestra. Potrebuješ mať vieru. Poviem ti, čo by si mala urobiť. Vráť sa späť na miesto, z ktorého budeš vidieť na brata Branhama, a celým srdcom ver, že to rozpoznanie je darom Božím. Uistujem ťa, že za niekoľko minút ťa vyvolá.“ Bill bol na pódiu odvrátený od tejto dievčiny chrbtom a modlil sa za tých, ktorí boli v modlitebnom rade. Zrazu za sebou pocítil mocný ťah viery, obrátil sa jej smerom a hľadal jej zdroj v zadnej časti budovy. Tolko ľudí z neho tiahlo, že bolo ťažké určiť len jedného. Ale cítil, že niečia viera vyskočila do vyššej kategórie. Potom ju Bill spozoroval. Povedal do mikrofónu, „Mladá dáma v zelenom kabáte, sedíš ďaleko vzadu. Si škuľavá, však? Už sa viac neboj, Ježiš Kristus ťa uzdravil.“ V okamihu sa tak stalo.

Keď modlitebná bohoslužba skončila, Bill mal závrata z vyčerpania. Kríval dolu z pódiu na miesto, zakryté pred obecnosťou za bočnou oponou.

Čakal tam baptistický kazateľ, Dr.Pedigrew, a chcel s ním hovoriť. „Pán Branham, používate tú najmizernejšiu gramatiku, akú som kedy počul používať nejakého verejného rečníka. A keď sa postavíte pred tak početný zástup – to je jednoducho hrozné!“

Bill už v minulosti hovoril s Dr.Pedigrewom a vedel, že ten človek hovorí ako diplomat, tak uhladene a precízne. „Áno, pane,“ súhlasil Bill pokorne, „viem, že moja gramatika je biedna. Som najstarší z desiatich detí a môj otec ochorel, keď som bol len chlapcom, a tak som musel pracovať namiesto toho, aby som chodil do školy.“

„To nie je ospravedlnenie,“ trval na svojom Pedigrew. Teraz si mužom. Môžeš si urobiť korešpondenčný kurz a trochu oprášiť svoju gramatiku.“

„Nuž, keď ma teraz Pán povolal k tejto službe, celý svoj čas trávim na modlitbách za chorých. Nemám veľa voľného času.“

„Je to hanba,“ hromžil Dr.Pedigrew. „Celé tie tisíce ľudí počúvajú, ako používaš slová ako 'hain't, fetch a tote'.“

„Ó, myslím si, že mi rozumejú celkom dobre.“

„O to nejde. Títo ľudia sa na teba dívajú ako na vodcu. Musíš im ukázať, čo je správne. Napríklad dnes večer si povedal, „Všetci prichádzajte okolo tejto kazateľnice. [Brat Branham vyslovil slovo pulpit ako pole pit. - pozn.prekl.]“

„Áno, pane. Nie je to správne?“

„Nie, nie, nie! To je kazateľňa [pulpit – pozn.prekl], nie kazateľnica [pole pit – pozn.prekl] Ľudia by si ťa viac cenili, keby si používal správnu výslovnosť.“ Vyčerpaný z náporu rozpoznavania už Bill ďalej nemal silu o tomto diskutovať. „Pane, tých ľudí tam nezaujímá, či poviem kazateľnica alebo kazateľňa. Oni chcú, aby som žil správnym životom a prinášal to, o čom hovorím. Nepodporujem negramotnosť, ktorá prispela k zlému stavu sveta, ale na druhej strane neverím, že človek musí mať veľké vzdelanie, aby mohol poznať Ježiša Krista a mať večný život.“

Práve v tej chvíli sa ukázal Ern Baxter a zachránil ho. Keď Baxter odvádzal Billa s rodinou späť do hotela Indiana, opýtal sa, „Brat Branham, prečo si sa nemodlil za to malé dievča s konskou nohou?“

„Nebolo nutné sa za ňu modliť. Dnes popoludní som mal videnie, ako bola uzdravená. Nikdy som nebol svedkom zlyhania videnia.“

Margie Morganová povedala, „Brat Bill, pomáhala som chromým ľuďom, ktorí sedeli vpredu, a pociťovala som zvláštne bremeno za jedného človeka. Myslím si, že je to kvôli tomu, že sa veľmi podobá na môjho muža. Volá sa pán Leeman. Všimol si si ho?“

„Nie, nevšimol, sestra Margie. Pozriem sa naňho zajtra večer.“

V piatok večer, jeho posledný večer vo Fort Wayne, povedal Bill svojim manažérom, že by chcel urobiť „rýchly rad“, pokiaľ by cítili, že to zvládne. Oni súhlasili s podmienkou, že sa so svojím bremenom podelí s miestnymi kazateľmi, aby modlitebná bohoslužba netrvala príliš dlho. To sa Billovi pozdávalo.

Modlitebný rad začal svedectvom ženy, ktorá minulý večer priviedla na modlitbu svoju dcérku s konskou nohou. Po bohoslužbe zobrala svoju dcérku domov a celú hodinu jej trvalo dať dolu sadru. Noha vyzerala normálne. Dnes ráno lekárska röntgenová snímka potvrdila, že kosti sú perfektné.

Toto svedectvo uviedlo do pohybu úžasnú kolektívnu vieru. Do tohto „rýchleho“ modlitebného radu sa tlačilo toľko ľudí, že mnohí, ktorí boli ťažko postihnutí, sa tam nemohli dostať. Bill si všimol pána Leemana, chromého muža, ktorý sa podobal na manžela Margie Morganovej. Niektorí ľudia mu pomáhali a snažili sa ho dostať do modlitebného radu, ale preplnený rad bol príliš rušný, takže sa im to nepodarilo. Tak títo ľudia priniesli pána Leemana k miestu, kde sa Bill modlil, potom ho zodvihli a položili na pódium s dôverou, že sa tam za neho pomodlí. Nanešťastie, v tom zmätku si niektorí ľudia, ktorí prichádzali do modlitebného radu, nevšimli bezmocného muža, ktorý ležal na podlahe pódia. Čoskoro mala biela košeľa pána Leemana na sebe odtlačky od topánok.

Keď Bill spozoroval nepríjemnú situáciu pána Leemana, povedal do mikrofónu, „Nenechávajte tu toho chudáka.“ Keď prehovoril, Billove oči sa stretli s očami pána Leemana. Bill cítil ťah viery pána Leemana. Dvaja muži odniesli pána Leemana späť na jeho miesto. Bill sa zrazu cítil byť vedený, aby zišiel dolu a pohovoril si s ním.

„Ó, brat Branham,“ povedal pán Leeman, keď sa Bill pred neho postavil, „keby som sa na tom pódiu len mohol dotknúť tvojich nohavíc, verím, že by som bol uzdravený.“

„Boh ti žehnaj, brat,“ povedal Bill - a potom sa nad ním prelomilo videnie. Okrem iných vecí Bill uvidel pána Leemana, ako kráča uprostred poľa. Spozoroval ďalšieho muža, ako zoskakuje z traktora a beží mu naproti. Bill sledoval, ako sa tí dvaja muži objali. Videnie zmizlo. Bill povedal, „Brat, máš roztrúsenú sklerózu, však? Bolo to postupné ochrnutie, ale pripútalo ťa na lôžko počas posledných desiatich rokov. Si podnikateľ vo Fort Wayne a neprestal si pracovať. Vidím ťa, ako ležiš na špeciálnom lôžku, ktoré sa zdvíha a umožňuje ti písať na písacom stroji.“

Pán Leeman v úžase zamrmlal, „To je pravda, brat Branham. Odkiaľ si to vedel?“

„Pán mi ukázal videnie. Veľa si sa modlil a On vypočul tvoje modlitby. Ježiš Kristus ťa uzdravil. Postav sa.“

Toľko hluku a pohybu naplnilo budovu, že len niekoľko ľudí si všimlo, ako sa starší muž prvý raz po desiatich rokoch postavil na nohy. Bill sa začal vracieť ku schodisku vedúcemu na pódium. Ďalší starší džentlmen, ktorý sedel v prednom rade, vystrel ruku a chytil Billov kabát, keď prechádzal okolo neho. Kostnatá ruka starého muža bola hrozne znetvorená. Niečo hovoril, ale Bill nemohol porozumieť čo. Sklonil sa, aby ho v tom hluku počul.

Muž povedal, „Brat Branham, ja viem, že keď sa len dotknem tvojho odevu, budem uzdravený.“

Naraz si Bill uvedomil, že tohto muža už predtým videl - vo videní, ktoré mal práve ohľadom pána Leemana. Toto je ten muž na traktore.

„Ty si farmár, že? A si priateľom pána Leemana tam.“ Pri tom ukázal prstom tam, kde teraz stál pán Leeman a robil malé ale rozhodné kroky s rukami zdvihnutými do vzduchu a pridával svoj hlas k tým ostatným, ktorí oslavovali Pána.

„Áno, áno.“

„Bol si už mnoho rokov postihnutý artritídou, ale neboj sa, 'Tak hovorí Pán, uzdravíš sa'.“

Na druhý deň ráno na dvere Billovej hotelovej izby zaklopal poslíček. „Kazateľ Branham, je mi ľúto, že vás o tomto musím informovať, ale nebudete sa môcť dostať von hlavným vchodom. Nejakto sa prezradilo, že ste tu ubytovaný, a teraz je vstupná hala preplnená ľuďmi, ktorí vás chcú vidieť.“

„To je zlé,“ povedal Bill. „Práve sa chystáme ísť na raňajky.“ Poslíček navrhol. „Môžem vás zaviesť do ulice cez kotolňu, pokiaľ vám nebude vadiť, že budete musieť vyliezť po kope popola.“

„To znie lepšie, ako nejstť.“

„Pôjdem sa presvedčiť, či je voľný priechod, a za niekoľko minút sa pre vás vrátim.“

O chvíľu sa poslíček vrátil. Bill, Méda, Becky a Margie Morganová nasledovali mladého muža do suterénu, prešli okolo kotla na uhlie, cez kopy popola ku dverám a do ulice. Nikto si ich nevšimol, ako odchádzajú. Aby sa Bill uistil, že nebude spoznaný, narazil si klobúk hlboko k obočiu a zdvihol si golier na nepremokavom kabáte. Niesol svoju dcérku Becky, ktorá mala ruku položenú na jeho líci, čo tiež pomohlo ukryť jeho tvár. Kráčali Ulicou č. 2 pozdĺž mestského bloku a potom prešli na druhú stranu ulice k Hobbsovmu domu, do reštaurácie, ktorú niekoľko posledných dní pravidelne navštevovali. Zrazu sa Billovo telo zachvelo a pocítil prítomnosť Pánovho anjela. Zastavil sa.

„Čo je, miláčik?“ spýtala sa Méda.

„Duch Pánov mi práve povedal, aby som odbočil doľava.“ Bill podal svoju dcérku Méde a začal kráčať.

„Ale, brat Bill,“ povedala Margie, „tu je miesto, kam sme chodili jesť.“

Méda položila prst kolmo na pery. „Pssst. Ten výraz na jeho tvári som už videla. Duch ho vedie. Len ho nasledujme.“

Prešli okolo niekoľkých ďalších blokov, keď Bill odbočil do preplnenej kaviarne s názvom Millerova kaviareň. Nabrali si jedlo na bufetový spôsob a posadili sa k stolu. Ešte predtým, ako si Bill vložil do úst prvé sústo hrianky, žena pri vedľajšom stole zakričala, „Bože môj!“ postavila sa a hľadela smerom k Billovi.

Margie zašepkala Billovi, „Radšej odíď. Ak to neurobíš, celá táto skupina ťa tu chyť do pasce.“

„To nehovor, Margie. Duch Svätý niečo robí.“ Žena pri vedľajšom stole pristúpila k Billovmu stolu. Nervózne povedala, „Brat Branham, dúfam, že si nemyslíš, že som bezohľadná, ale myslím si, že Pán ťa sem privedol preto, aby si sa stretol so mnou.“

„Čo takto povedať mi svoj príbeh, sestra?“

„Môj brat a ja sme z Texasu.“ Ukázala na muža s bledou tvárou, ktorý sedel za jej stolom. Pozoroval ich, ale vôbec sa nenamáhal, aby sa postavil. Nevyzeral zdravo. Pani pokračovala, „Môj brat umiera na srdcovú poruchu. Lekári mu nemôžu pomôcť. Jeho srdce je tak zväčšené, že mu tlačí na bránicu. Pred týždňom ho lekár vyšetril a povedal mu, že mu ostáva už iba málo času života. Brat Branham, nasledovali sme ťa počas posledných desiatich zhromaždení, ale doteraz sa môj brat nikdy nemohol dostať do modlitebného radu. Minuli sa nám peniaze, ale chceli sme skúsiť ešte raz, tak sme predali kravu, aby sme získali peniaze na túto cestu do Fort Wayne. Keď sme sem prišli, zástupy boli také veľké, že sme sa nevedeli dostať ani do budovy. Včera večer som upadla do zúfalstva. Modlila som sa celú noc. Niekedy nad ránom som zaspala a mala som sen, že Boh mi hovorí, aby som vyhľadala miesto s názvom Millerova kaviareň; že ak tam budem so svojím bratom o deviatej hodine, môj brat bude uzdravený.“

Bill sa pozrel na hodinky. Bolo presne deväť. „Prived' sem svojho brata.“ Bill sa dotkol mužovej pravej ruky svojou ľavou. Démonické vibrácie priamo sršali v jeho ramene. Dokonca pokazili jeho hodinky. Bill sklonil hlavu a ticho sa modlil, „Otče, v Mene Tvojho Syna, Ježiša Krista, uzdrav tohto muža.“

Vibrácie ustali. Muž si položil ruky na hrud' a zhlboka sa nadýchol. „Cítim sa inak,“ povedal. Znova sa nadýchol z plných pľúc, prekvapený, že necíti žiadnu bolesť. „Čože, takto som sa necítil, odkedy som bol mladý.“

Táto scéna priťahovala pozornosť ďalších návštevníkov. Hoci sa ešte ani nedotkol svojich raňajok, Bill sa rozhodol, že odíde skôr, než ho ľudia spoznajú. Len čo vyšiel pred kaviareň, nejaká žena, čo stála hneď za dverami, s prekvapením otvorila doširoka oči. Hneď v ďalšom okamihu padla pred ním na chodníku na kolená a uchopila ho za nohavicu. „Ó, Bože,“ vzlykala so zatvorenými očami, „Ó, Bože, ďakujem Ti.“ Bola to drobná žena v čiernych šatách. Z jej očí tiekli slzy a celá sa chvela. Bill jemne položil svoju ruku na jej plece, „Postav sa, sestra, a povedz mi, čo ti je.“

„Volám sa pani Damico a som z Chicaga,“ povedala roztraseným hlasom, zatiaľ čo sa postavila. „Mám zhubný nádor. Ani na Klinike Mayo mi nemôžu pomôcť. Bola som na ožarovaní a podrobila som sa rádioterapii, ale nádor stále rastie ďalej. Môj manžel vlastní veľkú továreň na špagety a tak som mala dosť peňazí na operáciu. Ale lekári mi povedali, že v mojom prípade to nepomôže. Brat Branham, sledovala som tvoje zhromaždenia. Veľmi som sa k tebe snažila dostať, ale nepodarilo sa mi to. Modlila som sa a modlila - som tak zúfalá. Dnes ráno som mala sen, že Pán chce, aby som prišla sem a postavila sa pred Millerovú kaviarňou desať minút po deviatej. A teraz si tu ty!“

Bill ju chytil za zápästie a modlil sa, „Nebeský Otče, viem, že Ty nás vedieš. Uzdrav túto ženu v Mene Ježiša Krista, Tvojho Syna.“ O chvíľu pocítil, ako vibrácie rakoviny ustali.

Cestou späť do hotela vošli do drogérie, aby mohla Méda kúpiť nejaké maľovanky a pastelky, aby mohla Becky v hotelovej izbe nejako zamestnať. Bill sa prechádzal v oddelení športových potrieb a prezeral si rybársku výstroj. Znova pocítil prítomnosť anjela. Sklonil svoju hlavu a modlil sa, „Nebeský Otče, čo si praješ, aby som urobil?“

Tak zreteľne, ako počul hlas svojej manželky, ktorá hovorila s predavačom, počul Bill hlas anjela, ktorý mu povedal, „*Chod' na koniec bloku, prejdí cez cestu a stoj tam.*“

Bill poslal Médu a Margie späť do hotela a nasledoval Pánove inštrukcie. Dlhو stál na rohu ulice a pozoroval veľkého, kostnatého Írskeho policajta, ktorý pískal na píšťalke a riadil premávku. Ľudia na križovatke kráčali oboma smermi. Bill si prezeral ich tváre a bol zvedavý, prečo si Pán praje, aby tam stál. Asi za desať minút si Bill všimol mladú ženu, ktorá prichádzala k obrubníku na druhej strane ulice. Mala na sebe čiernobiele kárované šaty a štýlovú škótsku vlnenú baretku. Na Billa urobila nevysvetliteľný dojem, že toto je tá osoba, s ktorou sa má stretnúť. Zmenil svoje miesto tak, aby v prípade, ak žena prejde na druhú stranu ulice, prechádzala okolo neho. Dopravný policajt zdvihol ruku a zapískal; autá sa zastavili a mladá žena kráčala na druhú stranu cesty. Mala sklonenú hlavu a prešla tesne okolo Billa bez toho, aby si ho všimla. Bill pozoroval, ako odchádza, a pomyslel si, „To je zvláštne. Prečo Pán chcel, aby som sa k nej priblížil?“

Mladá žena prešla asi šesť metrov, zastavila sa a otočila. Na jej tvári sa premietlo prekvapenie, „Ó, brat Branham!“ Rýchlo sa k nemu ponáhľala. „Brat Branham, sníva sa mi to alebo si to naozaj ty?“

„Áno, sestra, som to ja. Máš nejaký problém, s ktorým ti môžem pomôcť?“

Chrlila zo seba slová, ako keby sa obávala, že zmizne predtým, ako skončí. „Som z Kanady. Som na invalidnom dôchodku a poberám stopäťdesiat dolárov ročne. Na cestu na tvoje zhromaždenia som minula zbytok svojich peňazí, ale nedostala som sa do modlitebného radu. Posledné dve noci som spala v kresle v hotelovom vestibule. Dnes ráno som minula svojich posledných päť centov za šálku kávy a vybrala som sa smerom k hlavnej ceste, aby som sa autostopom dostala späť domov. Potom sa stalo niečo zvláštne. Bolo to ako hlas v mojej hlave, ktorý mi hovoril, aby som sa otočila a išla opačným smerom. A potom sa stalo to, že som sa pozrela a uvidela som teba.“

„Čo sa stalo, sestra?“

„Mám zmrzačenú ruku. Keď som bola mladé dievča, jazdila som na psovi. Spadla som a dopadla na ruku. Odvtedy nie je v poriadku.“

V Billových myšlienkach nebolo viac pochyb ohľadom toho, čo to celé znamenalo. „Vystri ruku,“ prikázal jej. „Ježiš Kristus ťa uzdravil.“

Mladá žena zdvihla svoju zmrzačenú končatinu a potom vykrikla, keď uvidela, že postihnutá ruka je rovnako zdravá ako tá druhá. Ľudia na ulici sa začali zhlukovať okolo Billa a prosili o modlitbu. Írsky policajt opustil svoj post a pripojil sa k nim. Tam na ulici vo Fort Wayne, v Indiane, viedol Bill modlitebný rad, ktorý trval takmer hodinu. Nakoniec ho našiel miestny pastor a vzal ho späť do hotela.

Po skončení zhromaždení vo Fort Wayne sa John Rhyn vrátil domov do Benton Harboru, v Michigane. Dva týždne stával na rohoch ulíc, predával noviny a vykrikoval, „Zvláštne vydanie, zvláštne vydanie, sláva Pánovi, že ma uzdravil!“ Keďže bolo zjavné, že je stále slepý, všetci si mysleli, že sa pomiatol. Raz ho jeden chlapec z novinového stánku zaviedol k holičovi, aby sa dal oholiť. Keď mu holič mydlil tvár, robil si z neho žarty, „John, niekto mi povedal, že si bol vo Fort Wayne u toho fanatického kazateľa, aby sa za teba pomodlil. Dokonca som počul, že si bol uzdravený.“

John odpovedal, „To je pravda. Chvála Pánovi za uzdravenie.“

Len čo to vyslovil, vrátil sa mu zrak. Zakričal od radosti, vyskočil z kresla a bežal dolu ulicou s uterákom omotaným okolo krku a vykrikoval dobrú správu všetkým, ktorých videl. V ten večer ešte telefonoval Williamovi Branhamovi.

O niekoľko mesiacov sa Bill zastavil v Benton Harbore a Johna Rhyna navštívil. Tento sedemdesiatročný muž mu názorne ukazoval, aký ostrý je jeho zrak tým, že hlasno čítal z novín. Potom Rhyn poprosil Billa, či by s ním nešiel do Židovského kolégia, kde sa s ním chcel stretnúť jeden rabín. Bill súhlasil. Židovské kolégium sa nachádzalo na kopci s výhľadom na prístav. Ku dverám synagógy prišiel mladý rabín s ryšavou bradou. Keď privítal svojich návštevníkov, rabín povedal Billovi, „Viem, že John bol slepý. Mnoho rokov som mu dával na ulici almužny. Chcem vedieť, akou autoritou si mu otvoril oči?“

„Ja som jeho oči neotvoril. Otvoril ich Ježiš Kristus, Syn Boží.“

„To je absurdné. Ježiš nebol Synom Božím a nebol Kristom. Keď príde Mesiáš, bude mocným vládcom.“

„Pane, pozeráte sa na Jeho druhý príchod. To isté Písmo hovorí o Jeho prvom príchode ako o Baránkovi vedenom na porážku.“

Rabín zavrtel hlavou, „Vy, kresťania, hovoríte o jednom Bohu v troch osobách. Hovoríte Boh Otec, Boh Syn a Boh Duch Svätý. To ani nedáva zmysel. Ak Otec je osobou a Syn je osobou, potom máte viac ako jedného, a to znamená, že máte bohov, presne ako pohania. Vy, pohania, nemôžete rozsekať Boha na tri kusy a dať Ho Židovi.“

Bill odpovedal, „Niektorí kresťania možno sekajú Boha na tri kusy, ale ja nie. Je jeden Boh. V Starom zákone bol známy ako Jahve a prejavil sa rôznymi spôsobmi, ako Ohnivý stĺp, ktorý vyviedol Izraelitov z otroctva v Egypte. V Novom zákone sa Boh prejavil v Tele, vo Svojom Synovi Ježišovi, aby zomrel za hriechy sveta. Pane, neveríš svojim vlastným prorokom?“

„Iste, že verím.“

„Izaiáš povedal, *Lebo dieťa sa nám narodilo, syn nám je daný, a kniežatstvo bude na jeho pleci, a nazvú jeho meno: Predivný, Radca, Silný Boh, Otec večnosti, Knieža Pokoja.* Vidíš, nie sú to tri rôzne osoby; to je jeden Boh, ktorý sa zjavuje v troch časových obdobiach. V každom časovom období sa Boh zjavil v inej forme, najprv ako Otec, potom ako Syn a dnes ako Duch Svätý. To je dôvodom, prečo krstím ľudí na Meno Pána Ježiša Krista, lebo to je Meno Otca, Syna a Duchu Svätého.“

Po rabínovom líci stekala slza a zmizla v jeho hustej brade. Bill plný nádeje povedal, „Teraz veríš, že Ježiš bol Mesiášom, však?“

Rabín poukázal na symbol svojho kňazstva - šesťcípu Dávidovu hviezdu na vrchole synagógy. Povedal, „Toto mi zaisťuje dobré živobytie. Keby som nebol rabínom, možno by som musel byť na ulici a žobrať o večeru.“

„Radšej by som pil vodu zo studne a jedol sucháre a hovoril pravdu,“ povedal Bill, „ako by som denne jedol vyprázané kura a obhajoval lož.“

Rabín sa začal triasť, obrátil sa a odišiel späť do svojej synagógy.

Nie dlho po tomto rozhovore konal William Branham jednoväčernú bohoslužbu uzdravenia v Pine Bluffe, v Arkansase. Po skončení zhromaždenia sa vrátil do svojej izby na treťom poschodí hotela na okraji mesta. Bol taký unavený, že si ľahol krížom cez posteľ v obleku a akurát zaspával, keď počul klopanie na dvere. Do izby vstúpil hotelový manažér.

„Ste kazateľ William Branham?“

„Áno. Deje sa niečo?“

Muž bol v rozpakoch. „Je mi ľúto, ale obávam sa, že vás musím požiadať, aby ste opustili hotel.“

„Prečo? Čo som urobil?“

„Neurobili ste nič zlé, ale my jednoducho nemôžeme dovoliť, aby sa toto okolo hotela dialo.“ Manažér pristúpil k oknu a ukázal na ulicu.

Bill tiež pristúpil k oknu. Uvidel rad ľudí pred dverami hotelového vestibulu. Tento rad siahal až k mestskému bloku.

„Nejako museli zistiť, že ste tu, a ja ich nemôžem presvedčiť, aby odišli.“

Keďže sa Bill cítil tak unavený, tento malý problém sa zdal byť neriešiteľný. „Úprimne, pane, neviem, čo mám robiť.“

Manažér prišiel s vlastným plánom. „Choďte k núdzovému východu do ulice a ja vám zavolám taxík. Poviem taxikárovi, aby prišiel do ulice a vyzdvihol vás. Už som vám zaistil izbu v inom hoteli v meste.“

Bill sa znova pozrel z okna. Snežilo. Videl matky, ako držia nad svojimi chorými deťmi noviny, aby ich chránili pred snehom. Videl iných ľudí s palicami. Všimol si muža, ktorý sa silno triasol, buď následkom chladu alebo ochrnutia. Bill sa nemohol odhodlať k tomu, aby tam tých ľudí nechal stáť. Povedal manažérovi, „Mám iný plán.“

Oblekol si kabát a išiel dolu na ulicu, kde sa na rohu zastavil. Tam v Pine Bluffe, pod žltým svetlom pouličnej lampy so snehom jemne padajúcim z neba sa Bill modlil za chorých. Tento modlitebný rad prinášal rovnaké výsledky ako tie v jeho plánovaných zhromaždeniach. Jeden muž odhodil svoju palicu a kričal, „Sláva Ježišovi, som uzdravený!“ Potom bol

uzdravený ďalší a ďalší, čo vyvolávalo viac výkrikov a chválenia. Nieкто začal spievať. Ďalší sa pridali k melódii. Viera rástla. Snehové vločky sa ligotali, ako z temnej oblohy padali do svetla. Bola to jedna z najkrajších modlitebných bohoslužieb, akú Bill kedy zažil. Zostal na ulici, dokiaľ mu neskrehli prsty a nebolo už viac ľudí, ktorí by potrebovali modlitbu. Potom sa vliekol späť hore do svojej hotelovej izby a zaspal.

A si mesiac po zhromaždeniach vo Fort Wayne poriadal Bill bohoslužbu v Little Rocku, v Arkansase. Zúčastnila sa ho aj pani Damico a s horlivosťou povstala, aby vydala svedectvo - v jej tele nezostala ani jedna bunka zhubného nádoru!

Po uplynutí niekoľkých týždňov Bill dostal list od pána Leemana, v ktorom písal, že jeho lekári nemohli nájsť v jeho ústrojenstve ani stopu po roztrúsenej skleróze. Písal, že práve pred týždňom šoferoval po vidieku, keď sa stretol so svojím priateľom, farmárom, ktorý bol postihnutý artritídou, práve, keď oral pole. Pán Leeman zastavil svoje auto a kráčal brázdou smerom k traktoru. Keď ho jeho priateľ uvidel prichádzať, zliezol z traktora a bežal mu naproti. Stretli sa uprostred poľa a objali sa, striedavo zdvihali jeden druhého a spoločne chválili Ježiša Krista. (Bill si spomenul na videnie a usmial sa.) Pán Leeman sa v liste zmienil ešte o jednej veci. Povedal, že každému, koho poznal, povedal o svojom uzdravení, vrátane jedného priateľa z Anglicka, ktorý bol mimochodom osobným sekretárom kráľa Juraja VI.

To vysvetľovalo telegram, ktorý Bill o niekoľko dní neskôr dostal z Anglicka. Zdravotný stav kráľa Juraja, ktorý mal teraz šesťdesiatštyri rokov, sa počas niekoľkých posledných rokov evidentne zhoršoval. Ohromený uzdravením pána Leemana si kráľ želal, aby William Branham priletel do Anglicka a pomodlil sa za neho. Bill to považoval za Božiu vôľu, lebo práve teraz plánoval cestu do Škandinávie na jar v roku 1950. Bude pre neho jednoduché zastaviť sa v Londýne a pomodliť sa za jeho Veličenstvo, kráľa Juraja.

Bill si spomenul na tú noc, kedy obdržal svoje poverenie. Anjel mu povedal, *„Pôjdeš do mnohých častí sveta a budeš sa modliť za kráľov a panovníkov a vládcov...“* V tom čase vyzerala táto predpoveď pritiahnutá za

vlasý a nepravdepodobná. Teraz to vyzeralo tak, že sa to stane skutočnosťou.

Kapitola 46

Anjel vyfotografovaný v Houstone

1950

Wiliam Branham sa konečne cítil dostatočne silným zvládať dlhšie kampane. A tak v januári v roku 1950 preňho jeho manažéri naplánovali v Houstone v Texase sedemnášť večerov po sebe. Zhromaždenia začali v koncertnej sále, v ktorej bolo miesto iba pre štyritisíc návštevníkov. Hneď v prvý večer bolo zjavné, že táto malá budova nemôže pojať množstvo ľudí, ktorí chceli prísť. Na druhý večer boli zhromaždenia presťahované do Samovej Houstonskej posluchárne. Teraz mali všetci postarané o miesto na sedenie. Priemerná návštevnosť dosahovala každý večer asi osemtisíc ľudí, s výnimkou posledných dvoch večerov kampane, kedy istá nečakaná reklama náhle naplnila budovu do posledného miesta.

Hoci mnohí z kresťanských kazateľov mesta spolupracovali, aby mohli byť tieto zhromaždenia úspešné, niektorí kazatelia svoju podporu poskytnúť odmietli. Jeden kazateľ si dokonca dovolil rozpútať prudký, verejný útok proti Branhamovej kampani. Kazateľ Best bol čerstvo po návrate z Baptistického seminára a teraz bol pastorm veľkej cirkvi v Houstone. Napriek jeho striktnému varovaniu, niektorí členovia jeho zboru navštívili Branhamove bohoslužby. To Dr. Besta nahnevalo. V ranných novinách umiestnil veľkú reklamu, kde zlomyseľne kritizoval Božské uzdravenie vo všeobecnosti a obzvlášť potom Wiliama Branhama.

Fred Bosworth priniesol Houstonskú Kroniku do Billovej izby v hoteli Rice. „Brat Branham, pozri sa na toto. Tu v meste pôsobí nejaký kazateľ, Dr. Best, ktorý ťa vyzýva k diskusi na tému Božského uzdravenia. Počúvaj, čo napísal, 'Wiliam Branham je náboženský fanatik a podvodník. Mal by byť vyhnaný z mesta a ja by som mal byť ten, kto sa o to postará!' Brat Branham, na tvojom mieste by som túto výzvu prijal a dal tomu mladému mudrlantovi nejakú poriadnu lekcii zo Slova Božieho.“

„Brat Bosworth, nemienim sa s nikým hádať. Boh ma sem poslal, aby som sa modlil za chorých. Sú tu tisíce tých, ktorí tomu budú veriť. Prečo by som sa mal hádať s nejakou horúcou hlavou, ktorá tomu neverí? Nechajme ho na pokoji. Ježiš povedal, že budú takí ako on. Slepí vodcovia slepých.“

Keď táto výzva zostala nepovšimnutá, na druhý deň si Dr. Best zaplatil ďalšiu reklamu, tentokrát ešte kritickejšiu ako prvú. Fred Bosworth vtrhol do Billovej izby, hodil noviny na posteľ a povedal, „Nebudeš veriť tomu, čo ten kazateľ povedal o tebe dnes!“

„Čo tentokrát povedal?“

Bosworth zobral noviny do ruky a čítal, „Wiliam Branham sa bojí pravdy. Bojí sa preveriť svoju náuku o Božskom uzdravení vo svetle Slova Božieho. Keď sa pred neho predkladá skutočné Evanjelium, hanbí sa prediskutovať túto tému, pretože by to odhalilo jeho bludy. On sa uspokojí so zvädzaním biednych a negramotných ľudí svojou šikovnou zmesou psychológie a predsudkov.“ Bosworth hodil noviny znova na posteľ. „Brat Branham, nenechaj ho takto znevažovať Slovo Božie. Prijmi túto výzvu.“

„Brat Bosworth,“ povedal stále pokojný Bill. „Každý večer prichádza do zhromaždenia okolo deväťtisíc ľudí a asi sedemtisíc z nich túži po modlitbe. Mám pred sebou tu v Houstone už len pár dní! Prečo sa zahrávať s týmto vetroplachom, keď sa namiesto toho môžeme modliť za chorých a núdznych?“

„Ale, brat Branham, všetci tí ľudia, čo prichádzajú do zhromaždení, by mali vedieť, čo je pravda. Niektorí z nich sa už začínajú pozastavovať nad tým, či vôbec vieme, o čom hovoríme.“

„Je na mne pomazanie Ducha Svätého, brat Bosworth, nemám čas na hádky.“

„Potom mi dovoľ, aby som túto výzvu prijal ja.“

Bill sa uprene díval na toho sedemdesiatštyročného bojovníka Evanjelia a spomenul si na miesto Písma, v ktorom čítal, ako Kálef požiadal Jozuu, aby mu dovolil zaútočiť na Enákovcov. Povedal mu, „Dnes už mám osemdesiatpäť rokov a som stále rovnako silný ako vtedy, keď ma pred štyridsiatimi piatimi rokmi poslal Mojžiš preskúmať Kananejskú zem.“ Bill povedal, „Brat Bosworth, obdivujem tvoju horlivosť.“ Tieto slová len tak utrášil a nebol si istý, či mal povedať áno alebo nie.

Bosworth vycítil tú nerozhodnosť a tak v tej veci naliehal ďalej. „Ten muž nemá ani jedno miesto Písma, na ktorom by mohol stáť. Dovoľ mi, aby som mu to dokázal. A nielen jemu, ale všetkým tým ľuďom, ktorí sa snažia mať dostatok viery k uzdraveniu.“

„V poriadku, brat Bosworth, ak to chceš urobiť, ale len ak mi sľúbiš, že sa nebudeš hádať.“

Fred Bosworth žiaril radosťou. „Sľubujem ti, že sa nebudem hádať. Len mu predložím Evanjelium.“ Bosworth odišiel z izby plný nadšenia, aby to oznámil novinárom, ktorí čakali dole.

V ďalšom vydaní Kroniky bol článok o blížiacej sa diskusii s neskutočným titulkom, „PRICHÁDZA CIRKEVNÝ SPOR.“ Associated Press okamžite rozoslali tento článok do novín po celej krajine. Do Houstonu začali prúdiť tisíce ľudí, aby boli sami svedkami tohto sporu. Do šiestej hodiny večer, kedy mala debata začať, bolo takmer všetkých tridsaťtisíc sedadiel v Samovej Houstonskej posluchárni obsadených.

Bill pôvodne nemal v úmysle ísť túto debatu počúvať. Samotná myšlienka na to, že by mal počúvať dvoch mužov, ktorí sa hádajú o Božskom uzdravení, sa mu jednoducho nepozdávala. Videl to tak, že Slovom Božím by sa malo žiť a nie o ňom debatovať. Ale keď sa blížil čas, cítil zvláštne ťaženie, že by tam mal predsa len ísť. Spreádzala ho Méda spolu s jeho bratom Howardom a dvomi policajtmi. Keď prišli do kolosea, jediné voľné miesta boli už len na treťom balkóne. Bill si zdvihol golier kabátu, klobúk si nasadil hlboko do čela, vystúpil po schodisku a posadil sa do tridsiateho oddelenia. Nikto ho nespoznal.

Fred Bosworth, ktorý sa ešte nikdy predtým nezúčastnil verejnej debaty, prišiel s dlhým zoznamom biblických citátov. Myslel si, že obaja budú vo svojej diskusii jednoducho prechádzať jednotlivé biblické verše a koncepty. Ale Dr. Best sa vyučil svojmu diskusnému štýlu v seminári. Trval na tom, aby si kazateľ Bosworth vzal prvú polhodinu a predložil svoju záležitosť. Potom si on vezme druhú polhodinu a predloží svoj pohľad. Pokiaľ dôjde k nejakým sporným otázkam, k tomu bude daný priestor až na koniec.

S hlboko zakoreneným sebavedomím, ktoré bolo výsledkom rokov modlitby a štúdia, vystúpil Fred Bosworth na pódium. „Dr. Best, je mi ľúto, že musíme takýmto spôsobom diskutovať o Slove Božom, ale v novinách ste prehlásili, že brat Branham je podvodník a že neexistuje taká vec, ako je Božské uzdravenie. Predmetom diskusie dnes večer nie je samotný dar rozpoznania brata Branhama. Božie dary sa obhajujú sami. Predmetom diskusie je to, či je Božské uzdravenie vyučované v Biblii.“ Bosworth zodvihol svoje poznámky. „Mám tu zapísaných niekoľko stoviek citátov z Písma, ktoré dokazujú, že súčasný Kristov postoj k chorým je dnes rovnaký ako kedykoľvek predtým. Ak môžete vziať ktorýkoľvek z týchto veršov a preukázať nesprávnosť môjho tvrdenia zvyškom Biblie, potom už o tom nebudeme musieť diskutovať - priznám svoju porážku a odídem z pódia.“

Tu Bosworth ponúkol kópiu týchto biblických odkazov svojmu oponentovi. Doktor Best sa ich odmietol čo i len dotknúť a povedal, „Budem sa tým všetkým zaoberať, až vystúpim tam hore. Len pokračujte v tom, čo chcete povedať.“

„Tak teda, pán Best, opýtam sa vás jednu otázku a ak mi odpoviete áno alebo nie, budem spokojný. Môže sa vykupiteľské Meno Jehovu aplikovať na Ježiša? Áno alebo nie?“

Dr. Best sa ani nepohol.

Bosworth pokračoval, „Keďže ste učený, Dr. Best, viem, že poznáte sedem zložených mien Jehovu, ktoré sa vyskytujú v Starom Zákone. Každopádne by som ich chcel kvôli nášmu publiku stručne zhrnúť. Na šiestej a siedmej strane Scofieldovej Biblie s poznámkami Dr. Scofield v poznámke pod čiarou uvádza: 'Jehova je jasne vykupiteľské Meno Božstva a znamená Ten samo-existujúci, ktorý sa zjavuje. Vo Svojom vykupiteľskom

vzťahu k človeku má Jehova sedem zložených mien, ktoré Ho zjavujú ako takého, ktorý naplňa každú potrebu človeka v jeho upadnutom stave až do konca. Pán Scofield uvádza týchto sedem zložených mien:

1. Jehova-Jireh - Hospodin, ktorý si opatrí obeť (Genezis 22:14)
2. Jehova-Rapha - Hospodin, náš Uzdraviteľ (Exodus 15:26)
3. Jehova-Nissi - Hospodin, náš prápor (Exodus 17:15)
4. Jehova-Shalom - Hospodin, náš pokoj (Sudcov 6:24)
5. Jehova-Ra-ah - Hospodin, môj pastier (Žalm 23:1)
6. Jehova-Tsidkenu - Hospodin, naša spravodlivosť (Jeremiáš 23:6)
7. Jehova-Shammah - Hospodin je prítomný (Ezechiel 48:35)

„Znova sa vás pýtam, Dr. Best, je možné vykupiteľské Meno Jehovu aplikovať na Ježiša?“

Dr. Best sa zavrtil na svojom sedadle, ale neodpovedal.

„Ako to, pán Best? Som prekvapený, že neodpovedáte. Toto sú tie najslabšie argumenty, ktoré mám. Môže byť, že si uvedomujete, k čomu smerujem? Ak je možné Meno Jehova-Jireh vzťahovať na Ježiša, a každý kresťan s tým bude súhlasiť, potom aj Meno Jehova-Rapha musí byť aplikované. Ak je Ježiš Božou pripravenou obeťou, aby nás zachránil z našich hriechov, potom musí byť tiež našim Uzdraviteľom. Čo na to hovoríte, pán Best?“

„Ja...no... budem sa tým zaoberať, keď prídem tam hore. Len využite svoj čas.“

A tak sa kazateľ Bosworth ďalších dvadsať minút dotýkal toľkých miest Písma o uzdravení, nakoľko mu stačil čas. Objasňoval ich a viazal dokopy v presvedčivý gobelín pravdy. Dotýkal sa takých veršov ako,

...lebo ja Hospodin som ten, ktorý ťa uzdravuje.

Exodus 15:26

...ktorý uzdravuje všetky tvoje choroby

Žalm 103:3

A keď bol večer, priviedli mu [Ježišovi] mnohých posadnutých démonmi, a on Slovom vyhnal nečistých duchov a všetkých, ktorí sa zle mali, uzdravil, aby sa naplnilo, čo bolo povedané skrze proroka Izaiáša, On zbral naše choroby a naše neduhy niesol.

Matúš 8:16 -17

A Ježiš chodil po všetkých tých mestách a dedinách a učil v ich synagógach a kázal evanjelium kráľovstva a uzdravoval každý neduh i každú chorobu medzi ľuďom.

Matúš 9:35

A kamkoľvek išiel [Ježiš] do dedín alebo do miest alebo do domov na poli, na tržniciach kládli chorých a prosili Ho, žeby sa aspoň lemu jeho rúcha smeli dotknúť, a všetci, ktorí sa Ho dotkli, boli uzdravení.

Marek 6:56

A všetok zástup hľadal dotknúť sa Ho, lebo vychádzala od neho [Ježiša] moc a uzdravovala všetkých.

Lukáš 6:19

...o Ježišovi z Nazareta, ako ho pomazal Boh Duchom Svätým a mocou, ktorý prešiel zem dobre činil a uzdravoval všetkých, ktorí boli premožení od diabla a držaní v jeho moci, pretože bol s ním Boh.

Skutky Apoštolov 10:38

Ježiš Kristus ten istý včera i dnes i naveky.

Židom 13:8

Kazateľ Bosworth opakoval toto miesto Písma a zdôrazňoval, že bolo témou všetkých kampaní Wiliama Branhama. Tým, čím bol Ježiš v minulosti, je aj dnes a bude po celú večnosť.

...ktorého sinavicami ste uzdravení.

1. Petrova 2:24

...A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta. Amen.

Matúš 28:20

A tých, ktorí uverili, budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyháňať démonov, budú hovoriť novými jazykmi;

hadov budú brať, a keby vypili niečo smrtonosné, neuškodí im; na chorých budú skladať ruky, a budú sa mať dobre.

Marek 16:17,18

Modlitba viery uzdraví chorého a Pán ho pozdvihne, a ak urobil hriechy, odpustí sa mu.

Jakub 5:15

...Všetko, za čokoľvek v modlitbe poprosíte, verte, že dostanete, a bude vám.

Marek 11:24

Ale Ježiš mu povedal, „Ach, to ak môžeš! Všetko je možné tomu veriacemu.“

Marek 9:23

Kým ubehla jeho polhodina, kazateľ Bosworth stačil predložiť iba zlomok citátov z Písma, ktoré si poznamenal, ale publikum už malo istú predstavu. Ježiš Kristus Spasiteľ je tiež Ježiš Kristus Uzdravovateľ. Teraz prišiel čas na Dr. Besta, aby čelil tomuto presvedčeniu.

Dr. Best začal s 1. Korintňanom 15,

...tak je to tiež so zmŕtvychvstaním. Rozsieva sa v porušenosti, vstane v neporušiteľnosti... seje sa v nečestnosti, vstane v sláve... A keď toto porušiteľné oblečie neporušiteľnosť, a toto smrteľné oblečie nesmrteľnosť, vtedy sa naplní slovo, ktoré je napísané, Smrť je pohltená vo víťazstvo.

Dr. Best argumentoval tým, že Boh sa nezaujíma o uzdravovanie ľudských tiel, ale len o spasenie ich duší. Inak by kresťania neumierali na nič iné, iba na vysoký vek, pretože by ich Boh uzdravil zakaždým, keď ochorejú. Ale keďže kresťania bývajú chorí a umierajú ako všetci ostatní,

kde je potom tá Božia moc uzdravenia? Iste, Ježiš uzdravoval, keď bol na zemi, ale to bolo iba pre Jeho deň, aby dokázal, že je Synom Božím. Dnes uzdravenie už nie je potrebné ako dôkaz, pretože to máme zaznamenané v Novom Zákone.

Po skončení jeho polhodiny bolo zrejmé, že jeho argumenty publikum nepresvedčili. To Dr. Besta nahnevalo. „Iba ničomníci a náboženský fanatici veria v Božské uzdravenie,“ kričal. „Žiadny skutočný baptista nebude veriť takýmto hlúpostiam.“

Fred Bosworth pristúpil k druhému mikrofónu. „Moment, pán Best. Teraz sa chcem spýtať tohto obecnstva - koľko baptistov tu prítomných môže na základe lekárskeho vyhlásenia dokázať, že ste boli počas týchto houstonských zhromaždení uzdravení? Môžete, prosím, povstať?“

Povstalo tristo ľudí.

„To nič nedokazuje,“ odfrkol Dr. Best. „Ludia môžu dosvedčovať čokoľvek.“

Bosworth pokojne povedal, „Slovo hovorí, že to je pravda, a teraz je tu o tom dôkaz v týchto ľuďoch. Ako to môžete neustále popierať?“

Rozzúrený Dr. Best zakričal, „Privedte sem toho Božského uzdravovateľa, nech mi to predvedie.“

„Ale, pán Best, brat Branham nie je žiadny Božský uzdravovateľ. Nikdy to o sebe nepovedal. Jednoducho prosí Ježiša Krista o uzdravenie ľudí.“

Dr. Best zopakoval, „Privedte toho Božského uzdravovateľa, a nech ho uvidím, ako niekoho uzdraví.“

„Pán Best, vy kázate spasenie v Ježišovi Kristovi, však?“

„Áno, kážem.“

„Robí to z vás Božského spasiteľa?“

„Samozrejme, že nie.“

„Nuž, rovnako tak kázanie uzdravenia v Ježišovi Kristovi nerobí z brata Branhama Božského uzdravovateľa.“

„Objasnite mi teda, prečo na ulici vyvesil oznam, 'Zázraky každý večer.'“

„Po prvé, ten oznam som vyvesil ja. Každopádne ten oznam hovorí pravdu. Zázrak je niečo, čo nemôže byť pochopené ľudským rozumom. Brat Branham má nadprirodzený dar, pomocou ktorého môže vidieť do ľudských životov a predvídať budúce udalosti. Jeho videnia nikdy nesklamali, ale stali sa presne tak, ako ich vidí. To je zázrak. Deje sa to každý večer na zhromaždeniach. Môžete sem zajtra večer prísť a sledovať to s ostatnými.“

„Moment,“ povedal Dr. Best. Obrátil sa a naznačil dvom fotografom, aby prišli dopredu. Kipperman a Ayers boli profesionálni fotografi zo štúdia Douglas v Houstone a boli členmi Združenia amerických fotografov. Dr. Best si ich osobne najal, aby urobili snímky z tejto diskusie pre článok, ktorý mal vyjsť na druhý deň v novinách. Keďže si ich najal Best, chcel riadiť obsah fotografií. Strčil prst rovno pred nos svojho oponenta a povedal, „Teraz urobte fotku.“ Po záblesku Dr. Best priložil päšť pod Bosworthovú bradu a zavrčal, „Urobte ďalšiu.“ Pokračoval v predstieraní panovačných póz, kým neurobili šesť záberov.

Fred Bosworth povedal, „Čo sa mňa týka, stretnutie je ukončené. Pán Best nie je schopný odpovedať ani na jedno miesto Písma, ktoré som mu predložil. Myslím, že túto debatu prehral. Koľkí z vás tu si to tiež myslia? Povedzte, 'Amen.'“

V obrovskej kopule zaznela mohutná ozvena hlasov kričiacich, „Amen.“

Rozčúlený Dr. Best reval, „Prived'te toho Božského uzdravovateľa a pozrime sa, čo je schopný urobiť, keď ho budem pozorovať.“

Fred Bosworth pokojne povedal, „Viem, že brat Branham je v budove, pretože som ho videl prichádzať. On sa s vami nebude hádať, Dr. Best. To nie je jeho štýl. Ale keďže sme na konci tejto diskusie, pokiaľ by sem chcel prísť a rozpustiť ľudí, nemám nič proti tomu, avšak nie je povinný to urobiť.“

Ľudia po celom koloseu sa začali rozhliadať. Howard Branham položil svoju ruku na Billovo plece a zašepkal, „Seď kľudne.“

„Rád by som,“ povedal Bill, ale asi za minútu počul zvuk ako závan veterného víru – šššššš. Potom na tele pocítil silný tlak a vedel, že anjel Pánov má iné plány. Bill sa postavil.

Méda ho chytila za ruku, „Miláčik, nie.“

„Miláčik, anjel Pánov mi vraví, aby som išiel dolu.“

Keď Bill prišiel k pódiu, pán Ayers zacielil svoj fotoaparát. Gordon Lindsay sa mu postavil do cesty a požiadal pána Ayersa aj pána Kippermana, aby už nerobili žiadne fotografie. Keď videl zámer týchto dvoch mužov, ako robili fotografie kazateľa Boswortha, Lindsay nechcel, aby bol obraz Wiliama Branhama takto poškvrnený.

Bill pristúpil k mikrofónu a povedal, „Je mi ľúto, že sa tá diskusia vôbec udiala. Nikto nemajte horkosť voči pánovi Bestovi. On má právo na svoje názory, rovnako, ako mám ja na svoje. Ja nie som Božský uzdravovateľ. Nikdy som si nerobil nárok na to, že som uzdravovateľ. Ježiš Kristus je jediný Božský uzdravovateľ. Ale poviem toto: v deň môjho narodenia sa stalo niečo nadprirodzené. Bolo to v chatrči ďaleko v lesoch Kentucky. Tá malá chatrč nemala podlahu ani okno, len malú okenicu vo dverách vo výške očí. Niekoľko minút po mojom narodení, asi o piatej hodine ráno, nadvihli tú okenicu a dovnútra vošlo svetlo. Krúžilo nad posteľou, v ktorej som s mamou ležal. Potom som sa dozvedel, že je to anjel Pánov, pretože ma to sprevádzalo po všetky dni môjho života. Prichádza to do zhromaždení ako svetlo a potom môžem vidieť veci, ktoré sa týkajú dotyčnej osoby. Niekedy niečo o jej minulosti a niekedy o jej budúcnosti. Vyzývam kohokoľvek a kdekoľvek, aby mi povedal o jedinom prípade, kedy som prehlásil niečo v Mene Pánovom a nebola by to presná pravda tak, ako to bolo povedané. Boh je pravda. A On nebude mať nič spoločné so žiadnym omylom. A ak vydávam svedectvo o pravde, Boh potvrdí mňa.“

Bill znova počul ten zvuk - ššššš - teraz hlasnejšie ako predtým. Pozrel hore a uvidel to nadprirodzené svetlo, ako visí nad tretím balkónom v 30.oddelení, na mieste, kde pred chvíľou sedel. Len čo ho uvidel, svetlo zostúpilo k nemu.

V budove zavládlo ticho. Obecenstvo vycítilo, že sa deje niečo zvláštne. Niektorí ľudia mali dojem, že počuli nejaký neobvyklý zvuk. Iní videli

špirálu svetla ako miniatúrnu galaxiu, ktorá sa vírivým pohybom presúvala z balkóna. Prebehlo to tak rýchle, že ľudia sa neskôr divili, či nemali len nejaký očný klam. Svetlo zostúpilo na pódium a vznášalo sa tesne nad hlavou Wiliama Branhama. Presne v tom okamihu pán Ayers vyskočil dopredu a urobil svojím fotoaparátom fotografiu. Jasný blesk dočasne oslepil obecenstvo. Než sa im oči znova prispôbili, tajomné svetlo zmizlo.

Keď sa tí dvaja fotografi vracali do štúdia, diskutovali o tom úkaze. Ayers sa spýtal svojho spolupracovníka, „Čo si o tom myslíš?“

Kipperman pokrčil plecami, „Som Žid. O kresťanstve toho veľa neviem.“

„Ja som katolík,“ povedal Ayers „a my sme boli „vyučovaní, že zázraky sa môžu stať, ale museli by prísť cez katolícku cirkev, aby mohli byť od Boha. Takto som tomu veril, ale teraz neviem. V niekoľkých posledných dňoch som bol svedkom niektorých úžasných vecí, ktoré sa stali. Možno sa tu deje niečo, čo presahuje rámec môjho chápania. Možno som bol voči Branhamovi príliš kritický.“

„Skutočne si ho kritizoval veľmi tvrdo.“

„Nuž, myslel som si, že vtedy v noci toho invalidného vojaka zhyponotizoval. Ako inak by mohol muž so zlomenou chrbticou povstať a chodiť?“

Kipperman pokrčil plecami. „Neviem, čo mám na to povedať. Ja sa v tom nevyznám.“

V štúdiu Ayers povedal, „Najskôr sa postarám o tento film. Pán Best chce mať pre zajtrajšie noviny niekoľko lesklých snímok.“

„Som unavený,“ povedal Kipperman. „Myslím, že pôjdem hore a na chvíľu si ľahnem.“

Pán Ayers vstúpil do tmavej komory, zatvoril za sebou dvere a skúsenými prstami začal vyvolávať svoj film. Keď skončil, rozsvietil svetlo a pozrel sa na prvý negatív. Na svoje prekvapenie zistil, že je prázdny. Rovnako druhé aj tretie okienko. Aké zvláštne! Často používal tento fotoaparát s týmto druhom filmu a toto sa nikdy predtým nestalo. Čo sa mohlo pokaziť? Pozrel sa na štvrtý, piaty a šiesty záber. Aj tie boli prázdne.

Ale keď sa pozrel na siedmy, posledný negatív, tam to bolo! Ayers vykrikoval a zatackal sa. Ostrá bolesť prešla jeho hrudou, akoby mal srdcový infarkt. S trasením a lapaním po dychu vybehol na chodbu a kričal na svojho kolegu.

Ted Kipperman rýchle pribehol. „Čo sa deje?“

„Pozri sa na to.“ Ukázal na negatív. „Je to pravda. Ted, ten fotoaparát nemôže klamať.“

Do desiatich minút títo dvaja fotografi vyvolali niekoľko kópií toho negatívu. Snímka ukazovala Williama Branhama z ľavej strany, oblečeného v tmavom obleku a opierajúceho sa o kazateľňu. Pravá ruka držala kúsok papiera a opierala sa o kazateľňu. Druhá ruka mu visela voľne po boku. Na ľavej strane fotografie boli mikrofóny naklonené k evanjelistovi, ako keby chceli zdôrazniť jeho slová, aj keď v tomto konkrétnom okamihu nehovoril. Ústa má zavreté, tvár kľudnú. Rysy jeho tváre boli v ostrom kontraste ku tmavému pozadiu a vymedzovali jeho vysoké čelo, zvislú ryhu medzi nosom a perami, jemnú jamku na brade a jeho hlboko posadené oči uprene hľadajúce na publikum.

Ale pozoruhodná časť fotografie, tá, ktorá spôsobila, že sa obaja fotografi triasli, bol dlhý, úzky, pás svetla šikmo v pravom hornom rohu fotografie. Mohol by to byť, mohol by to skutočne byť ten mystický oheň, ktorý videli zostupovať z balkóna? Kipperman začal zblízka študovať tento pás. Jeho okraje neboli jasne definované. Už to samo o sebe bolo nezvyčajné. Každá iná línia na fotografii vystupovala v jasnom zaostrení, ale okraje tohoto pásu boli zahmlené, ako keby svetlo pulzovalo takou rýchlosťou, že fotoaparát nemohol zachytiť jeho okraje v jednej pozícii. Svetlo viselo nad Branhamovou hlavou ako svätožiara. Vyzeralo to ako ruka Božia.

Fotografia s ohnivým stĺpom nad hlavou Williama Branhama bola urobená 24.januára 1950 v Sam Houston Coliseum v Houstone, Texas. George J.Lacy preskúmal negatív tejto fotografie a prišiel k záveru, že nebol retušovaný ani to nebola dvojitá expozícia, ale že svetlo viditeľné nad hlavou Williama Branhama bolo výsledkom toho, že svetlo dopadlo na negatív.

Obaja muži si uvedomili, že majú v ruke niečo nesmierne hodnotné, a tak sa s fotografiou ponáhľali do hotela Rice, kde bol ubytovaný Bill. Navzdory ich úsiliu sa im nepodarilo prejsť so svojím posolstvom cez bezpečnostnú stráž, ktorá strážila súkromie evanjelistu. Tak odišli na letisko a okolo jedenástej hodiny v ten večer bol už negatív na ceste do Washingtonu D. C., aby bol patentovaný.

Na druhý deň niekto ukázal Billovi kópiu tejto fotografie. Cítil sa poctený. Každý večer videl tento plameň Ducha vo svojich zhromaždeniach a svojmu obecenstvu o tom hovoril. Boh potvrdzoval Svoje svedectvo cez túto fotografiu.

Fred Bosworth každému pripomenul, že toto nie je prvýkrát, kedy bol Ohnivý stĺp počas Billových zhromaždení odfotený. Predtým ale zakaždým kritici tieto fotografie spochybňovali. Prečo by to teraz malo byť iné?

Gordon Lindsay sľuboval, že tentokrát to bude iné. So súhlasom Douglasovho štúdia Lindsay zariadil, aby bol negatív preskúmaný George J. Lacyom, súkromným vyšetrovateľom, ktorý bol často najímaný FBI, aby vyšetril sporné dokumenty. Lacy vzal negatív a dva dni ho podroboval všetkým dostupným vedeckým testom. Okrem detailného skúmania samotného negatívu, George Lacy kontroloval aj fotoaparát, aby sa presvedčil, že sa svetlo nemohlo dostať cez film. Navštívil dokonca koloseum, aby sa presvedčil, či odchýlku nemohol spôsobiť odraz z bodového svetla.

O niekoľko dní neskôr zvolal pán Lacy tlačovú konferenciu. Okrem novinárov z Houstonskej Kroniky boli prítomní aj pisatelia z novín Look, Colliers a Time. Bill sa posadil vzhadu.

George Lacy sedel za stolom na jednom konci miestnosti. Pán Lacy sa predstavil a vysvetlil dôvod tohto stretnutia s odmeranosťou tvrdého policajného šéfa. Potom sa spýtal, „Koho meno je kazateľ William Branham?“

Bill sa postavil, „Moje, pane.“

„Kazateľ Branham, budete musieť odísť z tohto sveta rovnako ako ostatní smrteľníci, ale dokiaľ tu bude kresťanský národ, vaša fotografia tu zostane. Podľa môjho najlepšieho vedomia je toto prvý raz v celej histórii

sveta, kedy bola nadprirodzená bytosť odfotoграфovaná a vedecky potvrdená. Čo sa týka mňa, aj ja som bol vašim kritikom. Čítal som o vašich zhromaždeniach v časopisoch a skeptickým ušom som počúval vaše tvrdenie o anjelovi. Hovoril som si, že je to psychológia. Ale, pán Branham, mechanické oko fotoaparátu nezachytí psychológiu. To svetlo zasiahlo šošovky. Ten negatív to dokazuje. Pán Branham, mohli by ste prísť, prosím, dopredu?“

Bill pristúpil k stolu.

George Lacy pokračoval, „Často sa medzi neveriacimi hovorilo, že neexistuje žiadny dôkaz nadprirodzeného Boha. Tie dni teraz patria minulosti. Kazateľ Branham, tu máte váš negatív.“

Bill potriasol hlavou, „On nepatrí mne. Nakoľko viem, autorské právo patrí Združeniu amerických fotoграфov.“

George Lacy dal na sebe poznať svoje prekvapenie. „Kazateľ Branham, vy sa nedožijete tej chvíle, kedy tá fotografia bude náležite docenená, pretože ten, kto zanecháva závet, zomrie vždy pred svojím závetom. Jedného dňa bude tá fotografia predávaná v každom obchode v krajine. Ale uvedomujete si, akú má hodnotu práve teraz? Ak by som mal odhadnúť, stanovil by som ju na vyše stotisíc dolárov.“

„Pane, pre mňa to má hodnotu života. Ak si ma Ježiš Kristus, môj Pán, natoľko vážil, že zostúpil dole a urobil si so mnou túto fotografiu, ja Ho za to príliš milujem, aby som to speňažil. Štúdio Douglas urobilo tú fotografiu, nech ju oni distribuujú. Ja s tým nebudem mať nič spoločné. Prial by som si iba jedno - aby to predávali za tú najnižšiu možnú cenu, aby si aj tí najchudobnejší mohli kúpiť kópiu.“

„Urobíme to,“ povedal Ted Kipperman, keď pristúpil dopredu, aby si vzal ten negatív. „Ale záleží mi na tom, aby sme mohli preukázať pravosť tejto fotografie.“

Pán Lacy povedal, „Môžem vám dať kópiu mojej správy, ktorú môžete rozmnožiť a pripojiť ku každej predanej fotografii.“

Bill si prečítal túto správu,

George J. Lacy
Vyšetrovateľ pochybných dokumentov
Shall Building
Houston, Texas

29. januára 1950

SPRÁVA A POSUDOK

Vec: Žiadosť o preskúmanie negatívu

28. januára 1950 som na žiadosť kazateľa Gordona Lindsaya, ktorý zastupoval kazateľa Williama Branhama z Jeffersonville, Indiana, obdržal z Douglas Štúdia, 1610 Rusk Avenue v tomto meste exponovaný a vyvolaný fotografický film o veľkosti 4x5 palcov. Tento film bol zhotovený Douglaským Štúdiom a znázorňuje kazateľa Williama Branhama v Houstonskej Samovej posluchárni v tomto meste počas jeho návštevy tu koncom januára v roku 1950.

ŽIADOSŤ

Kazateľ Lindsay ma požiadal, aby som vyššie spomínaný negatív vedecky preskúmal. Požiadal ma, aby som určil, pokiaľ to bude možné, či podľa môjho názoru bol alebo nebol ten negatív retušovaný alebo „upravený“ akýmkoľvek spôsobom po vyvolaní filmu, čo by mohlo spôsobiť, že sa nad hlavou kazateľa Branhama ukázal pruh svetla vo forme svätožiary.

SKÚMANIE

Bolo prevedené makroskopické a mikroskopické skúmanie a štúdia celého povrchu oboch strán filmu značky Eastman Kodak Safety Film. Obe strany filmu boli skúmané pod filtrovaným ultrafialovým svetlom a boli zhotovené infračervené fotografie filmu.

Makroskopické vyšetrenie neukázalo odhalenie retuše filmu na žiadnom mieste ani žiadnym spôsobom, ktorým sa robí komerčná retuš. Rovnako tak mikroskopické vyšetrenie neodhalilo žiadnu závalu emulzie v mieste alebo v okolí skúmaného pruhu svetla.

Vyšetrovanie ultrafialovým svetlom neukázalo žiadnu cudziu látku alebo výsledok chemickej reakcie ani na jednej strane negatívu, ktorá by mohla následne po spracovaní negatívu tento svetelný pruh spôsobiť.

Infračervená fotografia rovnako neodhalila nič, čo by ukazovalo na to, že by sa na filme robila nejaká retuš.

Vyšetrovanie tiež neukázalo nič, čo by naznačovalo, že skúmaný negatív bol kombinovaný alebo dvojito exponovaný. Nebolo nájdené nič, čo by svedčilo, že skúmaný svetelný pruh bol vyrobený počas procesu vyvolávania. Rovnako nebolo nájdené nič, čo by svedčilo o tom, že by to nebolo vyvolané bežným a uznávaným postupom. V porovnávaných hustotách zvýraznenia sa nenašlo nič, čo by nebolo v súlade.

ZÁVER

Na základe vyššie popísaného vyšetrenia a štúdie som presvedčený, že negatív predložený k posúdeniu nebol retušovaný, ani nie je kompozíciou a nebol dvojito exponovaný.

Ďalej som presvedčený, že svetelný pruh nad hlavou vo forme svätožiary bol spôsobený svetlom, ktoré zasiahlo negatív.

S úctou,

George J. Lacy

Bill bol spokojný. Aký ďalší dôkaz by mohol priniesť? Ľudia tomu buď budú veriť alebo neveriť, podľa vlastného uváženia.

Niekoľko týždňov po každej kampani prúdili do Billovej kancelárie v Jeffersonville svedectvá ľudí, ktorí boli uzdravení počas jeho zhromaždení. Tentokrát - po Houstone v Texase - sa mnohí ľudia zmieňovali, ako v ten diskusný večer videli okolo Billovej hlavy neobvyklé svetlo.

Typický list prišiel od pána Beckera, obchodníka v Clevelande v Texase, ktorý trpel silnými žalúdočnými kŕčmi. Hoci neveril v Božské uzdravenie, jeho manželka ho prehovorila, aby navštívil Branhamove prebudenie. Prišli na diskusný večer. Napísal, „Uvidel som okolo hlavy kazateľa Branhama svetlo, keď stál na pódiu po skončení diskusie. Nebola to žiarovka. Bolo to skôr ako svätožiara okolo jeho hlavy.“ Keď Bill zvolal ľudí k oltáru, pán Becker sa postavil a odovzdal svoj život Ježišovi Kristovi.

Navštívil bohoslužbu v posledný večer a obdržal modlitebnú kartu. Ale jeho číslo nebolo vyvolané. Jednako jeho žalúdočné ťažkosti skončili, keď Bill ukončil Houstonskú kampaň hromadnou modlitbou o vyslobodenie. Znova bolo dokázané to, čo Bill často hovoril, „Nepotrebujete prichádzať do modlitebného radu, aby ste boli uzdravení. Potrebujete mať iba vieru.“

Kapitola 47

Zúfalý let Nightingalovej

1950

Ráno po debate v Houstone, Texase, sa Fred Bosworth zastavil v hotelovej izbe Williama Branhama, aby mu odovzdal list. Méda zvedavo nazerala cez plece svojho manžela. „Je to z Durbanu, z Južnej Afriky. Otvor to, Bill.“

Bill rozložil list a začal čítať. Tento list pochádzal od súkromnej ošetrovateľky ženy, ktorá sa volala Florence Nightingale Shirlaw, ktorá tvrdila, že je príbuzná slávnej anglickej ošetrovateľky z 19. storočia - Florence Nightingale. Slečna Shirlaw zomierala na rakovinu a úpenlivo prosila Billa, aby priletel do Durbanu v Južnej Afrike tak rýchlo, ako je to možné, aby sa za ňu pomodlil. Bola už príliš slabá na to, aby mohla prísť do Ameriky. Rakovina sa jej rozrástla okolo dvanástnika v žalúdku a bránila jej tráveniu akéhokoľvek pokrmu. Každý deň po celé mesiace ju sestrička krmila cez hadičku v žile. Pomaly chradla. Jej lekári nepredpokladali, že bude žiť. Potrebovala zázrak skrze Ježiša Krista.

Aby zdôraznila svoju zúfalú situáciu, slečna Shirlaw pripojila svoju fotografiu. Méda zalapala po dychu. Bill v nemom úžase pozeral na fotografiu. Nikdy predtým nevidel ľudskú bytosť tak vyziabnutú. Jej ruky vyzerali ako násady na metlu, s výnimkou vypukliny v každom laktovom kĺbe. Bill mohol ľahko spočítať jej rebrá. Tá úbohá žena vyzerala ako kostra potiahnutá kožou. [Poznámka: Kópia tejto fotografie je na strane 49 v knihe „William Branham, prorok navštevuje Južnú Afriku“ od Júliusa Stadskeva.]

Florence Nightingale Shirlaw priložila vo svojom liste s fotografiou aj letenku. Bill sa pozrel na tú letenku a potom sa spýtavo pozrel na svojho manažéra.

Fred Bosworth vedel, o čom uvažuje. „Brat Branham, neexistuje žiaden spôsob, ako by si teraz mohol odletieť do Južnej Afriky. O niekoľko dní máš byť v Beaumonte, potom ideš do Pensacoly na Floride. Potom máš ešte niekoľko záväzkov v Arkansase, potom v Carlsbade, v Novom Mexiku. V Štátoch to máš vyplnené až do apríla, kedy odchádzaš do Európy. V máji, po tom, čo sa vrátiš zo Škandinávie, máš nejaký voľný čas. Mohol by si ísť vtedy.“

„Súdím podľa znenia jej listu,“ Bill zodvihol fotografiu, aby sa na ňu znova pozrel, „a podľa tejto fotografie, že ona už do mája asi nebude žiť.“

„Možno,“ súhlasil Bosworth, „ale, brat Branham, ty neustále dostávaš listy od ľudí, ktorí sú na smrteľných posteliach. Nemôžeš odletieť a modliť sa za každú umierajúcu osobu, ktorá ti posielala letenku. Pokiaľ by si to tak robil, nebudeš robiť nič iné. Musíš byť vedený Duchom.“

„To je práve to,“ povedal Bill. „Duch mi hovorí, že na tejto žene je niečo významné. Možno ma Pán volá do Južnej Afriky.“

Bosworth neodpovedal. Bill povedal, „Aspoň sa teraz za slečnu Shirlaw pomodlime.“

Položil list a fotografiu na podlahu, všetci okolo toho pokľakli a Bill sa modlil, „Nebeský Otče, keď som na tom liste uvidel slová 'Durban, Južná Afrika', niečo vo mne poskočilo. Praješ si, aby som išiel do Durbanu a konal tam zhromaždenia? Otče, tu je úbohá umierajúca žena, ktorá hľadá na Teba ako na svoju poslednú nádej na život. Prosím Ťa, aby si uzdravil Florence Nightingale Shirlaw v Mene Tvojho Syna Ježiša. A, Pane, ak ju uzdravíš, vezmem to od Teba ako znamenie, že mám zahájiť uzdravovaciu kampaň v Južnej Afrike.“

Keď Bill vo februári v roku 1950 kázal na Floride, prijal diaľkový telefonát od pani Reeceovej. Jej manžel, starý Billov priateľ, bol práve ranený mŕtvicou a ležal v nemocnici na pokraji smrti. Jediné, čo Bill mohol

urobiť, bolo modliť sa za svojho priateľa cez telefón a poprosiť Boha, aby sa zľutoval. Na druhý deň pani Reeceová znova zavolala s dobrou správou, že počas noci sa stav jej manžela zlepšil. Lekár si už bol teraz istý, že bude žiť. Bill poďakoval Pánovi, že ušetril život jeho priateľa.

V marci poriadal Bill kampaň v Carlsbade, v Novom Mexiku. Po skončení jednej bohoslužby videl pána Reeca, ako vychádza zo zboru. Bill k nemu prišiel, aby ho pozdravil, a bol šokovaný, ako jeho priateľ zostarol, odkedy ho naposledy videl. Jedna ruka mu bezvládne visela, druhou pohyboval s neprirodzenou ťažkosťou. Jeho manželka a šofér ho museli podopierať pri chôdzi.

„Brat Branham,“ povedal pomaly a nezrozumiteľne. „Včera večer bola moja modlitebná karta tak blízko. Vyvolal si čísla 25 až 35 a moje číslo bolo 36. Ó, keby som sa len mohol dostať do toho modlitebného radu.“

„Brat Reece, samotná prítomnosť v modlitebnom rade ťa neuzdraví.“

„Viem, brat Branham. Ale chcel som vedieť, čo som urobil, že som si toto zaslúžil. Ak som urobil niečo zlé, Boh vie, že je mi to ľúto. Som rád, že žijem, ale... Prečo by som mal do konca svojho života žiť takto?“

„Nuž, brat Reece, neviem, prečo sa tieto veci dejú. V zhromaždeniach náhodne zvolím nejaké počiatkové číslo, aby mali všetci rovnakú príležitosť. Ak by to bolo Božím úmyslom, aby si...“

„To je v poriadku, brat Branham, to nie je tvoja vina. Budem ďalej prichádzať do tvojich zhromaždení a budem to skúšať ďalej, dokiaľ mi Boh neukáže, či budem niekedy v poriadku alebo nie.“

Bill s ľútosťou pozrel na svojho ochabnutého priateľa stojaceho na chodníku, oblečeného do modrého obleku, bielej košeľe a červenej kravaty. Zrazu Bill uvidel iného pána Reeca, ktorý mal oblečený hnedý oblek, bielu košeľu a hnedú kravatu. Stál pod palmou, vzpriamený a silný, zdvíhal obidve ruky nad hlavu a oslavoval Boha. Keď toto videnie zmizlo, Bill povedal, „Brat Reece, tak hovorí Pán! Budeš zdravý muž. Neviem, kde, ale viem, že to nie je tu, pretože tu nie sú žiadne palmy. Raz budeš stáť vedľa palmy a budeš mať na sebe hnedý oblek, bielu košeľu a hnedú kravatu. Uvidíš ma a potom budeš uzdravený. Či to bude tento rok alebo budúci

alebo za desať rokov, ja neviem. Ale pamätaj si, brat Reece, je to Tak hovorí Pán!“

6. apríla v roku 1950, William Branham, Ern Baxter, Jack Moore, Gordon Lindsay a Howard Branham vstúpili na palubu lietadla, ktoré odlietalo do Londýna v Anglicku. Vyzeralo to ako vhodný spôsob, ako môže Bill osláviť svoje 41. narodeniny - rozprestrieť svoje krídla a povzniesť sa do celosvetovej služby. Keď lietadlo pristálo v Londýne, Bill bol prekvapený, keď videl tisíce ľudí, ktorí očakávali na príležitosť, aby ho mohli pozdraviť. Na Britských ostrovoch nemal naplánované žiadne zhromaždenia. Toto bola iba zastávka na ceste do Fínska, aby sa mohol pomodliť za anglického kráľa Juraja VI.

Keď sa Branhamova skupina predierala touto tlačenicou, Bill počul svoje meno vyvolávané v reproduktoroch letiska. Kazateľ Baxter ponúkol, že sa pôjde pozrieť, čo sa deje.

Ern Baxter sa asi o desať minút vrátil s ďalším prekvapením. „Brat Branham, tomuto nebudeš veriť, ale tá žena z Južnej Afriky, Florence Nightingale Shirlaw, sa nejako dozvedela, že tu dnes pristaneš, a tak sa rozhodla, že podstúpi to riziko a sama sem v zúfalej snahe príde, aby si sa za ňu osobne pomodlil. Jej lietadlo pristálo len pár minút pred naším. Je tamto a ona je ešte stále na palube.“ Ern Baxter ukázal na lietadlo, ktoré bolo pristavené na druhej strane pristávacej dráhy. „Brat Branham, slečna Shirlaw si praje, aby si sa prišiel za ňu pomodliť hneď. Myslí si, že práve teraz umiera.“

Bill premýšľal o tejto situácii s neistotou. Medzi ním a lietadlom Florence Shirlaw sa tlačili tisíce ľudí. Bill sa obrátil na jedného z miestnych kazateľov, anglikánskeho biskupa, a navrhol mu, „Nemohli by ste vziať slečnu Shirlaw domov? Pôjdem do Buckinghamského paláca a pomodlím sa za kráľa a potom neskôr prídem do vašej farnosti a pomodlím sa za ňu. Môžete mi zavolať do hotela Piccadilly, aby sme si dohodli čas.“

„Ale, brat Branham,“ protestoval biskup, „ona už nemusí byť tak dlho nažive.“

„No, ale tu sa k nej nemôžem dostať. Vidíte to podľa toho zástupu.“

Biskup prikývol hlavou, „V poriadku, ak je to to najlepšie, čo môžeme urobiť. Máte pravdu. Nemôžete sa dostať cez tento dav do jej lietadla.“

Povinnosti toho dňa zabrali viac času, ako Bill očakával.

[Poznámka: Kráľ Juraj VI. trpel Buergerovou chorobou, bolestivým typom artériosklerózy, ktorá bránila prúdeniu krvi do jeho chodidiel a nôh. Po tom, čo sa za neho William Branham pomodlil, kráľov stav sa zlepšil natoľko, že prvýkrát po niekoľkých mesiacoch sa mohol ukázať na verejnosti.]

Po tom, čo sa pomodlil za kráľa v Buckinghamskom paláci, ho Billovi hostitelia zobrali do historického domu Johna Wesleya, chýrneho evanjelistu 18. storočia, ktorý založil Metodistickú cirkev. Bill pokľakol a pomodlil sa v izbe, kde sa ten významný muž sám modlieval každé ráno o piatej, keď bol doma. Potom sa Bill obliekol do Wesleyho pláštá, vstúpil do jeho kostola a postavil sa za jeho kazateľňu. Bill rozmýšľal o tom, ako John Wesley kázal posolstvo posvätenia a zdôrazňoval ľuďom, že musia nielen prijať Ježiša ako svojho Spasiteľa, ale majú tiež žiť svätým životom. Premýšľal o tom, ako Boh použil Johna Wesleya, aby zapálil prebudenie, ktoré potom zasiahlo celé Anglicko a zavialo tiež do mnohých iných častí kresťanského sveta. Bill uvažoval, čo asi povie história o súčasnom prebudení, ktoré sa šíri z jeho vlastnej služby.

Neskôr v priebehu toho dňa zobrali hostitelia Billa do Westminster Abbey, kam sa s ním prišla stretnúť veľká skupina kazateľov. Neodviezli ho do hotela Piccadilly skôr ako o druhej hodine nadržanom.

Na druhé ráno zasiahla mesto hustá hmla. Bill a jeho skupina si vzali taxík, aby sa odviezli na adresu biskupa. Žil v krásnej farnosti, ktorá susedila s veľkým anglikánskym kostolom. Biskup sa s nimi privítal vo dverách a potom ich viedol po kruhovom schodisku do bytu na druhom poschodí.

Pri prvom pohľade na Florence Nightingale Shirlaw Bill na chvíľu onemel. Ležala na chrbte, prikrytá bielym prestieradlom zastrčeným okolo jej bokov, vďaka čomu vyzerala ako egyptská múmia. Líca mala prepadnuté ako misky, oči hlboko zapadnuté do očných jamiek. Ústa mala tak pevne stiahnuté, že Bill mohol cez jej kožu vidieť tvar jej zubov. Tá úbohá žena

vyzerala, že váži okolo dvadsaťpäť kíl. Ale Bill si spomenul na Georgie Carterovú, ktorá tiež schudla na dvadsaťpäť kíl predtým, než ju Pán uzdravil z tuberkulózy. Ale ani Georgie nevyzerala takto zoslabnuto. Georgie Carterová bola drobná žena, Florence Nightingale Shirlaw merala takmer stoosemdesiat centimetrov.

Lekár stál vedľa pri dverách. Bill pozbieral sily k vydaniu hlasu a ticho sa spýtal, „Je pre ňu nejaká šanca?“ Lekár zavrtel hlavou, „Žiadna šanca. Tuhý pokrm nejedla už dva mesiace. Teraz je tak chudá, že žily na rukách a nohách sa jej rozpadli a nie sme schopní do nich pichnúť ihlu, aby sme ju mohli kúmiť.“

„Ó, to je hrozné,“ zašepkal Bill.“ Pristúpil k lôžku a povedal, „Dobrý deň, slečna Shirlaw. Som brat Branham.“

Zažmurkala očami a pohla perami, ale Bill nedokázal zachytiť, čo šepkala. Ošetrovateľka sa nad ňu sklonila, aby ju počula, a potom povedala, „Brat Branham, ona by ti chcela podať ruku.“

Ošetrovateľka vytiahla ruku svojej pacientky spod prestieradla a vložila ju do Billovej dlane. Pocítil chlad smrti. Koža priliehala tak tesne ku kosti, že Bill mal pocit, akoby držal ruku kostry.

„Brat Branham,“ povedala ošetrovateľka, „Florence veľmi starostlivo sledovala tvoju službu a modlila sa tak horlivo a dlho, aby sa s tebou mohla stretnúť. Verila, že keď sa jej podarí dostať sa do tvojej blízkosti, Ježiš Kristus ju uzdraví. Ale obávam sa, že sa nakoniec vzdala nádeje. Myslím si, že o chvíľu zomrie, brat Branham, pretože si ňu priala vidieť predtým, ako zomrie.“

Slzy presakovali z kútikov očí slečny Shirlaw, keď sa snažila vysloviť sotva badateľnú vetu. Bill sa divil, ako vôbec v sebe dokázala nájsť dosť vlhkosti, aby mohla plakať.

„Praje si, aby si videl jej telo.“ povedala ošetrovateľka.

Keď z nej stiahli prestieradlo, Bill pocítil ďalšiu vlnu súcitu zmiešanú s nevoľnosťou. Jej ramená a nohy, ktoré neboli hrubšie ako kosti, boli popretkávané modrými čiarami jej rozpadnutých žíl. Jej prsia a brucho boli

vpadnuté a rebrá jej ostro trčali. Dokonca koža jej zrástla okolo bedrového kĺbu. Vyzerala úplne ako živá kostra.

Florence znova pohla perami. Ošetrovateľka sa hlboko sklonila, aby zachytila zvuk, potom zopakovala slová pacientky, „Nech brat Branham poprosí Boha, aby som mohla zomrieť.“

Bill mal pocit, ako by sa mu malo srdce roztrhnúť napoly. „Pomodlime sa všetci,“ povedal.

Gordon Lindsay, Ern Baxter, Jack Moore, traja anglickí kazatelia, dve ošetrovateľky a lekár sa všetci zhromaždili k posteli Florence Shirlaw. Bill sa modlil modlitbu Pána. „Otče náš, ktorý si na nebesiach, nech sa posväti Tvoje Meno...“ Zatiaľ, čo sa modlil, priletela holubica a sadla si na parapet otvoreného okna tesne za jeho hlavou. Holubica sa nepokojne prechádzala sem a tam a hrkútala, „hrkú, hrkú, hrkú.“ Keď Bill skončil modlitbu Pána, pokračoval, „Všemohúci Bože, prosím, aby Tvoje požehnanie odpočinulo na tejto úbohej, umierajúcej, smrteľnej bytosti. Nemôžem Ťa prosiť o jej smrť, keď sa ona tak horlivo modlila o život. Prosím, zmiluj sa nad ňou, Otče. Prosím o to v Mene Tvojho Syna, Ježiša. Amen.“

Holubica odletela. Keď Bill otvoril oči, uvidel, že kazatelia sa nemodlili, ale pozorovali vtáka.

„Všimli ste si tú holubicu?“ spýtal sa jeden z nich.

Otvorili ústa a povedali, „Áno.“ Bill s prekvapením počul svoj hlas, ako vyhlasuje, „Tak hovorí Pán, táto žena bude žiť a nezomrie!“

Každá osoba v tej izbe bola ohromená. Vyzeralo to tak absolútne nemožné.

„Brat Branham, si si istý?“ spýtal sa Ern Baxter. „Nemal som vôbec v úmysle to vysloviť,“ odpovedal Bill. „To som nebol ja, kto to povedal. To bol On. A preto sa to stane. A keď sa to stane, bude to znamenie, že mám ísť do Durbanu v Južnej Afrike.“

Kapitola 48

Vzkriesenie mŕtveho chlapca na základe videnia 1950

William Branham pristál v Helsinkách vo Fínsku 14. apríla 1950. Prišlo sa s ním privítať niekoľko kazateľov, vrátane pastora Manninena, ktorý ako prvý poslal Billovi pozvanie, a slečna May Isaacsonová, Američanka fínskeho pôvodu, ktorá mala byť Billovou prekladateľkou.

Zhromaždenia začali večer v najväčšej posluchárni v Helsinkách, Messuhalli Hall, ktorá mala kapacitu dvadsaťpäťtisíc miest. Prvý večer navštívilo zhromaždenie iba sedemtisíc ľudí. Každopádne dar rozpoznania urobil na prítomných taký hlboký dojem, že na druhý večer sa iba vďaka ústnemu rozšíreniu dav strojnásobil.

Bill sa divil, ako sa Fínsko líšilo od Ameriky. Druhá svetová vojna skončila pred piatimi rokmi, ale fínska ekonomika sa z nej stále nespamätala. Mnoho ľudí žilo na pokraji chudoby. Dokonca tí, čo aj mali peniaze, nedokázali si so svojím majetkom veľa kúpiť. Bežný tovar stál veľa a luxus bol vzácny. Hoci dvadsaťtisíc ľudí naplnilo Messuhalli Hall, Bill vonku napočítal iba desať zaparkovaných áut. Ľudia prichádzali pešo alebo na bicykloch.

Nanešťastie, namiesto toho, aby tieto zhromaždenia v Helsinkách plynule pokračovali, nasledovala päťdňová prestávka, kedy Messuhalli Hall nemohla byť použitá, keďže bola rezervovaná na inú udalosť. Počas tohto času odviezla stará roztrasená parná lokomotíva Branhamovu skupinu

tristopäťdesiat kilometrov na sever do Kuopia, ďalšieho veľkého fínskeho mesta, neďaleko polárneho kruhu.

V piatok 21. apríla, v Billov druhý deň v Kuopiu, miestni kazatelia, ktorí sponzorovali jeho kampaň, ho pozvali na obed usporiadaný pre kazateľov v reštaurácii na vrchole impozantne vysokého vrchu Puijo. Kvôli ťažkému duchovnému boju, ktorý prežíval počas minulej noci pred svojím prvým zhromaždením v Kuopiu, sa Bill postil, aby priviedol svoje telo do bližšieho duchovného spoločenstva s Bohom k večernému zhromaždeniu. Cez svoju tlmočnicu May Isaacsonovú Bill počúval a zdieľal sa s tridsiatimi kazateľmi, ktorí sedeli okolo dlhého jedálenského stola. Sedel tam aj hlavný guvernér Kuopia spolu s ostatnými hlavnými predstaviteľmi mesta.

Gordon Lindsay naliehal, „Brat Branham, poď a niečo zjedz.“

„Nie, brat Lindsay, až do šiestej večer nechcem jesť. Ale poviem toto: niečo sa ide stať. Neviem, čo to je, ale cítim to vo svojom duchu. Stane sa niečo duchovné.“

Obed skončil o tretej hodine. Prv, ako vyrazili späť do Kuopia, Bill vyšiel s niektorými ďalšími kazateľmi po schodoch na vyhliadkovú vežu, pozrieť sa na okolitú krajinu z vtáčej perspektívy. Okrem blízkeho mesta videli mnoho jazier a borovicových lesov, ktoré sa rozprestierali na nejasnom obzore. Dole na úpätí hory Puija Bill spozoroval nejaký rozruch. Zdalo sa, že v priekope je nejaké osobné auto. Ľudia sa k tomuto autu zbíhali zo všetkých strán, ale Bill bol príliš ďaleko na to, aby mohol vidieť, čo sa stalo. Tam z toho orlieho bidla ľudia vyzerali ako mravce, ktoré sa hemžia okolo nejakej hračky.

Na vrchole hory Puija stáli iba dve osobné autá. Väčšina kazateľov prišla na konských taxíkoch. Bill nasadol do jedného z áut spolu s Gordonom Lindsayom, Jackom Moorom, May Isaacsonovou a s fínskym pastorom Vilho Soininenom. Trvalo im takmer dvadsať minút, než sa dohrkotali úzkou točitou cestou k úpätiu hory. Než sa dostali na miesto toho rozruchu, auto, ktoré Bill videl v priekope, bolo už preč. Na jednej strane cesty stáli ľudia okolo drobnej postavy, ktorá nehybne ležala v tráve.

„Vyzerá to tak, že tu bola autonehoda,“ povedal pastor Soininen. „Snáď môžeme nejak pomôcť.“ Vilho Soininen zastavil auto, vysadol a išiel

sa pozrieť, čo sa stalo. Slečna Isaacsonová išla za ním. Keď sa obaja vrátili, slečna Isaacsonová porozprávala, čo sa stalo. Dvoch malých chlapcov, ktorí sa vracali zo školy domov, zrazilo auto. Keďže je vo Fínsku tak málo áut, chlapci bezstarostne prechádzali cez cestu bez toho, aby sa obzreli, a Ford, model 1938, išiel rýchle z kopca a prekvapil ich. Chlapci sa rozdelili, jeden vyštartoval na sever a druhý na juh. Muž v aute sa im snažil vyhnúť, stočil prudko na sever a skočil na brzdy.

Nanešťastie jeho noha minula brzdový pedál a namiesto toho šliapla na plyn. Obaja chlapci nemali šancu. Chlapca, ktorý bežal na juh, auto zrazilo predným nárazníkom a odhodilo cez cestu tak, že buchol hlavou do stromu. Hoci bol ťažko zranený, stále žil a tak ho rýchle naložili do auta a odviezli do najbližšej nemocnice. Druhý chlapec, ktorý bežal na sever, nemal toľko šťastia. Idúce auto doňho narazilo tak, že sa skotúľal pod auto, predné koleso ho zachytilo a bol vymrštený vysoko do vzduchu a odhodенý dozadu. Okamžite zomrel.

Fínske zákony vyžadovali súhlas rodičov pred tým, než by úradníci mohli odvieť mŕtveho chlapca, takže niekto pre nich musel ísť do ich práce na poli. Zástup ľudí teraz čakal na príchod rodičov.

Lindsay a Moore vystúpili, aby sa pozreli na toho chlapca. Vrátili sa do auta dosť otrasení. Jack Moore povedal, „Nikdy som nevidel tak rozmačkaného chlapca. Nemôžem sa zbaviť myšlienky, že by to mohol byť môj chlapec. Brat Branham, mal by si sa tam ísť pozrieť.“

Bill si pomyslel na svojho vlastného syna Billyho Paula, ktorý mal teraz štrnásť rokov. Čo keby z druhej strany oceánu prišiel telegram, že ho zrazilo auto? Táto myšlienka prinútila Billa uvedomiť si, ako sa bude cítiť tá úbohá fínska matka, keď príde z poľa a zistí, že jej milovaný syn leží studený a stuhnutý v tráve, prikrytý cez tvár plášťom. Bill vysadol z auta a kráčal k skupine zhromaždenej okolo mŕtveho chlapca. Keď ho zástup uvidel, začali si medzi sebou šepkať.

Slečna Isaacsonová povedala Billovi, „Nie je to hrozné? Tí ľudia hovoria, 'Tu je ten činiteľ zázrakov z Ameriky. Sme zvedaví, čo s tým urobí.'“

Bill nebral tieto poznámky do úvahy. „Oni tomu jednoducho nerozumejú, to je všetko.“

Niekoľko žien oblečených v dlhých hrubých sukniach a ťažkých čižmách žalostne nariekalo. Jeden muž pokľakol a odhrnul kabát, ktorý prikrýval mŕtveho chlapca ako plachta. Dieťa vyzeralo na asi osem až desať rokov. Jeho tvár bola rozmliaždená a zakrvavená. Ústa mal pootvorené a jazyk visel von. Oči mal obrátené v stĺp, takže bolo vidieť väčšinou len beľmo. Mal na sebe typické fínske oblečenie - nohavice, ktoré siahali do polovice lýtok, a hrubé biele pruhované podkolenky. Pri nehode bola jedna topánka strhnutá z nohy a teraz mu cez roztrhnutý koniec ponožky trčali prsty.

Bol to žalostný pohľad, bolestivý najmä pre Lindsaya a Moorea, ktorí obaja mali svojich malých chlapcov. Gordon Lindsay sa otriasol s veľkým vzlykom. Bill pocítil dusenie. Otočil sa a začal kráčať naspäť k autu. Naraz pocítil ruku, ktorá ho chytila za plece. Bill sa zastavil a otočil sa, aby videl, kto to je. Bolo to dosť zvláštne, ale nikto nestál tak blízko, aby sa ho mohol dotknúť. Obrátil sa smerom k autu a urobil ďalší krok. Znovu ho tá neviditeľná ruka zadržala. Keď sa Bill pozrel smerom k obeti nehody, tá neviditeľná ruka sa opäť uvoľnila. Teraz Bill počul šumiaci zvuk veterného víru. Anjel Pánov bol blízko. Bill si uvedomil, že táto nehoda musela niečo znamenať. Znovu sa pozrel na mŕtveho chlapca. Niečo sa mu na ňom zdalo povedomé. Bill sa obrátil k slečne Isaacsonovej, „Spýtaj sa tých kazateľov, či ten chlapec nebol včera v modlitebnom rade.“

Nie, nikto z kazateľov chlapca nespoznával.

„Toho chlapca som už niekde videl, ale nemôžem si spomenúť kde.“ Keď sa Bill snažil spomenúť si, jeho zrak padol na vrstvu navzájom sa prekrývajúcich skál. Zasiahlo ho to ako blesk. Triasol sa od vzrušenia a zavolať na svojich spoločníkov. „Brat Moore, brat Lindsay, spomínate si na to videnie, ktoré som vám rozprával v Amerike, to o jednom chlapcovi, ktorý bude vzkriesený z mŕtvych? Otvorte svoje Biblie a prečítajte mi, čo máte napísané na vašich voľných stránkach.“

Jack Moore otvoril Bibliu a rýchlo prečítal, čo si poznamenal asi pred dvoma rokmi, „Hnedé vlasy, hnedé oči, vek 8 až 10 rokov, chudobný odev cudzieho pôvodu, znetvorený následkom autonehody, krajina s

prekrývajúcimi sa skalami a vždyzelené kríky. Brat Branham, toto istotne zodpovedá popisu.“

„To je on,“ potvrdil Bill. Jeho srdce poskočilo vzrušením, keď si spomenul na výsledok videnia. „A tak hovorí Pán, ten chlapec bude navrátený späť k životu.“

Gordon Lindsay v nevere zalapal po dychu. „Chceš mi povedať, že toto rozmačkané dieťa bude znova dýchať? Ako by sa to mohlo stať?“

Bill pocítil príliv dôvery. Nezáležalo na tom, že ten chlapec bol už pol hodinu mŕtvy. Videnia nikdy nesklamali. Odvážne prehlásil, „Ak ten chlapec do niekoľkých minút neožije, môžete mi na chrbát pripevniť nápis, že som falošný prorok. Teraz sa postarajte o to, aby sa tieto ženy upokojili.“

Zatiaľ čo slečna Isaacsonová požiadala miestne ženy, aby sa ovládali, Bill pokľakol vedľa mŕtveho chlapca a dával si pozor, aby robil všetko presne tak, ako to videl vo videní. Modlil sa, „Nebeský Otče, spomínam si, keď Tvoj Syn Ježiš povedal Svojim učeníkom, *'Uzdravujte chorých, očisťujte malomocných, krieste mŕtvych, vyhánajte diablov, zadarmo ste zobrali, zadarmo dajte.'* Pred viac ako dvomi rokmi si mi ukázal túto chvíľu vo videní. Konám podľa Tvojho Slova, ako podľa toho písaného, tak aj podľa toho hovoreného Slova skrze videnie, hovorím smrti, *'Nemôžeš ďalej držať toto dieťa. Prepust' ho, v Mene Ježiša Krista.'*“

Niekde na tej tajomnej púti poza týmto životom sa duša zastavila a vrátila sa späť. Hruď chlapca sa zdvihla a pľúca sa naplnili vzduchom. Očné viečka zažmurkali, otvoril oči, aby sa znova pozrel na svet. Zodvihol hlavu.

To zmenilo nariekanie žien vo výkriky a ohromenie. Počas niekoľkých minút sa chlapec posadil a bol vyšetrený. V jeho tele nebola zlomená ani jedna kosť, okrem povrchových škrabancov a odrenín chlapec vyzeral byť úplne v poriadku.

Správny o tomto zázraku sa rozniesli po celej provincii Kuopia ako lesný požiar, ktorý zapaľuje všetko, čo sa mu postaví do cesty. V ten večer bola poslucháreň v Kuopiu zaplnená do posledného miesta. Viera jasne horela a zázrakov bola hojnosť. Nasledujúci večer sa do posluchárne túžili

dostať toľkí ľudia, že táto obrovská budova ich už nebola schopná všetkých pojať. Dvere museli byť skoro zatvorené a tisíce ľudí zostalo vonku na uliciach a nemohlo vojsť dovnútra. Fínska vláda dokonca na pomoc pri udržiavaní poriadku povolala národné gardy.

Po bohoslužbe sa Bill chystal vojsť do svojho hotela, keď sa naňho nejaký mladý fínsky manželský pár, ktorý čakal vonku pred vchodovými dverami, vrhol a začal tak rýchle hovoriť finsky, že dokonca ani slečna Isaacsonová im nerozumela. Správali sa zúfalo, obzvlášť mladá žena, ktorá sa pritísila k Billovi tak tesne, ako keby jej život závisel od tohto zovretia. Lindsay, Baxter a Moore museli Billa od týchto dvoch zúfalých ľudí doslova odtiahnuť, aby ho mohli bezpečne dostať do hotela. Bill takmer prišiel o kabát.

Slečna Isaacsonová tam zostala, aby zistila, čo ten manželský pár chcel. O desať minút neskôr prišla hore so správou, „Je to matka a otec toho druhého malého chlapca, ktorý bol minule v tej autonehode. Ich syn je stále v kóme a lekári si nemyslia, že to prežije. Rodičia si prajú, aby si prišiel do nemocnice a pomodlil sa zaňho.“

„My ti to, samozrejme, nemôžeme dovoliť, brat Branham,“ povedal Ern Baxter. „To bolo vždy naším pravidlom, odkedy sme boli s bratom Bosworthom manažérmi tvojich zhromaždení. Ak sa pôjdeš do nemocnice pomodliť za jedného, noviny tú správu roznesú a ty budeš zaplavený žiadosťami ďalších zúfalých ľudí, ktorí budú chcieť, aby si sa prišiel pomodliť aj za nich do nemocnice alebo do ich domovov. Keďže nie je možné, aby si sa dostal ku všetkým, spôsobí to rozhorčenie a to neprospeje zhromaždeniam. Nie, hoci mi je akokoľvek ľúto tej úbohej mladej matky, myslím si, že naša stratégia je rozumná. Musia priniesť svojich chorých a postihnutých do zhromaždení, kde má každý rovnakú príležitosť.“

Bill smutne súhlasil, ale dodal, „Chcel by som s nimi aspoň hovoriť a vysvetliť im to. Privedte ich hore.“

Matka a otec vyzerali na niečo málo cez dvadsať. Ich obnosené oblečenie prezrádzalo chudobu. Matka, ktorá stále plakala a bola zúfalá, vyhrkla svoju prosbu. Slečna Isaacsonová preložila, „Podte a uzdravte nášho chlapca. Je stále v bezvedomí a lekár hovorí, že umiera.“

Bill odpovedal, „Je mi ľúto, ale ja nemôžem uzdraviť vášho chlapca.“

„Uzdravili ste toho druhého chlapca.“

„Nie, Ježiš Kristus uzdravil toho druhého chlapca. Nie ja. Ja s tým nemám nič spoločné. Pred dvomi rokmi mi Boh ukázal videnie, že ten druhý chlapec bude vzkriesený späť z mŕtvych, ale On mi nikdy nič neukázal o vašom chlapcovi.“

„Potom, prosím, majte videnie ohľadne nášho syna.“

Bill zakrútil hlavou, „Nemôžem vidieť videnia len tak pre nič za nič. Môžem ich vidieť iba vtedy, keď to Boh dovolí. Ale budem sa za vášho syna modliť, aby ho Boh uzdravil. Ale či bude uzdravený alebo nie, to úplne záleží na Bohu a na vašej viere. Ste vy dvaja kresťania?“

Keďže ani jeden z nich nebol kresťanom, Bill vysvetlil Evanjelium v jednoduchých výrazoch. „Viete, vy veľa očakávate tým, že prosíte Boha o uzdravenie vášho syna, zatiaľ čo vy sami ste Mu neodovzdali svoje životy. Premýšľajte o tom takto: Ak váš syn zomrie, Boh ho vezme do neba, pretože je tak mladý, že ešte nie je zodpovedný za svoj život. Potom, ak vy zomriete ako hriešnici, nikdy viac sa s ním neuvidíte. Ale keby ste prijali Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa, potom aj keby váš syn zomrel, jedného dňa sa s ním stretnete v nebi, pretože tam odchádzajú kresťania po smrti. Tak prečo rovno teraz neodovzdáte vaše životy Ježišovi Kristovi? Len čo sa stanete kresťanmi, môžete prísť s dôverou k Bohu a prosiť Ho, aby uzdravil vášho syna. Snáď ho Boh ušetrí.“

Pre týchto mladých rodičov to znelo ako obchod, na ktorom nemôžu prerobiť. Obaja pokľakli na podlahu a Bill v jednoduchej modlitbe, v ktorej poprosil Ježiša Krista, aby sa stal Pánom ich životov, priviedol tento pár ku Kristovi. Len čo skončili modlitbu, matka vyskočila a hystericky brblala, „Teraz vidzte videnie o našom synovi.“

„Povedal som vám, že nemôžem prinútiť Boha k tomu, aby mi ukázal videnie. Ak to neurobí, tak to neurobí. Ak to urobí, potom vám to hneď poviem. Nechajte mi číslo telefónu, kde vám môžem zavolať.“

Zúfalej matke to ale nestačilo. Hneď na druhý deň, v nedeľu 23. apríla, volala do hotela každých pätnásť minút a pýtala sa slečny Isaacsonovej, „Mal už videnie?“

Správy o vzkriesení mŕtveho chlapca sa širili ponad každé jazero a rieku v severnom Fínsku, až kým sa nedostali do Laponských usadlostí. Plynulé potoky Fínov prúdili do mesta Kuopio z každého kúta provincie a poslucháreň bola každý deň rýchlo naplnená. Tí, ktorí sa nedostali dovnútra posluchárne, postávali vonku na uliciach. Keď nastal čas, aby sa ukázal Bill, zistil, že bez pomoci sa do budovy cez tri mestské bloky nedostane. Hlavný guvernér poslal vysunutú jednotku národnej gardy, aby mu pomáhala. Títo muži okolo evanjelistu sformovali ľudskú šípku a s mečmi nasmerovanými do neba pochodovali vpred. Zástup sa odtiahol do zdvorilej vzdialenosti.

Ochrankári dovedli Billa do suterénu posluchárne a zamkli za ním dvere. Väčšina jednotky zostala vonku, a len štyria strážnici - dvaja vpredu a dvaja vzadu – zostali s Billom, dokiaľ nemali istotu, že sa dostal až na pódium. Veľký priestor suterénu bol prázdny, s výnimkou niekoľkých ľudí, ktorí čakali v rade pred verejnými toaletami. Z hlavnej posluchárne zhora znela hudba až sem. Bol spievaný fínsky text v mólovej tónine. Bill vedel, že čoskoro bude jeho čas, a tak sa vybral cez suterén smerom ku schodisku.

Prešiel iba krátky úsek, keď sa naraz otvorili dvere dámskej toalety a začalo sa z nich šuchtať zmrzačené dievča o barlách. Mala asi desať rokov. Strapaté vlasy jej viseli po pleciah, vyzeralo to, ako keby si ich sama pristrihla nožnicami. Šaty, ktoré jej siahali pod kolená, boli roztrhané na franforce. Bill zíval na jej ortézy. Bolo to najpostihnutejšie dieťa, aké kedy videl, pričom sa stále dokázala pohybovať sama. Jedna noha bola pevná a zdravá, zatiaľ čo tá druhá visela chromá a bez pohybu. Bola o niekoľko centimetrov kratšia, podopretá hrubou podrážkou na topánke. Tá postihnutá noha bola obviazaná ťažkou ortézou, ktorá visela na kovovom postroji pripevnenom okolo pásu. Bolo tam aj niečo iné, čo Bill nevedel pochopiť. K špičke tej vyvýšenej topánky bol pripevnený povrázok, ktorý viedol až k jej plecu a bol spojený s ortézou za jej chrbtom.

Len čo dievčina zbadala, že Bill sa na ňu díva, sklonila hlavu a po tvári jej stiekla slza a trblietala sa pod ostrými elektrickými svetlami. Bill si bol

istý, že táto dievčina ho poznala. A mal dojem, že by k nemu chcela prísť, ale bojí sa, že by to bolo neslušné.

Vojaci, ktorí išli pred Billom, sa zastavili a obzreli sa, prečo sa zastavil. Dvaja vojaci za ním ho vyzývali, aby pokračoval. Keďže ale žiaden z tých štyroch strážcov nehovoril anglicky, Bill im dal znamenie hlavou a rukami, že chce chvíľu počkať. Keď sa dievčina znova pozrela, Bill jej pokynul, aby prišla bližšie. Krivkala teda k nemu. Teraz Bill pochopil účel toho povrázku, ktorý bol natiahnutý medzi jej plecom a palcom. Najskôr postavila obidve barle dopredu, potom sa o ne oprela a zdvihla plece, čím rozhojdala chorú nohu, aby sa posunula dopredu. Vyzeralo to nemotorne, ale fungovalo to. Bill cítil, ako sa mu srdce topí ľútosťou.

Keď sa k nemu táto zmrzačená dievčina dostala, uchopila spodný lem Billovho saka, zdvihla si ho k tvári, pobozkala ho a nechala ho spadnúť späť na miesto. Z jej modrých očí prúdili slzy. Sklonila hlavu a pridržala si svoju potrhanú sukňu. Zvládla neohrabaný úklon a potom po fínsky povedala, „Ďakujem“.

Bill nad jej hlavou uvidel tieň, ktorý bledol do podoby tej istej dievčiny, ktorá kráčala vo vzduchu na dvoch zdravých nohách. „Miláčik,“ povedal vzrušene, „môžeš si tie ortézy dať teraz dolu. Boh ťa uzdravil.“

Samozrejme, nerozumela po anglicky. Keďže tam nebol žiaden prekladateľ, jeho slová pre ňu nič neznamenali. Strážcovia, ktorí stáli za ním, sa rozhodli, že už príliš zdržuje, a tlačili ho, aby išiel ku schodisku. Keďže nebol schopný urobiť nič viac, Bill si pomyslel, „Ó, Bože, určite to jedného dňa pochopí.“

V ten večer, keď tí prostí Laponci videli Ježiša Krista v dare rozpoznaní, stovky chorých ľudí ani nepotrebovali prísť k modlitebnému radu, aby boli uzdravení. Bill ich z pódia videl, ako odhadzujú barle a vstávajú z invalidných vozíkov.

Potom, ako Bill minul dve skupiny modlitebných kariet, Howard položil ruku na plece svojho brata a upozorňoval ho, „To už asi pre dnešný večer stačí, Bill. Počas tejto cesty máš pred sebou ešte mnoho bohoslužieb a nechceme, aby si sa úplne vyčerpal.“

„Howard, mám ešte trochu sily. Zavolajme ešte ďalších desať modlitebných kariet. Začnime od čísla 45.“

Keď Howard zoradľoval posledných desať pacientov do modlitebného radu, Bill sa otočil chrbtom k davu a napil sa z pohára vody. Za sebou počul nejaký drkot a rinčanie. Obrátil sa a uvidel tú istú zmrzačenú dievčinu, s ktorou predtým hovoril v suteréne. Teraz sa predierala ku schodisku vedúcemu na pódium. Jej karta mala číslo 45.

Billovo srdce poskočilo radosťou. Obrátil sa k slečne Isaacsonovej a povedal, „Chcem, aby ste presne zopakovali moje slová, aj keď nebudete rozumieť prečo.“ Keď sa tá dievčina k nemu dokrivila, usmiala sa. Vpredu jej chýbal jeden zub. Bill povedal, „Ty si tá dievčina, ktorú som stretol dolu pred bohoslužbou, však?“

„Áno,“ odvetila. „Volám sa Veera Ihalainenová. Som vojnová sirota. Moji rodičia boli zavraždení Rusmi. Teraz bývam v stane tu v Kuopiu. Myslíš, že ma Ježiš uzdraví?“

„Miláčik, Ježiš Kristus ťa už uzdravil. Uzdravil ťa tam dolu pred bohoslužbou. Sadni si tam a popros niekoho, aby ti pomohol dať dole tie výstuchy. Potom sa na teba pozriem.“

Zatiaľ čo jeden fínsky kazateľ rozväzoval Veerine výstuchy, Bill začal hovoriť s ďalším pacientom. Naraz vzduchom prenikol výkrik a, hľa, tu prichádza Veera. Kričí a drží barle v jednej ruke a výstuchy v druhej, beží a bosá dupe po drevenom pódium a skáče ako mladý sob. Bill pripojil svoj hlas k harmónii chvály, ktorá sa pozdvihla v obecenstve.

Po bohoslužbe Howard pomohol Billovi vrátiť sa do hotela. Keď prechádzali hotelovou halou, Howard niečo rozprával. Tým sa pokúšal vrátiť svojho brata od pomazania späť do fyzického sveta. „Bill, spomínaš si, ako sme boli v Prince Albert a ty si jedol tie hrozné kanadské tvrdé cukríky?“

„U-hm.“

„Vieš čo, ak si myslíš, že boli zlé, mal by si ochutnať tieto fínske. Myslím, že cukor, rovnako ako všetko ostatné, je tu vzácny, tak to

nahrádzajú škrobom. Tuto, skús ich niekoľko.“ Howard vložil dva kúsky tvrdých cukríkov do ruky svojho brata, ale Bill ich nezjedol.

Keď vystúpili z výťahu, prechádzali okolo jediného telefónu na tomto poschodí v hoteli. Bol v staromódnom štýle, s mikrofónom v tvare zvonu, pevne pripevneným k drevenej skrinke, ručnou kľukou na vytáčanie operátora a slúchadlom, ktoré vyzeralo ako zvonček na konci šnúry.

„Vieš,“ povedala slečna Isaacsonová, „ten druhý chlapec, ktorý bol v tej nehode, je stále v kóme. Jeho matka mi celý deň volala každých pätnásť minút, aby sa dozvedela, či si už mal nejaké videnie. Ak to tak bude pokračovať aj zajtra, tak ma privedie do šialenstva.“ Slečna Isaacsonová odomkla dvere svojej izby.

„Pán mi o ňom ešte nič neukázal,“ povedal Bill a odomkol dvere svojej izby a vošiel dovnútra.

Položil svoju Bibliu a dva cukríky na starožitný stôl s mramorovou doskou a išiel k oknu. Hľadel na východ smerom k Rusku. Hoci bolo okolo polnoci, nočná obloha skôr pripomínala súmrak ako doma v Indiane. Vonku bolo ešte stále dosť svetla, aby sa dali čítať noviny. Toto bola krajina polnočného slnka. Tak blízko polárneho kruhu, že cesta aprílového slnka sa len na krátku chvíľu ponorila pod obzor predtým, než začne kresliť svoj horný oblúk nasledujúci deň. Ulice boli plné ľudí odchádzajúcich z posluchárne. Rozprávali sa jeden s druhým. Nepochybne ich konverzácia šumela o tých veľkých veciach, ktorých boli dnes večer v zhromaždení svedkami. Potom Bill s úžasom pozoroval skupinu fínskych vojakov, ako objímajú skupinu ruských vojakov. Pomyslel si, „Čokoľvek, čo prinúti Fína, aby objal Rusa, vyrieši každú vojnu na svete. Ježiš Kristus je tou odpoveďou, tak veru.“

Bill pozdvihol svoje ruky a chválil Pána, „Nebeský Otče, Ty si tak nádherný, ako Ťa milujem za uzdravenie tej zmračenej siroty dnes večer. Ó, veľký Jehova, Bože, aký si nádherný. Jedného dňa prelomíš to východné nebo tam v diaľke a prídeš znova. Tentokrát v sláve. Tisíce týchto Fínov vojde do večného života na základe rozhodnutia, ktoré dnes večer učinili. Ó, Ježišu Kriste, môj Majster a môj Pán, ako Ťa velebím, ako si cením, že Tebe slúžim.“

Za sebou začul nejaký cinkot. Bill sa otočil a s úžasom zistil, že vidí anjela Pánovho, ktorý stojí vedľa starožitného stola. Anjel vyzeral rovnako ako vždy: vysoký, bez brady, s olivovou pleťou, čiernymi vlasmi padajúcimi na plecia, v bielom rúchu, ktoré celkom nezakrývalo jeho bosé nohy. Jeho vzhľad sa ako vždy zdal prísny. Nad anjelom vírilo to večne prítomné svetlo. Ruky mal prekrížené na širokej hrudi. Na stole vedľa neho stála úzka váza s dlhým hrdlom, ktorá tam predtým nebola. Zvuk, ktorý Bill počul, musel byť spôsobený tým, ako anjel pokladal vázu na mramorový povrch stola.

Z vázy trčali dva žlté narcisy. Jeden sa nakláňal na sever a druhý na juh. Anjel sa pozeral na kvety a spýtal sa, „Čo to je?“

„Pripadajú mi ako veľkonočné kvety,“ odvetil Bill.

„Tieto dva kvety znázorňujú tých dvoch chlapcov, ktorí mali pred tromi dňami nehodu. Chlapec, ktorý spadol smerom na sever, zomrel ihneď, ale bol navrátený k životu. Chlapec, ktorý bol odhodnený na juh, práve teraz umiera.“

Ako Bill hľadel, kvet, ktorý sa nakláňal na sever, rýchlo ovisol, až kým sa jeho lupene nedotýkali stola, zatiaľ čo kvet, ktorý sa nakláňal na juh, padal pomaly. Tak, ako druhá ručička na hodinách pomaly klesá pri každom tiknutí.

Anjel sa spýtal, „Čo ti dal tvoj brat?“

„Dva cukríky.“

„Zjedz ich.“

Dva cukríky ležali po oboch stranách vázy v línii s kvetmi. Bill zdvihol ten cukrík zo severnej strany a vložil si ho do úst. Bol chutný. Ako Bill hrýzol cukrík, narcis, ktorý ležal na stole, náhle poskočil hore a narovnal sa vo váze. Ale ten južný kvet klesal nižšie, v presnej časomiere - *tik, tik, tik*.

„Teraz zjedz ten druhý cukrík,“ prikázal anjel.

Bill strčil druhý hranatý cukrík do úst a začal ho hrýzť. Chutil tak nevýrazne a škrobovo, že ho Bill vyplul naspäť do dlane.

Anjel ho varoval, „Ak nezješ ten cukrík, ten druhý chlapec zomrie.“

Práve teraz sa ten južný narcis takmer dotkol povrchu stolu. Bill vhodil druhý cukrík naspäť do úst. Chutil odporne, ale aj tak ho pohrýzol. Keď ho zhltol, padajúci kvet poskočil hore a narovnal sa tak ako jeho spoločník. Anjel mierne sklonil svoju hlavu a vzal vázu s kvetmi, potom sa akoby vyparil do víriaceho svetla nad svojou hlavou a zmizol.

Bill stál niekoľko minút nepohnute. Cítil sa úplne stuhnutý. Nakoniec sa odtackal na chodbu a zakričal, „Sestra Isaacsonová, poď rýchle sem!“

Slečna Isaacsonová prudko otvorila dvere a ponáhľala sa na chodbu. „Brat Branham, čo sa deje? Čo sa stalo?“

„Anjel Pánov sa so mnou práve stretol v mojej izbe a dal mi slovo ohľadne toho druhého chlapca, ktorý mal nehodu. Chcem, aby si zavolala tej mladej matke a povedala jej, 'Tak hovorí Pán, tvoj syn bude žiť.'“

Slečna Isaacsonová bežala na koniec chodby a kľukou vytáčala telefón, aby sa spojila s operátorom, ktorý potom zazvonil domov rodičom. Slečna Isaacsonová krátko hovorila po fínsky, potom počúvala a zavesila. „Bola to opatrovatelka. Manželia odišli do nemocnice asi pred pol hodinou. Vyzerá to, že im volali, že ich syn umiera.“

„V poriadku,“ povedal Bill, „potom zatelefonuj do nemocnice. Povedal som jej, že jej oznámim hneď, ako mi Boh niečo ukáže.“

Slečna Isaacsonová sa znova spojila s operátorom, ktorý ju prepojil do nemocnice. Čoskoro na to hovorila po fínsky tej mladej matke. „Brat Branham hovorí: Tak hovorí Pán, 'Váš syn bude žiť.'“

Slečna Isaacsonová asi minútu počúvala, potom sa s prekvapeným úsmevom pozrela na Billa, „Matka hovorí, že už to vie. Keď prišli do nemocnice, srdcový tep ich syna rapídne klesal. Stáli okolo neho v očakávaní na jeho posledný dych. Ale asi pred piatimi minútami sa jeho pulz náhle zlepšil a bol úplne normálny, potom otvoril oči a začal s nimi hovoriť. Jeho reč je zrozumiteľná a vyzerá byť v poriadku. Lekári sú ohromení. Hovorili, že ak sa mu bude dariť tak, ako to teraz vyzerá, môže ísť ráno domov.“

Bill s uspokojením prikývol, „Povedz jej, akí sme z neho šťastní. A pripomeň jej, že som to nebol ja ani videnie, ktoré uzdravilo jej syna. Bola to jej viera v Pána Ježiša Krista.“

Z Fínska sa Branhamova skupina premiestnila do susedného Švédska a potom do Nórska. Na druhý deň pobytu v Nórsku sa Bill náhle prebudil asi o piatej hodine ráno. Stál vedľa neho anjel Pánov a pozoroval ho. Ruky mal zložené tak ako vždy. Krúžilo nad ním to nadprirodzené svetlo a vrhalo tajomnú žiaru na steny hotelovej izby.

„*Obleč sa,*“ nariadil anjel. Potom splynul so svetlom nad svojou hlavou a zmizol.

Bill sa obliekol a čakal. Nič sa nedialo. „Čo má toto všetko znamenať?“ rozmýšľal. „Rád by som vedel, čo Pán chce, aby som urobil?“

Keďže Bill neobdržal žiadne ďalšie pokyny, rozhodol sa, že si vyjde na rannú prechádzku a bude sa za to modliť. Prešiel asi päť kilometrov týmto nórsnym mestom a zastavil sa dolu pri rieke. Uvelebil sa pod stromom a snažil sa uvoľniť a modliť sa, zatiaľ čo sa slnko na oblohe zdvíhalo vyššie. O deviatej hodine začal byť nervózny a pomyslel si, že ak ho ostatní nenájdu v jeho izbe, budú mať o neho obavy. Práve vtedy Bill počul šepot anjela, „*Vstaň a kráčaj spať.*“

Bill prešiel asi jeden a pol kilometra, potom zreteľne počul anjela, „*Odboč vpravo.*“ Bill odbočil vpravo a keď prešiel okolo niekoľkých mestských blokov, anjel povedal, „*Odboč vľavo.*“ Bill poslúchol a divil sa, kam ho Pán vedie. Potom Bill zbadal Nóra, ktorý prekladal jeho posledné večerné zhromaždenie.

Muž tiež zbadal Billa a podišiel k nemu, aby mu podal ruku. Povedal, „Brat Branham, toto je niečo zvláštne. Ja...“

„Moment,“ prerušil ho Bill. Medzi nimi sa sformovalo videnie, ktoré ukazovalo ťažkosti tohto muža. Potom Bill uvidel samého seba na konci včerajšieho večerného zhromaždenia. Vo videní sa pozoroval, ako so sklonenou hlavou a zatvorenými očami vedie obecenstvo v modlitbe. Teraz

Bill spozoroval niečo, čo si minulý večer nevšimol. Keď videnie skončilo, Bill povedal tomu mužovi na ulici, „Ty si sa práve vrátil z nemocnice, že?“

„No, áno, odkiaľ to vieš?“

„Máš iba jednu obličku a bojíš sa, že o ňu prídeš.“

„To je pravda. Včera som sa sotva držal na nohách. Jediné, čo som včera večer urobil, bolo ísť na pódium a prekladať ťa.“

Bill prikývol. „Asi pred tromi alebo štyrmi rokmi si mal pre Pána niečo urobiť a neurobil si to, je to tak?“

Prekvapenie sa zrkadlilo v každom záhybe mužovej vráskavej tváre. „Brat Branham, to je pravda.“

„Potom ti museli vyoperovať jednu obličku. Potom to prešlo na druhú obličku, a to ti robí starosti. Včera večer, keď sme sa modlili spoločnú modlitbu, nepridržal si sa ľahko okraja môjho saka a nemodlil si sa, 'Prosím, Pane Ježišu, uzdrav ma.'?“

Muž zdvihol ruku k nebu. „To je pravda, brat Branham. Tiež som prosil Boha, aby mi dal potvrdenie, že som bol skutočne uzdravený. Asi pred pol hodinou som mal zvláštny pocit, že by som mal prísť sem a stáť na ulici. A tu som na teba natrafil. Teraz som si istý, že ma Ježiš Kristus uzdravil.“

Keď sa Bill vrátil do hotela, Lindsay, Moore, Baxter a miestni nórski pastori sa práve chystali ísť na raňajky. Vyšli spolu do mesta a než vstúpili do reštaurácie, krátko sa zastavili pred jedným výkladom.

Bill sa obrátil k ostatným a povedal, „Tak hovorí Pán: z tejto budovy vystúpi muž a zastaví nás. Bude mať na sebe tmavý oblek a svetlý klobúk. Požiada ma, aby som s ním išiel hore a pomodlil sa za jeho chorú manželku. Ja to však nemôžem urobiť, pretože je to čas jej odchodu.“

Jack Moore sa spýtal, „Kedy sa to stane?“

„Pravdepodobne predtým, ako sa vrátíme do hotela,“ odpovedal Bill, „lebo vo videní bolo jasné, že je to dnes ráno.“

Po raňajkách piati z nich kráčali späť do hotela a zastavovali sa pri výkladoch, keď náhle nejaký muž vybehol z jedného z obchodov, celý

vzrušený, že ich vidí. Prostredníctvom nórskeho pastora, ktorý prekladal, sa dozvedeli, že tento muž býva v byte nad svojím obchodom a jeho manželka je hore smrteľne chorá. Majiteľ obchodu úpenlivo prosil „veľkého amerického evanjelistu“, aby s ním išiel hore a pomodlil sa za jeho manželku.

Bill veľmi nerád túto žiadosť odmietol, ale musel povedať nie. Vedel, že musí byť poslušný videniam, či sa mu to, čo videl, páčilo alebo nie. Toto bola vysoká cena, ktorá sprevádzala jeho dar a povolanie.

Kapitola 49

Priatelja a nepriatelja

1950

V júni v roku 1950, keď William Branham viedol kampaň uzdravovania v Lubbocku v Texase, ďalší muž na neho verejne zaútočil. Vydavateľ miestnych novín nechal vytlačiť kritický článok, v ktorom Billa obviňoval, že okráda dôverčivých kresťanov vrecom plným psychologických trikov.

Gordon Lindsay sa rozčuľoval, „Prečítal si si tento článok, brat Branham? Hovoria tu, že počas svojich zhromaždení nazbieraš toľko peňazí, že potrebuješ dvoch veľkých chlapov, aby ich zbalili. Tento článok je plný takýchto lží. Som skutočne rozhorčený. Brat Branham, prečo neprivoláš oheň z neba, aby spálil to miesto?“

Bill sa zasmial, „Ó, brat Lindsay, ach! Vyzerá to tak, že Jakub a Ján chceli urobiť to isté, keď nejaké mesto odmietlo Pána. Ježiš im povedal, *'Neviete, akého ste ducha. Pretože Syn človeka neprišiel, aby zničil ľudské životy, ale aby ich zachránil.'*“

„Nehovoril som o tých ľuďoch, hovoril som o tom vydavateľstve, ktoré vyplúva takú špinu.“

„Nuž, brat Lindsay, ja sa snažím také smeti jednoducho ignorovať. A naviac by som nikdy neurobil nič také drastické, dokiaľ by mi Pán priamo nepovedal, aby som to urobil.“

Lindsaya to neuspokojilo. „Potrebujeme dnes takých prorokov, ako bol Eliáš. Nemusel mať videnie predtým, než konal. Vystúpil na horu Karmel, postavil oltár a vyzval tých Bálových prorokov, 'Pod'ťe sem hore a

dokážeme, kto je Boh.' Eliáš chodil hore-dolu a robil si z Bála žarty a posmieval sa tým mužom, 'Len poďte, uvidíme, čo Bál dokáže.' Tí falošní Bálovi proroci si pripadali dosť hlúpo, keď z neba zostúpil oheň a pohltil Eliášovu obeť, vodu a všetko ostatné. Eliáš vedel, na čom stál, aj bez videnia. Dnes potrebujeme takých prorokov.“

„Moment, brat Lindsay,“ oponoval Bill, „si skvelý učiteľ, ale zabudol si na jeden dôležitý bod. Keď Eliáš všetko riadne pripravil - zabil voly, položil ich na oltár a polial ich vodou - povedal, 'Pane, učinil som všetky tieto veci podľa Tvojho Slova.' Vidíš, Pán mu najprv ukázal videnie, takto je to s prorokmi. Vždy je to na základe videnia. Dokonca aj Ježiš, ktorý bol Boh - prorok, povedal, 'Činím iba to, čo mi ukáže Otec.'“

Lindsay to zdráhavo uznal, mrmlal si, „Napriek tomu by som chcel dnes vidieť viac takých prorokov ako Eliáš.“

O niekoľko týždňov neskôr viedol Bill trojdňovú kampaň v Harlingene, v Texase. Bolo to malé mesto asi tridsať kilometrov na sever od mexickej hranice. Počas prvého večera zástup pôsobil zamĺknuto. Na zhromaždení bolo veľa ľudí (asi štyritisíc ich naplnilo poslucháreň), ale nemali to isté vzrušenie a očakávania, s akými sa Bill stretával na iných miestach. Našťastie táto nevýrazná nálada neprekážala pôsobeniu daru na pódiu. Predsa sa však anjel Pánov nepohyboval medzi publikom tak, ako to často robieval. Na druhý deň popoludní, keď sa Bill vo svojej hotelovej izbe modlil, zatelefonoval mu jeho manažér. „Brat Branham, idem do mesta na večeru. Skutočne so mnou nepôjdeš?“

„Nie, ďakujem, brat Baxter, dnes nie. Stále sa postím pred Pánom.“

„V poriadku. Mohol by si sa so mnou stretnúť za niekoľko minút v hotelovom vestibule? Chcel by som s tebou ešte pred večerným zhromaždením niečo prebrať.“

„Iste, hneď som dolu.“

Vo vestibule mu Ern Baxter načrtnol svoje znepokojenie. „Zbierka, ktorú vybrali minulý večer, bola veľmi slabá. A teraz máme nedostatok prostriedkov na túto kampaň.“

„Koľko chýba?“ spýtal sa Bill.

„Budeme potrebovať dobrých deväťsto dolárov, aby sme to dohnali.“

„Som zvedavý, v čom je problém,“ premýšľal Bill. „Vyzerá to tak, že také množstvo ľudí by mohlo toľko peňazí ľahko darovať.“

„Aj ja som nad tým premýšľal a spýtal som sa na to miestneho pastora. Je zrejmé, že v posledných mesiacoch boli v Harlingene niekoľkí ďalší evanjelisti, ktorí tu konali bohoslužby uzdravenia, a títo iní chlapíci tvrdo ošklbali ľudí.“

Teraz Bill porozumel nálade obecnstva minulý večer. „Myslím, že ich nemôžem obviňovať za to, že sú voči mne nedôverčiví.“

„Brat Branham, mal by si mi dovoliť urobiť malý nátlak, inak skončíme v mínuse.“

Bill myslel na svoj sľub, ktorý dal Pánovi, že zostane evanjelistom tak dlho, dokiaľ sa Pán postará o jeho potreby, aby nikdy nemusel žobrať o peniaze. „Nedá sa nič robiť. Nie, veru, neurobíš to. Brat Baxter, ak niekedy urobíš nátlak kvôli peniazom na jednom z mojich zhromaždení, to bude deň, kedy si podáme ruky ako bratia a ja pôjdem ďalej sám. V mojich zhromaždeniach nebude žiadne vyťahovanie peňazí. Bohu patrí dobytok na tisícich pahorkoch, všetko patrí Jemu. Ja Mu patrí. On sa o mňa postará.“

„V poriadku, brat Branham, ak to tak cítiš, potom o peniazoch nebudem hovoriť.“

Cestou späť do hotelovej izby Bill začul tie najsrdcervúcejšie vzlyky. Rozhliadal sa okolo a uvidel dve dospievajúce dievčatá, ako sa objímajú a plačú, ako keby boli odsúdené na smrť. Bill k nim pristúpil a opýtal sa, „Čo sa stalo?“

Jedno dievča zalapalo po dychu, „Ó, brat Branham, si to ty?“

„No, vidím, že ma poznáš. Môžem ti nejak pomôcť?“

Tá istá dievčina začala rozprávať, „Brat Branham, toto je moja priateľka. Má psychické problémy a ak Boh neurobí zázrak, bude musieť ísť do ústavu pre mentálne postihnutých. Sedela som na tvojich zhromaždeniach v Lubbocku. Keď som tam videla pôsobenie Ducha Svätého, vedela som, že Boh môže uzdraviť moju priateľku, keby som ju len bola schopná priviesť do modlitebného radu, aby si sa za ňu mohol

pomodliť. A tak som svoju priateľku priviedla sem do Harlingenu. Ale minulý večer som vôbec nedostala modlitebnú kartu a bojím sa, že sme išli celú tú cestu zbytočne.“

Lubbock sa nachádza v Texaskom pruhu, takmer tisíc šesťsto kilometrov ďaleko. Bill si bol vedomý toho, akú ohromnú vieru mala táto dievčina, aby priviedla svoju priateľku celou tou cestou do Harlingenu. „Dobre teda, sestra, ak by si bola schopná priviesť svoju priateľku do zhromaždení každý večer skôr, možno by si mohla dostať...“ Zarazil sa. Medzi nimi sa sformovalo videnie a on pozoroval, ako sa odohráva. Nebol to plochý obraz ako v televízii, ale trojrozmerný obraz ako hologram. „Mladá dáma, tvoja matka je invalid a ty patíš do metodistickej cirkvi, však?“

Dievčina priložila ruky na ústa a užasla. „Áno!“

„Prišli ste sem na žltom roadsteri. Cestou sem ste sa ty a tá druhá dievčina smiali a v tom ste vošli do ostrej zákruty. Narazili ste do miesta, kde bola polovica betónu a polovica asfaltu a skoro ste sa s autom prevrátili.“

„Brat Branham, to je pravda!“

„A toto je tiež pravda: Tak hovorí Pán, tvoja priateľka je uzdravená.“

Obidve dievčiny zavýskali v tínedžerskom uchvátení.

V ten večer po bohoslužbách prišiel k Billovi kazateľ Baxter a povedal, „Brat Branham, pozri sa, na tanieri pre obeť je obálka bez mena a obsahuje deväť stodolárových bankoviek, je to presne toľko, koľko nám chýba. Brat Branham, mal si pravdu. Boh sa o nás postará. Prepáčíš mi, že som chcel vymáhať peniaze?“

„Iste, brat Baxter, toto je len lekcia, ako dôverovať Pánovi.“ Bill to hneď vtedy nepovedal, ale vedel, odkiaľ sú tie peniaze. Boh mu vo videní ukázal, ako tá dievčina z Lubbocku položila neoznačenú obálku na tanier pre obeť.

Na druhý deň ráno sa Ern Baxter zastavil v Billovej izbe, aby si uňho niečo overil. „Ideš sa s nami dnes ráno najesť, brat Branham?“

„Ešte nie, brat Baxter, stále sa postím.“

„Toto už je tretí deň, čo si nejedol. Buď opatrný, aby si to s tým pôstom neprehnal. Potrebuješ fyzickú silu.“

„Potrebujem aj duchovnú silu. Budem si dávať pozor, ale cítim nutkanie, aby som to urobil. Mám pocit, ako keby sa niečo chystalo, a potrebujem byť duchovne pripravený.“

„V poriadku, spýtam sa ťa večer znova.“ Keď Baxter vychádzal dverami, otočil sa a povedal, „Mimochodom, poznáš tie dievčiny, za ktoré si sa včera popoludní v hoteli modlil? Tie dievčatá sú tak rozrušené, že každému, komu len môžu, rozprávajú, že Ježiš vyslobodil jednu z nich zo šialenstva. Dnes skoro ráno to hovorili všetkým v hotelovej hale a potom som ich videl, ako idú ulicou a zastavujú ľudí. Nevieť, či je to dobré. Tu ich nikto nepozná, a tak nikto nemôže vedieť, či to dievča bolo skutočne v tak hroznom stave alebo nie.“

Bill sa usmieval. „Aj tak som rád, keď toto vidím. Ľudia, ktorí sú ochotní vydať svedectvo, že ich Ježiš uzdravil.“

Neskôr popoludní kazateľ Baxter znova zaklopal na Billove dvere. Tentokrát sa zdal byť skľúčený.

„Čo sa stalo, brat Baxter?“

Statný muž klesol do kresla, naklonil sa dopredu, oprel si ruky o rozkročené kolená a klobúk držal medzi nohami. „Brat Branham, obávam sa, že máme dosť veľký problém. Dnes popoludní mi volalo niekoľko pastorov, ktorí finančne podporujú tvoje zhromaždenia tu. Zrejme dal niekto vytlačiť propagačný leták, v ktorom ťa pekne zotrel. Nech už je to ktokoľvek, rozširuje tieto letáky po celom meste, vkladá ich pod stierače zaparkovaných áut. Podľa všetkého sa ich rozdali už tisíce.“

„No čo, toto nie je prvýkrát, čo som verejne kritizovaný. Čo je v tom letáku?“

„Ešte som ho sám nečítal, ale očividne sa v ňom hovorí, že predvádzáš na pódiu veľkú šou, že používaš mentálne triky na zvädzanie publika a že tí ľudia, ktorých problémy rozpoznávaš, sú tam podstrčení. Si tam obvinený z toho, že si ako čarodejník Šimon z knihy Skutkov a že sa zaujímaš hlavne o peniaze. To najhoršie na tom je, že v tom letáku sa tvrdí, že bol vytlačený...“

(tu sa zastavil, aby to zdramatizoval), „...pod záštitou Federálneho úradu pre vyšetrovanie.“

Bill zapískal, „Tak to je nový zvrät.“

„Áno, a tiež je tam napísané, že dnes večer sa ťa na pódiu agenti FBI chystajú odhaliť ako podvodníka. Brat Branham, čo budeme robiť?“

„Myslím, že by sme mali pokračovať rovnako ako vždy a nechať to v Pánových rukách. On sa včera večer o nás postaral, že? Postará sa o nás aj dnes večer.“

Mohutné Baxterove ruky zvierali klobúk. „Keď si pomyslím, že nejaký chlapík ťa obviňuje z toho, že sa zaujímaš iba o peniaze ľudí! Videl som ťa, keď ti ten muž z Texasu podal šek na dvadsaťpäť tisíc dolárov a ty si ho rovno pred ním roztrhal.“

„Spomínaš si, ako mi ten milionár poslal šek na jeden a pol milióna dolárov? Odmietol som ho prijať. Niektorí ľudia mi ponúkali domy po celej zemi, práve nedávno mi istý chlapík ponúkal, že mi kúpi nový Cadillac. Vždy som tie ponuky odmietal. Chcem mať dôveru ľudí, nie ich peniaze.“

Toto podnietilo Baxterovu zvedavosť. „Viem pochopiť, prečo odmietaš domy a peniaze, ale prečo si odmietol Cadillac? Viem, na čom jazdiš. Nové auto potrebuješ.“

„Ako by som mohol ísť do Arkansasu na Cadillacu - a niektoré z tých chudobných arkansaských matiek, ktoré na raňajky jedávajú iba slaninu s kukuričným chlebom; majú boľavé ruky zo zberania bavlny, prichádzajú do mojich zhromaždení a do obetí vložia svoj ťažko zarobený dolár - a ja by som mal prísť na Cadillacu? Nie, v žiadnom prípade! To nikdy neurobím. Chcem byť ako ľudia, za ktorých sa modlím.“

„To dáva zmysel. No, ja idem do mesta na obed. Si už pripravený prerušiť svoj pôst?“

„Áno, pôjdem s tebou.“

Keď vstúpili do kaviarne, kazateľ Baxter sa oprel a zašepkal, „Vidím, že sú tu niektorí naši priatelia. Tam sú Wilbankovci. Možno budú chcieť prísť sem a pohovoriť si s tebou.“

„Dúfam, že nie. Vieš, čo sa stáva, keď je na mne pomazanie. Boh jednoducho začne zjavovať veci a ja sa nechcem vyčerpať pred začiatkom zhromaždenia.“

Dvaja muži si teda sadli k obedu a keď už sa chystali odísť, pán a pani Wilbanksovci naozaj vstali, aby v rovnakom čase zaplatili svoj účet. Stretli sa pri pokladni. Pán Wilbanks povedal, „Brat Branham, rád by som ti potriasol rukou.“

Bill stisol mužovu podanú ruku a chcel niečo povedať. Ern Baxter mu skočil do reči a povedal, „Pozri, brat Wilbanks, nemal by si s ním teraz hovoriť. On sa pripravuje na večerné zhromaždenie.“

„Rozumieme.“

Keď Bill s Ernom Baxterom vyšli na ulicu, Bill počul vnútorný hlas, ktorý k nemu hovoril, „*Otoč sa a choď autom s Wilbanksovcami.*“ Bill potriasol hlavou, lebo si myslel, že sa mu len niečo zdá. „Je naozaj pekný večer, brat Baxter, však?“

„Ó, áno.“

Naraz mal Bill pocit, ako keby boli jeho nohy stuhnuté. Pokúsil sa urobiť krok, ale nohy sa nepohli.

Baxter sa k nemu otočil a zmätene sa díval. „Čo sa to deje?“

„Brat Baxter, musíme sa vrátiť a ísť autom s Wilbanksovcami.“

„Brat Branham, to nemôžme.“

„To je Duch Pána.“

„Tak teda v poriadku.“

Wilbanksovci boli šťastní, že ich mohli odviezť. Keďže Bill išiel autom, vrátil sa do hotela skôr, ako keby išiel peši. Ern Baxter vstúpil do budovy, ale Bill sa zastavil v polovici schodiska. Znova počul ten hlas, ktorý povedal, „*Vráť sa a prehovor s Wilbanksovcami.*“ Bill poslúchol. „Brat Wilbanks, dúfam, že sa tvojej rodine neprihodilo nič zlé.“

„Nie, vôbec nič zlé sa s nami nedeje.“

„To je zvláštne, niečo mi hovorí, aby som tu zostal, ale neviem prečo.“

Po niekoľkých minútach rozprávania sa Bill otočil a kráčal k hotelu, ale zastal, keď zbadal drahé auto, ktoré sa k nemu blížilo. To auto poznal. Zaparkovalo pri obrubníku vedľa veľkej palmy, o niekoľko zaparkovaných áut ďalej od miesta, kde stál Bill. Šofér vystúpil, obišiel auto, otvoril dvere spolujazdca a pomohol pánovi Reeceovi vystúpiť. Pán Reece vyzeral rovnako ochabnutý, ako keď ho Bill videl naposledy v marci v Carlsbade v New Mexico. Teraz Bill vedel, čo sa to vlastne deje. Tam stojí tá palma, ktorú videl vo videní, tam je jeho priateľ v hedom obleku a kravate, všetko bolo na mieste.

Keď pán Reece uvidel Billa, hneď sa pozrel na tú palmu. Potom, bez toho, aby si povedali jediné slovo, zdvihol obidve ruky vysoko hore a kričal, „Sláva Bohu, som uzdravený!“ Prešľapoval nohami a mával rukami, kričal a tancoval. Teraz už vôbec nevyzeral ako ochabnutý starý muž, ktorý potrebuje pomocť pri vystupovaní z auta, ako pred niekoľkými minútami.

Cestou späť do izby dobehol Billa na chodbe kazateľ Baxter. „Brat Branham, tie dve dievčiny sa chystajú odísť. Sú z niečoho veľmi rozrušené. Radšej choď dole a pohovor si s nimi.“

„Iste, v ktorej sú izbe?“

Bill vyhľadal číslo ich izby a zaklopal. Dievča, ktoré šoférovalo z Lubbocku, otvorilo dvere. „Ó, brat Branham,“ povedala a utrela si slzy. „Je mi ľúto, že sme ti spôsobili všetky tieto ťažkosti.“

„Ťažkosti? Ako to, sestra, aké ťažkosti si mi spôsobil?“

„My sme proti tebe pošťvali FBI. Myslím, že sme dnes príliš veľa svedčili po meste. A teraz sa ťa FBI bude snažiť usvedčiť priamo na pódiu.“

„Nuž, ak robím niečo zlé, potom potrebujem byť usvedčený.“

„Či sa tam dnes večer nebojíš ísť? Bude tam predsa FBI.“

„Báť sa? Iste, že nie. Prečo by som sa mal báť, ak konám všetko, čo ma sem Boh poslal robiť? Okrem toho, mal som už na svojich zhromaždeniach agentov FBI, a mnohokrát boli spasení; ako napríklad kapitán Al Ferrar v Tacome vo Washingtone. Možno, že s týmto chlapíkom to dopadne rovnako. Každopádne, vy dve prídte dnes večer na zhromaždenie a sledujte Pána v akcii. To On bude bojovať ten boj, nie ja.“

Keď sa Bill vrátil do svojej izby, pokľakol vedľa postele a modlil sa, „Nebeský Otče, kvôli čomu je celý tento rozruch?“

Po niekoľkých minútach prišlo videnie. Potom Bill pochopil.

V zákulisí pred bohoslužbou natrafil Bill na svojho manažéra, ktorý práve hovoril so správcom budovy. Ern Baxter držal v ruke jeden z tých rúhavých letákov.

„Kazateľ Branham,“ povedal správca, „je to hanba, čo tu o tebe v tomto letáku píš.“

Baxter súhlasil. „Keď si pomyslí, že ťa tu nazývajú falošným a moja vlastná dcéra bola včera večer v zhromaždení uzdravená!“

Správca povedal, „Dnes večer niekto zastrčil tieto hanlivé letáky za okno každého auta na parkovisku a ja som najal desať mexických detí, aby ich pozbierali.“

„Nanešťastie ich boli dnes ešte stovky rozdaných po celom meste,“ dodal Baxter. „Aj tak si to už asi každý prečítal.“ Baxter pokrčil ten leták v pästi. „Taká prekliata hniloba! Zákon by mal chytiť toho, kto toto vykonal.“

„To je v poriadku,“ povedal Bill, „pamätaj, že existujú ešte vyššie zákony než tie pozemské. Pán sa o to postará. Pamätaj, čo povedal Ježiš, *'Ktokoľvek povie slovo proti Duchu Svätému, nebude mu odpustené ani v tomto svete, ani v tom budúcom.'*“

Správca povedal, „Každopádne, keby som chytil toho chlapíka, tak by som...“

„Netrápte sa o to,“ povedal Bill, „Boh ho dostane v pravý čas.“

Obecenstvo spievalo „Len ver.“ Bill vystúpil na pódium. Vedel, aké myšlienky trápia týchto ľudí. A tak pristúpil rovno k veci. „Dostal sa mi do rúk malý leták, v ktorom stojí, že som ako čarodejník Šimon z knihy Skutkov, čo znamená, že sa zaujímam iba o peniaze ľudí. Domnievam sa, že väčšina z vás si to prečítala. Myslím, že tisíce ich bolo dnes rozšírených po meste. Je tam tiež napísané, že FBI sa ma chystá dnes večer usvedčiť na pódium. V poriadku. Som pripravený na to, aby som bol usvedčený. Dokonca

som poslal svojho manažéra do zadnej časti budovy, aby do toho nijako nezasahoval. A tak prosím všetkých agentov FBI, aby ste teraz prišli sem dopredu a usvedčili ma.“

Medzi obecenstvom sa rozprestrela nervózne ticho. Bill čakal. Nikto sa ani nepohol. Bill povedal, „Asi ešte neprišli. Nechám im teda ešte chvíľu. Je tu niekto, kto by prišiel hore a zaspieval nejakú pieseň?“ Potom, čo nejaký muž zaspieval sólo, Bill povedal, „Čakám na FBI, kde ste? Na základe tohto letáku ste mali dnes večer prísť sem a usvedčiť ma. Pokiaľ som urobil niečo v rozpore s Bibliou alebo niečo proti zákonom tohto národa, chcem byť usvedčený. Tak poďme na to.“

Bill čakal, prezeral si dav svojím orlím zrakom. Keď bol v hotelovej izbe, Pán mu ukázal, kto boli tí vinníci, ale ešte ich v publiku nezbadať. Kútikom oka zachytil nejaký pohyb. Obrátil sa tým smerom a uvidel tmavý tieň, ako mrak s neostrými okrajmi, ktorý sa presúval nad hlavami ľudí. Hľadel do tváří ľudí pod tým mrakom. Nie, nikto z tých ľudí nebol v tom videní. Tieň sa zdvihol a presúval sa na druhé poschodie, dokiaľ sa nezastavil nad dvomi mužmi sediacimi v prvom rade na balkóne. Bill jasne videl ich tváre. Pasovali s videním.

„Priatelia, nie sú tu žiadni agenti FBI. Čo má FBI spoločné s kázaním Evanjelia? Nie. Nie je tu žiadna FBI, aby ma usvedčila. Ale nejaké usvedčenie tu bude. Tí dvaja muži, ktorí vytlačili tento leták, sedia tam na balkóne v prvom rade. Jeden je v modrom obleku a druhý hneď vedľa neho v šedom. Nie sú to agenti FBI. Sú to odpadnutí kazatelia. Pán mi ich oboch ukázal vo videní dnes popoludní.“

Každá hlava v obecenstve sa otočila, aby sa pozrela. Tí dvaja intrigáni sa začervenalí a zhrbili sa nižšie na svojich sedadlách.

„Nekrčte sa,“ povedal Bill do mikrofónu. „Teraz máte možnosť sa postaviť a usvedčiť ma.“ Muži sa krčili, ale nemohli už zapadnúť nižšie. Bill začal svoju odvetu, „Vy dvaja ste povedali, že som čarodejník Šimon a že sa zaujímam iba o peniaze ľudí. Prečo teda neprídete sem na pódium a nepotvrdíte to? Ak som čarodejník Šimon a vy dvaja ste svätí muži Boží, tak nech ma Boh usmrtí. Ale ak ja som mužom Božím a vy dvaja ste na omyle, potom Boh môže usmrtiť vás. Poďte dolu a presvedčíme sa, kto je kto.“

Muži sa postavili a ponáhľali sa k východu. „Vidím, že odchádzajú. Snáď idú sem dolu. Zaspievajme ešte jednu pieseň, zatiaľ čo čakáme.“

Kým obecnstvo ukončilo spev niekoľkých veršov piesne, bolo jasné, že tí dvaja nemali v úmysle prijať Billovu výzvu. „Vyzerá to tak, že tí dvaja opustili budovu. Tým by to malo byť vybavené. Priatelia, vy viete, že nejdem po vašich peniazoch. Ak by sme nepotrebovali pokryť výdavky týchto zhromaždení, vôbec by som nedovolil svojmu manažérovi urobiť zbierku. Ale keď všetky výdavky zaplatíme a ešte niečo zostane, ide to na misiu. Čo sa týka mňa, beriem iba veľmi malý týždenný plat. Opýtajte sa môjho manažéra a kohokoľvek, kto ma dobre pozná. Vidíte, nechcem vaše peniaze. Chcem vašu dôveru.“

Kapitola 50

Práčka bielizne prinúti pristáť lietadlo

1950

Po mesiaci strávenom v Texase sa Wiliam Branham nevedel dočkať, kedy sa dostane domov k manželke a deťom. Nanešťastie, práve v popoludnie, kedy odlietal z Dallasu, nebezpečná búrka prichádzala k juhovýchodu a prinútila lietadlo, v ktorom sedel, k neplánovanému pristátiu v Memphise v Tennessee. Letecká spoločnosť umiestnila cestujúcich do hotela Peabody, aby tam prečkali búrku. Bill zatelefonoval domov Méde, aby jej dal vedieť, čo sa stalo, a zvyšok večera strávil pri písaní listov.

V Memphise sa strhol obrovský lejak. Noc pravidelne ožarovali blesky s ohlušujúcim dunením hromu. Krátko pred polnocou prestalo pršať. Bill sa pozrel z okna a medzi individuálnymi zábleskami mohol vidieť trochu hviezd. Vyzeralo to tak, že búrka všetko vyčistila.

O šiestej hodine ráno dispečer leteckej spoločnosti Billovi zavolať, že lietadlo odletí presne o ôsmej hodine. Bill vstal a obliekol sa do svetlohnedého obleku. Pozrel sa na hodinky a rozhodol sa, že má ešte dosť času na to, aby našiel poštovú schránku a poslal svoje listy.

Ráno predpovedalo teplý a jasný deň. Kvetinové záhrady napíňali vzduch bohatou vôňou, ktorá po očisťujúcom nočnom daždi ešte viac zosilnela. Vtáci všade spievali, čo spôsobilo, že Bill sa chcel pridať. Pomrnkával si kresťanskú melódiu, zatiaľ čo si vychutnával nádheru sveta svojho Otca.

Keď Bill prešiel vzdialenosť asi dvoch blokov, pred budovou banky našiel poštovú schránku. Vhodil do nej svoje listy a chcel sa vrátiť späť, keď v tom začul zvuk veterného víru: šššššš. Vzadu na krku sa mu urobila husia koža, keď pocítil prítomnosť anjela, ktorý sa k nemu blížil. Ustúpil do tieňa stĺpu, sklonil hlavu a povedal, „Otče, čo si praješ, aby Tvoj služobník urobil?“

Tak zreteľne ako vtákov, ktorí spievali, počul anjela Pánovho povedať, „*Kráčaj ďalej.*“ Keďže to bol jediný pokyn, Bill smeroval naspäť k hotelu. Keď sa priblížil ku vchodu hotela, prirodzene rozmýšľal, že vstúpi do vnútra. Avšak ten hlboký anjelský hlas povedal znova, „*Kráčaj ďalej.*“ Bill sa pozrel na hodinky. Za hodinu by malo odlietať jeho lietadlo. Napriek tomu pokračoval okolo hotela bez toho, aby vedel, kam a prečo ho Pán vedie.

Túlal sa niekoľko míľ, pohmkával si a užíval si čerstvý vzduch po daždi presýtený vôňou zimolezu a ruží. Cítil, ako dobre je žiť. Napriek tomu bol trochu nervózny ohľadom času. Stále sa díval na hodinky, a ako sa blížila ôsma hodina, robil to častejšie. Zakaždým, keď sa pozrel, anjel naliehal, „*Kráčaj ďalej.*“ Keď ručičky na hodinkách prekročili ôsmu, Bill sa zmieril s faktom, že si bude musieť nejako inak zariadiť návrat domov. „Pane, neviem, prečo tu som. Ale Ty si povedal, 'Kráčaj,' tak kráčam ďalej. Čo to všetko znamená?“

Medzitým sa dostal do jednej z najchudobnejších štvrtí Memphisu. Štrková ulica bola zjazvená blatovými ryhami. Zostupoval z kopca, kde pozdĺž cesty tiekol potôčik. Pred sebou uvidel veľkú, zavalitú černošku, ktorá stála na svojom dvore a oboma lakťami sa opierala o bránku. Namiesto šatky mala okolo hlavy oviazanú mužskú košeľu. Keď sa Bill priblížil, povedala mu, „Dobré ráno, kazateľ.“

Bill si dal dole klobúk a odpovedal, „Dobré ráno, teta.“ Potom sa však zastavil, pretože ho niečo zvláštne zasiahlo. Ona povedala „kazateľ“. Otočil sa k tej černoške a spýtal sa, „Vy viete, kto som?“

„Nie, pane.“

„Odkiaľ teda viete, že som kazateľ?“

Usmiala sa. „Vedela som, že prídete.“

Bill pristúpil k bráne. „Odkiaľ ste vedeli, že prídem? Ani ja sám som to nevedel.“

Vysvetlila, „Kazateľ, už ste niekedy čítali v Biblii o žene Sunamitke, ktorá nemohla mať dieťa? Sľúbila Bohu, že ak jej dá dieťa, bude ho vychovávať pre Pána. Nuž, ja som tiež taká žena. Sľúbila som Pánovi to isté. On mi dal to dieťa a ja som sa čo najlepšie snažila vychovať ho pre Pána. Ale pred niekoľkými rokmi sa dostal do zlej spoločnosti. Vybral si zlú cestu a chytil spoločenskú chorobu, totiž syfilis. Kým zistil, čo sa deje, choroba pokročila príliš ďaleko. Teraz leží na mojej posteli a umiera. Včera prišiel lekár a vyšetril ho. Povedal, 'Nemá už žiadnu nádej. Má diery v srdci a jeho krv je plná hnisu. Každú chvíľu očakávajte to najhoršie.'”

„Kazateľ, nemôžem znieť to, že môj chlapec zomiera v takom stave. Túžim, aby bol spasený. A tak som sa celý včerajší večer modlila a modlila a hovorila som, 'Pane, ak som ako tá Sunamitská žena, kde je potom tvoj Elizeus?'“

„Niekedy v noci som zaspala v kresle a snívalo sa mi, že som sem vyšla a stála pri tejto bránke. Snívalo sa mi, že prišiel kazateľ v hedom obleku s klobúkom. Keď som sa za ranného úsvitu zobudila, vyšla som sem von a odvtedy tu stojím a čakám na vás. Kazateľ, veríte vo vedenie Duchom Svätým?“

Srdce Billa sa zachvelo. Jeho nervy sa zatriasli. Toto musí byť to, kam chcel Pán, aby išiel. „Teta, volám sa Branham. Už ste o mne niekedy počuli?“

„Nie, pán kazateľ Branham. Nikdy som o vás nepočula.“

„Moja služba je modliť sa za chorých. Prajete si, aby som vošiel do vnútra a pomodlil sa za vášho syna?“

„Áno, pán kazateľ Branham. Prosím, urobte to.“

Bill otvoril bránku. Zhrdzavený pluhový nôž priskrutkovaný k reťazi nad kladkou za ním zavrel bránu. Žena viedla Billa do malej obielenej chatrče. Podlahy boli zo žltého topoľa, vydrhnuté do lesklej čistoty. V rohu stála kovová vaňa, o ktorú bola opretá pracia doska. Nepochybne si takto zarábala na živobytie. Nad dverami visel nápis, „Boh žehnaj nášmu

domovu.“ Bill už bol pozvaný do kráľovských palácov a niektorých najkrajších domovov v krajine, ale nikde sa necítil vítaný viac ako v tejto skromnej chatrči.

V druhom kúte stála stará kovová posteľ, na ktorej ležal jej syn. Bol to veľký chlapec, mal asi stoosemdesiat centimetrov a minimálne osemdesiat kíl. Plachty mal skrútené v pästiach a zvíjal sa na hrubom slamenom matraci, stenal, „Hm, hm... Je tu tma... Ó, mama, je tu taká tma. Neviem, kam idem.“

„Už dva dni je mimo seba,“ povedala jeho matka. „Myslí si, že je v nejakej loďke, stratený v tme niekde v oceáne. Toto nedokážem zniesť, kazateľ. Vedieť, že môj chlapec je stratený.“ Pohládila ho s láskou po pleci. „Miláčik, dieťa, poznávaš svoju mamičku?“

Zachvel sa a zastonal, „Hm... hm... Je tu taká zima, taká zima.“

Pobozkala ho na čelo, „Mamičkinu úbohé dieťaťko.“

Áno, pomyslel si Bill, to je materská láska. Nezáleží na tom, čo urobil. Stále ho považuje za „mamičkinu dieťaťko“. Povedal, „Teta, pomodlime sa. Najprv vy.“

Keď pokľakli vedľa lôžka, táto pokorná práčka bielizne vyliala svoje srdce pred Bohom tak vrúcne, že z Billových očí sa tlačili slzy. Skončila svoju modlitbu slovami, „Pane, ak by som len počula svojho syna, ako povie, že bude s Ježišom, budem šťastná.“

Bill položil ruky na chlapcove nohy a cítil, že sú studené ako severný Atlantik. „Drahý Bože, neviem, čo sa deje, ale tam na ulici dnes ráno si ma otočil a poslal si ma sem do tejto malej chatrče. Viem, že moje lietadlo už odletelo, ale na tom nezáleží. V poslušnosti k vedeniu Ducha kladiem svoje ruky na tohto chlapca v Mene Tvojho Syna, Ježiša Krista.“

Chlapec sa pohol. „Ó, mami, rozjasňuje sa tu.“ Prevrátil očami. Potom akoby sa zaostrili na tvár jeho matky. „Akože, mama, čo tu robíš?“ Zdvihol hlavu zo slamníka. „Kto je tento muž?“

Bill počkal ešte päť minút. Dosť na to, aby ešte uvidel chlapca, ako sedí na okraji postele a hovorí o tom, že sa chce obliecť. Potom sa Bill ospravedlnil a ponáhľal sa preč. Keď prešiel vzdialenosť niekoľkých

mestských blokov, zamával na taxi, ktoré ho čoskoro priviezlo na letisko. Na svoje prekvapenie a úľavu zistil, že jeho lietadlo ešte stojí na štartovacej dráhe. Malo meškanie dve hodiny a práve zahrievalo motory k odletu. Bill žasol nad tým, čo môže vykonať modlitba spojená s čistou vierou. Bol si istý, že to boli modlitby tej práčky bielizne, ktoré prinútili jeho lietadlo k pristátiu na osemnásť hodín.

„Áno, teta,“ pomyslel si. „Verím vo vedenie Duchom Svätým.“

Kapitola 51

Výklad videní

1950

V auguste v roku 1950 konal William Branham kampaň prebudenia v Clevelande v Ohii. Prebiehal už desiaty deň dvojtýždňovej kampane, keď mu pán Boeing - miestny milionár, ktorý zbohatol na výrobe nárazníkov na autá - povedal, „Brat Branham, myslím si, že tvoje zhromaždenia v Clevelande by mohli byť omnoho úspešnejšie, ako sú. Do tvojho stanu sa zmestí iba štyritisíc ľudí. Než sa miestni ľudia vrátia z práce, naobedujú sa a než prídu sem, stan je už plný ľudí, ktorí nie sú z tohto mesta. Stovky miestnych ľudí sa nemôžu dostať do vnútra. Keby si sa presťahoval do mestskej posluchárne, bolo by to omnoho lepšie. Potom by si všetci mohli sadnúť. Overil som si ceny. Je to tisíc deväťsto dolárov za jeden večer v posluchárni. Zaplatím všetko, ak sa tam presťahuješ.“

Bill zdvorilo, ale odhodlane odpovedal, „Brat Boeing, aj keby si zaplatil za celý rok v tej posluchárni, aj tak tam nebudem môcť ísť, kým mi Boh nepovie, aby som išiel. A pokiaľ ide o súčasnú situáciu, mám spísanú zmluvu s ostatnými bratmi, že v tom stane sa budú konať zhromaždenia ešte tri dni. Musím dodržať svoje záväzky.“

Pán Boeing navrhol, „Keď skončíš s týmito stanovými zhromaždeniami, zostáva ti ešte pár dní do začiatku ďalšej kampane. Prečo by si neskúsil aspoň jeden večer v tej posluchárni, než odídeš z Clevelandu?“

„Budem sa za to modliť a dám ti vedieť, čo mi Pán povie.“

Druhý deň ráno mal byť Bill čestným hosťom na raňajkách kazateľov. Modrý Cadillac prišiel k hotelu, aby zobral Billa a Gordona Lindsaya do reštaurácie. Po jedle, keď sa upratali taniere, prosili títo kazatelia Billa, aby im vysvetlil fungovanie videní.

„Vidienia sa veľmi ťažko vysvetľujú,“ povedal Bill, „ale pokúsím sa, najlepšie, ako budem vedieť, pomôcť vám, aby ste tomu mohli rozumieť. Všetci ste sledovali, ako mi Pán dáva na pódiu videnia. Videli ste, ako Boh zjavuje tajomstvá rôzneho druhu a ako je každé rozpoznanie na sto percent presné. Niet pochýb, že ste si všimli, ako veľmi zoslabnem, čo obmedzuje počet ľudí, ktorým môžem každý večer osobne poslúžiť. Toto je v súlade s Písmom. Spomeňte si, ako sa žena, ktorá mala krvotok, dotkla Ježišovo rúcha a On povedal, že pocítil, ako Ho opustila sila. Sila je moc. Viera tej ženy to vytiahla z Ježiša.“

„Ten istý Ježiš je dnes s nami. On je Ten, kto každý večer v zhromaždeniach koná uzdravenie. Je pravda, že mi Boh dal dar vidieť videnia. Ale tam na pódiu to vlastne vaša viera tiahne od Boha a prináša tieto videnia. Ja sa jednoducho podvoľujem Bohu a mnohokrát ani neviem, čo hovorím. Duch Svätý skrze mňa hovorí. Ale to nie som ja, koho sa tí ľudia dotkli. Dotkli sa vierou veľkňaza, Ježiša Krista, tak, ako sa Ho dotkla tá žena s krvotokom a bola uzdravená.“

„Keď som doma alebo niekde osamote, Boh mi tiež dáva videnia. Môže ma poslať na nejaké konkrétne miesto, aby som vykonal konkrétnu vec, alebo mi ukazuje niečo, čo sa stane v budúcnosti. A vždy, keď sa to stane, je to presne tak, ako to bolo ukázané vo videní. Zvláštne je ale to, že tieto videnia ma ani trochu nezbavujú sily. Niekedy môžu trvať aj celú hodinu, a predsa, keď z nich vyjdem, cítim sa obvykle posilnený a občerstvený.“

„Takže jeden druh videnia ma občerstvuje, zatiaľ čo ten druhý ma ničí. Prečo je to tak? Nuž, zisťujem, že to bolo rovnaké aj v živote nášho Pána. Mal videnie o vzkriesení Lazára z mŕtvych a toto videnie Ho vôbec neoslabilo. Ale keď sa tá žena dotkla okraja Jeho rúcha a bola uzdravená z krvácania, povedal, že zoslabol. V tom prvom prípade Boh použil Svoj vlastný dar, v tom druhom sama tá žena potiahla z Božieho daru.“

„Dúfam, že ste schopní pochopiť toto porovnanie, ktoré vám chcem načrtnúť. Nehovorím, že ten dar, ktorý mám, je tak veľký ako ten dar, ktorý bol v Ježišovi Kristovi, pretože v Ňom prebývala všetka plnosť Božstva telesne. Ale je to aj tak Ten istý Ježiš, ktorý koná tie isté skutky. Vidíte, že On je, ako hovorí brat Bosworth, všetka voda v oceáne. Tento môj dar je len ako lyžica vody z toho oceánu, a predsa tie isté chemické látky, ktoré sú v oceáne, sú aj v tejto lyžici.“

„Dovoľte mi to ilustrovať ešte iným spôsobom. Predstavte si, že vy a ja sme malí chlapi, ktorí sa chcú ísť pozrieť do cirkusu. Ale nemáme dosť peňazí, aby sme mohli vojsť hlavným vchodom. A tak sme prišli zozadu a pozeráme sa cez plot. Nanešťastie je ten drevený plot príliš vysoký na to, aby ktokoľvek z nás videl cez jeho okraj. Čo môžeme urobiť? Predpokladajme, že ja som vyšší než vy, vyskočím hore, chytím sa vrchola plotu a pritiahnem sa tak vysoko, aby som videl cez dieru, ktorá je pod vrchom toho plotu. Vy sa ma pýtate, čo vidím, a ja vám hovorím, že vidím žirafu, ako zo stromu žerie listy. Moje ruky čoskoro zoslabnú a musím zoskočiť dole, aby som si odpočinul. Vy sa ma pýtate, čo som ešte videl, ale nestačil som už uvidieť nič iné. Musím preto vyskočiť naspäť a pozrieť sa znova. Vydržím to len tak dlho, dokiaľ nie som úplne vyčerpaný. Takto je to tu každý večer na pódiu, keď ľudia používajú môj dar videnia videní.“

„Dovoľte mi ešte vysvetliť, ako to funguje, keď Boh ten dar používa Sám. Aby som pokračoval v tej ilustrácii o cirkuse, predstavme si, že prichádza manažér cirkusu a pýta sa, čo tu robíme. Pripustíme, že je to milý a chápvavý človek a tak mi hovorí, 'Pod', pomôžem ti, aby si mohol lepšie vidieť.' Mohutnými, silnými rukami ma zdvíha hore, až mám hlavu nad tým plotom. Teraz sa môžem dobre poobzerať dookola. Vidím levy, tigre, slony a klaunov. Nevidím celý cirkus, ale vidím omnoho viac, než som videl, keď som len nazeral do tej diery. Nie som vôbec unavený, pretože on ma tam zdvihol. Takto to je, keď Boh používa ten dar.“

„Nuž, Boh dal každému z nás dary. Možno ste kazatelia alebo učitelia, ja sa nepovažujem ani za jedného z nich. Mojm darom je vidieť videnia. Všetci sme boli povolani k rôznym typom služieb, ale všetci sme časťou jedného veľkého tela. A čo majú tieto dary konať? Majú osláviť nejakého muža alebo nejakú organizáciu? Nie veru. Majú osláviť Ježiša Krista a jedine Jeho.“

Po skončení tohto krátkeho vysvetlenia Bill dlho sedel, popíjal kávu a rozprával sa s niekoľkými novými priateľmi, medzi ktorými bol pán Boeing. Istý ukrajinský kazateľ Billovi povedal, „Teraz, keď si nám objasnil tieto videnia, už im lepšie rozumiem. Ale stále som zvedavý na určité okolnosti. Keď tieto videnia prichádzajú, čo vlastne vidíš? Je to nejasné ako sen?“

„Nie, to, čo vidím, je kryštálovo čisté, ako keby som tam naozaj bol a sledoval tú udalosť v skutočnosti.“

„Ale ako sa to môže stať?“

„U Boha nie je nič nemožné. Minulosť aj budúcnosť sú pre Neho rovnako skutočné ako prítomnosť. Zapamätajte si, že čas je niečo, čo Boh stvoril. On presahuje čas. Takto On môže poznať koniec pred začiatkom. Ako inak by mohla byť Biblia tak plná prorociev, ktoré sa splnili? Ako inak by tam mohli byť proroci, ktorí boli schopní nahliadnuť do minulosti aj budúcnosti?“

„To dáva zmysel, videl som, ako sa videnia zjavujú na pódiu, ale ty hovoríš, že máš videnia, aj keď si sám. Aké veci ti vtedy Pán zjavuje?“

„Dám vám príklad, aby ste to mohli pochopiť. Včera večer ma pán Boeing požiadal, aby som zostal v Clevelande ešte jeden deň, aby som urobil zhromaždenie v mestskej posluchárni. Povedal som mu, že sa za to budem modliť a potom sa mu ozvem. Dnes ráno mi Pán dal videnie, aby mi pomohol pochopiť, čo mám robiť. Niekedy počas dnešného rána uvidím istú dámu, ktorá bude prechádzať cez ulicu a bude držať za ruky dve dievčatá, dvojčatá. Obidve dievčatá budú mať na sebe kárované sukne a vlasy zopnuté do copov. To bude moje prvé znamenie. Ďalej, hoci som prišiel na tieto raňajky v modrom aute, budem odchádzať v červenom. Keď pôjdeme autom po ulici, okolo pôjdu dve mladé dámy v dlhých večerných róbach. Keď sa tieto tri znamenia uskutočnia, potom budem vedieť, že mám Božie povolenie konať v Clevelande ešte jedno zhromaždenie, v posluchárni.“

Tento rozhovor pokračoval ešte takmer hodinu. Nakoniec prišiel k stolu Gordon Lindsay a povedal, „Brat Branham, myslím, že by sme sa už mali vrátiť do hotela.“

„Myslím, že by sme mali,“ súhlasil Bill. Keď si bral kabát, pozrel sa z okna. „Pozrite sa tam, páni, vidíte ich?“

Všetci sa pozreli. Pri vedľajšom bloku prechádzala na druhú stranu cesty žena a držala za ruky dvojčatá. Obidve boli oblečené presne tak, ako ich Bill predtým opísal. Kárované sukne a copy sa im trepotali vo vánku. Pán Boeing naprázdno preglgol a povedal, „Jedno je za nami. Teraz ešte dve.“

Gordon Lindsay povedal, „Brat Boeing, ten muž, ktorý nás sem priviezol, už musel odísť domov. Mohol by si nás odviezť späť do hotela?“

„Iste, brat Lindsay, veľmi rád. No, brat Branham, ja mám červené auto.“

„To sú teda dve,“ povedal Bill. „A teraz sleduj. Tretie znamenie nemôže byť ďaleko.“

Šesť mužov sa natlačilo do červeného Cadilacu. Pán Boeing naštartoval motor. Parkovisko pri reštaurácii viedlo do jednosmernej ulice. Pán Boeing mal správne ísť vľavo, ale namiesto toho odbočil vpravo. Na rohu ulice ho zastavil policajt na koni.

Keď pán Boeing stiahol svoje okienko, tento policajt mu začal nadávať, ako keby to bol mladý výtržník. „Chcete mi povedať, že ste z Clevelandu, a robíte takéto chyby? Na to nie je ospravedlnenie!“

„Prepáčte, pán policajt,“ ospravedľoval sa pán Boeing, „asi som sa nad niečím zamyslel.“

Policajt ostro pokračoval v napomínaní pána Boeinga, čím sa na parkovisku zdržali ešte niekoľko minút. Spoza rohu vyšli dve mladé dámy oblečené vo formálnych večerných róbach. Keď tieto dve ženy prechádzali okolo auta, Bill poklepal pána Boeinga po pleci a povedal, „Pozri, brat, tam sú.“

Pán Boeing zabudol na to, že mu policajt nadáva, a zdvihol obe ruky a zakričal, „Sláva Bohu! Haleluja! Haleluja...“ Pripojil sa aj ukrajinský kazateľ, „Sláva Pánovi! Sláva Pánovi Ježišovi!“ Potom začal hovoriť v neznámom jazyku.

„Vy ste blázni,“ vyštekol strážnik. „Zmiznite odo mňa.“

S Božím povolením, ktoré mu práve bolo dané, Bill konal v auguste v roku 1950 ešte jedno zhromaždenie v Clevelande a viac ako dvanásť tisíc

ľudí naplnilo mestskú poslucháreň, aby počulo jeho posolstvo o vyslobodení skrze moc Ježiša Krista.

Niekoľko dní po ukončení kampane v Clevelande cestoval William Branham vlakom do Phoenixu v Arizone. Vlak mal krátku prestávku v Memphise v Tennessee. Bill vystúpil, aby si kúpil sendvič. Memphiská stanica bola plná ľudí, ktorí prichádzali a odchádzali. Keď sa Bill predieral medzi zástupom, všimol si železničného zamestnanca v červenej čiapke, ako pred sebou tlačí vozík s batožinou a blíži sa k nemu. Keď sa tento mladý černochoz pozrel a uvidel Billa, jeho tvár sa rozjasnila prekvapením. Nechal stáť svoj vozík, pribehol k Billovi a vzrušene mrmlal, „Kazateľ Branham! Kazateľ Branham!“ Uchopil Billovu ruku a srdečne ju potriasol. „Dobrý deň, kazateľ Branham.“

Bill sa pozrel na toho mladého muža a pomyslel si, „Možno bol na niektorom zhromaždení?“

„Kazateľ Branham, nepoznávate ma, však?“

„Nie, asi nie.“

„Spomínate si, asi pred šiestimi mesiacmi, keď vaše lietadlo pristálo v Memphise. Spomínate si na toho chlapca, ktorý umieral a vy ste sa zaňho modlili?“

„Si ty...?“

„Áno, pane, ja som ten chlapec. Nie som len uzdravený, ale som teraz kresťanom.“

Pre Billa bolo vždy uspokojujúce, keď mohol na vlastné oči vidieť výsledky svojich modlitieb tým, že sa stretol s ľuďmi, ktorým pomohla jeho služba. Doteraz to boli desiatky tisícov ľudí po celej krajine.

Neskôr v tú jeseň v roku 1950 Bill obdržal dva listy, ktoré ho hlboko dojali. Prvý bol od jeho bývalého pastora, doktora Roya Davisa - baptistického kazateľa, ktorý ho v decembri v roku 1932 ordinoval. Tento list nebol adresovaný Billovi osobne, ale bol poslaný Gordonovi Lindsayovi spolu so žiadosťou, aby bol vydaný v časopise Hlas uzdravenia. Dr. Davis sa chcel verejne ospravedlniť za svoju predošlú kritiku Billa a jeho služby.

Bill si zamyslene prečítal ten list. V myšlienkach sa preniesol ďaleko do toho rána v máji v roku 1946... Ponáhľal sa na faru povedať Dr. Davisovi o tom anjelovi, ktorý mu dal poverenie, aby niesol dar Božského uzdravenia ľuďom na celom svete. Bill si spomenul, ako Dr. Davis zosmiešnil tú myšlienku slovami, „Billy, čo si mal včera na večeru?“ Bill mu so všetkou vážnosťou odpovedal, „Doktor Davis, toto som od vás nečakal. Ak o mňa nemáte záujem, nájde sa niekto, kto ma bude chcieť. Boh ma poslal a ja pôjdem.“ Ten starší muž sa mu vysmial a povedal, „V poriadku, Billy, kľudne choď. Vezmi to okolo sveta. Som zvedavý, ako ďaleko sa dostaneš.“ Teraz tu bol list s ospravedlnením za tento sarkazmus. Dr. Davis napísal, „Keby som bol úprimnejší a študoval svoju Bibliu starostlivejšie, lepšie by som pochopil videnia a Božiu moc.“

Druhý list bol z Južnej Afriky. Florence Nightingale Shirlaw, ktorá bola uzdravená v Londýne, teraz poslala podrobné svedectvo svojho postupného uzdravenia z rakoviny žalúdka. Počas posledných šiestich mesiacov pribrala na váhe z pôvodných dvadsaťpäť kíľ na viac než sedemdesiatpäť. Pripojila tiež svoju poslednú fotografiu, aby dramaticky zdôraznila túto neveriteľnú premenu.

Bill žasol nad týmto záberom a bol ohromený. Vôbec nevyzerala ako tá istá žena. Na fotke bola v károvaných šatách, ako stojí na ulici a drží v ruke veľkú dámsku kabelku. Jej ramená, nohy a dokonca líca sa tak zaoblili, že Bill by nikdy nepovedal, ak by to naisto nevedel, že v apríli bola od smrti vzdialená už len na jeden nádych.

Bill si spomenul na modlitbu, ktorú vyslovil v to hmlisté aprílové ráno, „Pane, ak uzdravíš túto ženu, prijmem to ako znamenie, že si praješ, aby som konal kampaň uzdravovania v Durbane v Južnej Afrike.“ Teraz držal potvrdenie vo svojej ruke. Čiernobielu fotografiu robustnej Florence Nightingale Shirlaw. Bill zavolať svojho manažéra a požiadal ho, aby pripravil kampaň v Južnej Afrike. Netrvalo dlho a Ern Baxter obdržal potvrdený záväzok Národnej cirkevnej rady v Južnej Afrike. Predbežný termín bol stanovený na polovicu roku 1951.

Bill bol vzrušený. Ak ho Boh takýmto dramatickým spôsobom volá do Durbanu v Južnej Afrike, potom budú iste nasledovať veľké znamenia a zázraky. Jedného dňa, keď potom kázal v Shreveporte v Louisiane, ho Duch

Svätý varoval a povedal, „Tak hovorí Pán, *'Bud' opatrný, satan na teba v Afrike nastražil pascu.*” Duch povedal iba toto. Nechal Billa v neistote, o aký druh pasce pôjde.

Kapitola 52

Orol na ceste pozdĺž rieky Troublesome

1950

Leto v roku 1950 postupne prešlo do jesene a William Branham nemohol v sebe potlačiť rastúce vzrušenie. Jeho obľúbený mesiac sa blížil. Bill si vášnivo obľúbil október, pretože október znamenal poľovnícku sezónu. A poľovnícka sezóna so sebou prinášala zmenu, výzvu a obdobie slobody.

Lov pre Billa znamenal niečo viac ako iba prestávku v jeho nabitom programe. Lov ho vracal k jeho koreňom. Už ako chlapca ho divočina citovo podporovala. Bola mu utešiteľkou, šťastím aj duševným zdravím. Bolo to jediné miesto v jeho problémovom detstve, kde zakúsil pokoj mysle. Divočina ho stále upokojovala. Lov mu dával šancu uniknúť neustálym požiadavkám jeho verejnej služby a mať pokojné obecnstvo so svojím Stvoriteľom v kráse nepoškvrneného Božieho stvorenia. Táborenie mu poskytovalo čas na odpočinok, na premýšľanie a hľadanie, hlboko vo svojom vnútri, skutočného zmyslu svojho života. Poskytovalo mu čas na preskúmanie svojich cieľov a motívov a presvedčenie sa o tom, či je ešte stále na správnej ceste. Svieži horský vzduch ho vzpružil na tele, v mysli a na duchu.

Bill chodieval poľovať každú jeseň. Dokonca ani jeho októbrový sobáš s Médou v roku 1941 nenarušil túto tradíciu. Jednoducho skombinoval svadobnú cestu s loveckým výletom. Po tomto jednom výlete sa Méda rozhodla, že sa jej nepáčia také drsné podmienky, a tak sa už nikdy viac nezúčastnila lovu so svojím manželom. Preto potom počas všetkých rokov

ich manželstva už Bill a Méda nikdy netrúvili svoje výročie svadby spoločne, lebo 23. októbra Bill vždy táboril niekde v divočine. Keď bol mladší, lovil blízko domova. Ale počas posledných niekoľkých rokov, odkedy sa jeho pôsobisko rozšírilo na celý kontinent Severnej Ameriky, Bill trávil svoje lovecké dovolenky v Skalnatých horách Coloráda. Tam mal namierené aj v októbri v roku 1950.

Chcel uloviť losa. Sezóna začala už pred týždňom a tak už stáda losov opustili dolné časti údolí; ale toto všetko bolo v Billovom pláne. Vedel, že len čo zaznejú prvé výstrely sezóny, losy sa presunú bližšie k vrcholom, kde ich bude ťažšie dosiahnuť. Väčšina lovcov nemala ani čas ani energiu sledovať stopu stád tak ďaleko do divočiny. Bill mal to oboje. So svojím priateľom išli na koňoch údolím proti prúdu rieky Troublesome. Založili tábor na mieste, kde sa rieka rozdejovala, minimálne tristodvadsať kilometrov od najbližšieho mesta a päťdesiat kilometrov od najbližšej civilizovanej osady.

Na druhý deň ráno sa rozdelili, Bill sledoval jedno rameno rieky vysoko do hôr, zatiaľ čo jeho priateľ išiel pozdĺž druhého ramena. Mali v pláne obísť jednu konkrétnu horu a stretnúť sa za niekoľko dní.

Bill si predieral cestu hustým lesným porastom a spleťou osík pozdĺž brehu rieky Troublesome. Keď už cesta nebola schodná, Bill opustil rieku a išiel roklinou. Štveral sa strmými svahmi porastenými smrekmi, smrekovcami, cédrmi a borovicami. Keď sa nakoniec priblížil k hranici lesa, rozhodol sa zliezť dole. V tejto sezóne ešte nenapadol sneh a tak boli stáda losov roztrúsené niekde medzi vysokými vrcholmi. Kone v otvorenom priestore priťahujú príliš veľa pozornosti. Mal by lepšiu šancu zastreliť nejakého losieho samca, ak by poľoval peši. Bill teda zviazal svoje dva kone k sebe a dal im dostatočne dlhé lano, aby sa mohli napáť počas jeho neprítomnosti. Potom s puškou v ruke strávil zvyšok dňa hľadaním vhodnej cesty medzi balvanmi popri hranici lesa, pričom zostával v ihličnatom poraste, pokiaľ to bolo možné, aby ho maskoval.

V to popoludnie na zubatom obzore zaburácal hrom. Blesk zelektrizoval vzduch a hrom udrel tak hlasno, že to znelo, akoby sa hora rozsekla napoly. Začalo pršať. Bill našiel skrýšu pod hustým ihličnanom so širokými vetvami, ktoré ho udržali v suchu, ako keby bol pod dáždnikom.

Pušku si oprel o kmeň, stál a rozhliadal sa po údolí. Uvažoval o tom, aký veľký a dobrý je jeho Pán a Stvoriteľ.

Po dvadsiatich minútach prestalo pršať. Studený vietor fúkal z vrcholkov dole a kvapky dažďa, ktoré stekali po vetvách stromov, zamrzli a obliekli stromy v údolí do tisícov malých cencúľov. Spoza mrakov začalo presvitať slnko a dotýkať sa západných vrcholkov hôr a kúpať svet v oranžovom svetle, ktoré zosilňovalo tiene a kreslilo drsné línie každej hory a trhliny. Plná dúha sa rozťahla ponad údolie. Billova radosť sa pozdvihla k špičke tej dúhy. Nahlas povedal, „Ó, veľký Jahve, Bože, tu na oblohe je Tvoja dúha, tá nádherná starozákonná zmluva s Tvojím ľudom, v ktorej si zaslúbil, že už nikdy nezničíš zem potopou.“ Potom uvažoval o Zjavení, 10. kapitole, ktorá popisovala dúhu pokrývajúcu Kristovu hlavu, čo označuje zmluvu Nového Zákona. To bola tá najkrajšia zmluva zo všetkých. Zmluva Krvi, v ktorej Boh zaslúbil spasť všetkých, ktorí pohliadli na obeť Jeho Syna Ježiša Krista. Slzy tiekli po Billovej tvári, keď o tom premýšľal.

Stádo losov muselo byť počas tej búrky rozohnané. Kdesi z diaľky Bill počul samcov, ako na seba trúbia. Odniekaľ z vrcholov, ale nie príliš ďaleko, počul Bill vyť šedého vlka. Jeho druh mu odpovedal kdesi z údolia. Bill cítil, ako sa v ňom prebúdza dedičstvo po jeho babičke. Tá krv indiánov Cherokee, o ktorej bol Bill presvedčený, že je dôvodom jeho hlbokej lásky k prírode. Hory dýchali mocou Božou. Zdalo sa, akoby ho jeho Stvoriteľ volal z každej borovicovej ihlice a z každého balvanu. Bill sa už ďalej nemohol udržať a začal behať dookola stromu tak rýchle, ako mu to len nohy dovoľovali, a vykrikoval na slávu Boha tak hlasno, nakoľko mu stačil hlas. Nakoniec sa zastavil a oprel sa o hrčovitý kmeň, aby sa vydýchal.

Štyridsať metrov nižšie po svahu sedela na pni borovicová veвериčka a neustále štebotala.

„Prečo si taká vzrušená, malá kamarátka?“ spýtal sa Bill. „Neublížim ti.“

Všimol si, že ten borovicový obyvateľ sa ani nepozerala jeho smerom. Bill sledoval smer, ktorým sa veвериčka uprene pozerala, dolu svahom krížom až tam, kde na sebe ležalo niekoľko prevrátených suchých stromov. A tam uvidel to, čo priťahovalo pozornosť borovicovej veveričky. Búrka prinútila k pristátiu veľkého bielohlavého orla. Orol kolísavo vykročil z

krovia a stál na čistinke, rozhliadal sa sem a tam medzi ľudskou bytosťou a obyvateľom borovice.

Bill povedal, „Bože, vidím Ťa v tých ihličnatých lesoch a v rozdvojených vrcholoch, vidím Ťa v búrke, vo vetre, v hrome, v blesku a v daždi, vidím Ťa v západe slnka a v dúhe, ale nevidím Ťa zatiaľ v tomto orlovi. Je to len zdochlinožrút. Prečo si upútal moju pozornosť na tohto vtáka?“

Bill si všimol, aký chladný a sústredený vyzeral tento orol. Pomyslel si, „Viem, že Boh chce takých kresťanov, ktorí sú odvážni, keď je treba uveriť Slovu Božiemu. Som zvedavý, či si Boh praje, aby som pozoroval tohto orla pre jeho nebojácnosť. Myslím, že budem musieť zistiť, aký je naozaj odvážny.“ Nahlas povedal, „Prečo sa ma nebojíš? Či nevieš, že ťa môžem zastreliť?“

Keď Bill prehovoril, orol prestal venovať pozornosť borovicovej veвериčke a pozeral sa iba na tú ľudskú bytosť. Bill predstieral, že berie do ruky pušku. Orol sa ani nepohol. „Stále sa nebojíš, však? Prečo asi?“ Potom si Bill všimol, ako si orol pomalými pôvabnými mávnutiami naťahuje krídla. „Teraz vidím, prečo si taký odvážny. Boh ti dal tie dve krídla, aby si mohol uniknúť nebezpečiu. A ty dôveruješ tomu daru, ktorý ti Boh dal. Akokoľvek rýchlo by som uchopil pušku, odletíš do tamtých kríkov skôr, ako vystrelím. Tak dlho, dokiaľ cítiš tie krídla, vieš, že si v poriadku. A dokiaľ ja cítim Ducha Svätého pohybovať sa v mojom živote, tiež viem, že som v poriadku.“

Orol a človek sa dlho pozorovali vo vzájomnom rešpekte. Nakoniec sa ten veľký vták pozrel dozadu na veveričku, ktorá naňho neustále škriekala. Orol vyzeral, akoby bol už tým neustálym rapotaním znechutený. Poskočil do vzduchu, dvakrát udrel krídlami, potom ich nastavil na vietor a už nimi viac nezamával. Vzdušný vír ho vyniesol vysoko k západu slnka.

Bill sledoval toho orla, ako sa vznáša, až kým nebol vysoko v nebi taký malý ako špička ceruzky. Slnko, ktoré teraz kleslo k priesmyku medzi dvoma vrcholmi, pripomínalo Billovi to veľké vidiace oko Božie, ktoré súhlasne hľadá na Svoje stvorenie. Bill zdvihol ruky a chválil, „Nebeský Otče, aký nádherný je Tvoj svet. Pomôž mi byť ako ten orol. Pomôž mi opustiť všetko toto pozemské rapotanie. A nauč ma, ako mám rozprestrieť

krídla v moci Božej a zdvihnúť sa v duchu do akejkol'vek výšky, do akej ma voláš.“

V ten večer v tábore sa Bill posadil pri ohnisku so skríženými nohami, vytiahol z vaku na konskom sedle svoju ošúchanú Bibliu, našiel 2. Mojžišovu, 19. kapitolu, a čítal, „...a rozložili sa táborom na púšti, a Izrael tam táboril naproti vrchu. A Mojžiš odišiel hore k Bohu. A Hospodin zavolať na neho z vrchu a povedal, Takto povieš domu Jáкова a oznámiš synom Izraela, Vy ste videli, čo som učinil Egypťanom, a niesol som vás ako na krídlach orlov a doniesol som vás k sebe. Tak teraz ak naozaj budete poslúchať môj hlas a budete chrániť (ostríhať) moju zmluvu, budete mi zvláštnym vlastníctvom nad všetky národy, lebo veď moja je celá zem.“

Ako pozoruhodne to vyzeralo, že Boh prirovnal Svojho proroka Mojžiša ku krídlam orla. Ale po tom, čo Bill dnes videl, nebol prekvapený. Vedel, že orol má ten najostrejší zrak zo všetkých stvorení kráľovstva zvierat, čo znamená, že môže lietať vyššie a vidieť ďalej ako ktorýkoľvek iný vták. A nie je to práve to, k čomu bol prorok povoláný, aby robil? Aby videl ďalej ako všetci ostatní, buď do minulosti alebo do budúcnosti alebo dokonca do samotnej Božej mysle.

Bill uvažoval o videniach, ktoré mu umožňovali vidieť do minulosti aj budúcnosti. Bol si vedomý toho, že taký dar nebol pre jeho osobnú potrebu. Skôr bol určený pre blaho cirkvi Ježiša Krista na celom svete. Ale aký je jeho hlavný účel? Pamätal si ten hlas tam nad riekou, ktorý povedal, „Ako bol Ján Krstiteľ poslaný predísť prvý príchod Ježiša Krista, tak ty si poslaný, aby si predišiel Jeho druhý príchod.“ Čo to presne znamenalo? Bolo jeho službou položiť základ pre niečo veľkolepé? Bol príchod Ježiša Krista tak blízko?

Pozdvihnutý v týchto myšlienkach sa Bill vznášal vyššie ako orol, hore do neba, kde atómy rednú, ďalej popri mesiaci a planétach, popri mliečnej dráhe, až kým nemal dojem, že je unášaný medzi nespočetnými galaxiami vesmíru, tak obrovskom, že jeho smrteľné zmysly boli nepoužiteľné. Pripadalo mu to hanebné, že by sa mal vrátiť späť na zem, ale zhasínajúci táborák spôsobil, že sa zachvel v studenom horskom vzduchu. Rozdúchal žeravé uhlíky, dokiaľ nezačali nanovo šľahať plamene, potom prihodil ďalšie poleno a táborák čoskoro znovu zahorel.

Zatiaľ čo Bill pozoroval ohnivé iskry, uvažoval o tom nadprirodzenom ohni, ktorý sprevádzal jeho zhromaždenia. Ako sa líši od tohto pozemského ohňa. Mnohokrát sa tento jav pokúšal popísať ľuďom, ale jeho popis sa nikdy nepribližoval skutočnosti. Čo sa týka veľkosti toho svetla, mohlo sa meniť od jednej do niekoľkých stôp v priemere. Niekedy malo guľovitý tvar ako hviezda, niekedy vyzeralo skôr valcovito a stálo vzpriamene ako ohnivý stĺp. Inokedy bol plochý a vznášal sa vodorovne, točil sa ako galaxia Mliečna dráha v miniatúrnej forme. Niekedy bol jantárovej farby, ale inokedy žiaril smaragdovo alebo žltozeleno. Príležitostne sa jagal všetkými farbami dúhy. Po nociach počas kampaní uzdravovania, keď sa pohol smerom od Billa nad publikum, vyzeral ako neustály blesk fotoaparátu. Potom začal krúžiť a pulzovať, ako keby žil nejakou silou, zatiaľ čo vydával zvuk mohutného veterného víru. Na tomto svetle bolo oveľa viac ako len veľkosť, farba a rozmer. Aj keď ho Bill nevidel, vedel, kedy je blízko. Mohol cítiť Jeho sálajúcu prítomnosť, ktorá bola ľudským jazykom neopísateľná.

Anjel Pánov sa zdal byť s tým nadprirodzeným svetlom dôverne spojený. Bill zistil, že anjel Pánov sa tiež nedá popísať. Iste existovali niektoré aspekty, ktoré bolo možno popísať, ako anjelove vlasy po pleciah a tmavá pleť, ale keď sa Bill pokúšal načrtnúť charakter tej nadprirodzenej tváre, jeho slová nestačili. Ako by mohol opísať taký pokoj a láskavosť, ktoré šli bok po boku s takou ohromujúcou silou? Ten paradox mu nešiel do hlavy. A pritom to bola len jedna z mnohých vecí o tej nadprirodzenej bytosti, ktorým Bill nerozumel. Nepoznal meno toho anjela. Hoci vedel, že anjel nie je Pánom Ježišom Kristom, Bill nedokázal pochopiť súvislosť medzi anjelom a tým nadprirodzeným svetlom, ktoré nad ním krúžilo. Najväčšou otázkou však bolo, prečo ten anjel prichádzal k nemu? K čomu to všetko vedie?

Bill sa prevracal v spacom vaku a natiahol si textilný povlak na pleciah. Ležal na chrbte a uprene hľadel na jasnú oblohu posiatu hviezdami. Okolo neho sa k nebu vznešene týčili čierne borovice. Súhvezdie Orion – Strelec zdobilo východnú oblohu. Nad Orionom sa trblietalo malé zoskupenie hviezd, známe ako Kuriatka alebo Sedem sestier. Bill uvažoval o tom, ako prorok Jób pred piatimi tisícami rokov hľadel práve na tieto isté dve súhvezdia. Keď sa Billov pohľad presunul smerom k Severnej hviezde, všimol si blikajúce svetlo na krídle lietadla, ktoré letelo na východ. Keď

premýšľal o tom lietadle, zatúžil po domove. Chýbala mu manželka a deti. Práve v tento októbrový deň v roku 1950 boli on a Méda zosobášení už deväť rokov. O päť mesiacov očakávali ďalšie dieťa. Bude to krásne, až sa opäť stretne so svojou rodinou. Aj keď vedel... tu si povzdychol. Ako zvláštne sa jeho pocity v tejto oblasti rozchádzali. Kedykoľvek cestoval, túžil byť doma so svojou rodinou, ale po niekoľkých týždňoch strávených doma, vždy túžil byť znova na cestách. Nesporne mu túto charakterovú vlastnosť dal Pán, aby mu bola nápomocná v konaní diela evanjelistu. Spomenul si na videnie, ktoré mu Boh ukázal v to ráno, keď kládol základový kameň Branhamovej modlitebne. Vo videní uvidel ukončenú budovu, do posledného miesta naplnenú ľuďmi, čo ho prirodzene vzrušilo. Anjel Pánov ho potom šokoval nasledovnými slovami, „*Toto nie je tvoja modlitebňa.*“ Anjel ho zodvihol, postavil pod jasnú modrú oblohu a povedal mu, „*Toto bude tvoja modlitebňa.*“ Krok za krokom sa to stávalo realitou. Od svojich skromných začiatkov, ako pastora zboru v malom mestečku, sa jeho služba rozrástla do takého rozmeru, že pokrývala celý severoamerický kontinent a teraz sa šírila po Európe, Afrike a ešte ďalej.

Na nočnej oblohe sa objavilo ďalšie lietadlo. Toto smerovalo na západ. Keď Bill premýšľal, odkiaľ asi letí, jeho myšlienky ho hnali späť k jeho vlastným začiatkom. Spomenul si na toho malého bosého chlapca, ktorý bol nútený nosiť vodu po svahu do destilačného prístroja, v ktorom jeho otec načierno páľil alkohol. Tento deň sa navždy vryl do jeho pamäte. Spomenul si na svoju depresiu a slzy; pálenica; topol; veterný vír; ten hlas, ktorý povedal, „*Nikdy nepi ani nefajči ani nepoškrňuj žiadnym spôsobom svoje telo. Až budeš starší, bude pre teba pripravené dielo.*“ Počas svojho nepokojného detstva a mladosti Bill často uvažoval o týchto slovách. Raz, keď sa pokúsil vypiť whisky, a druhýkrát, keď si chcel zapáliť cigaretu, zvuk veterného víru k nemu privádzal tieto slová a bránil mu opakovať chyby svojho otca.

Bolo to ťažké detstvo, plné chudoby, odmietania a zmätku. Nenašiel pokoj, dokiaľ ako mladý muž nakoniec neodovzdal svoj život Pánovi Ježišovi Kristovi. Ten zmätok však nezmizol, dokiaľ sa nakoniec nestretol s anjelom Pánovým tvárou v tvár. V ten večer 7. mája 1946 sa tiež nezmazateľne zapísal do jeho pamäte - jaskyňa, tma, jeho psychické utrpenie a zúfalstvo, svetlo, stopy, muž, ktorý vystúpil z toho svetla, Billova

hrôza, ktorá sa rozplynula v pokoj, len čo anjel povedal, „*Neboj sa,*“ a jeho posolstvo. Bill nikdy nezabudne na anjelove slová, „*Som poslaný z prítomnosti všemohúceho Boha, aby som ti oznámil, že tvoje zvláštne narodenie a nepochopený život ti mal ukázať na to, že máš byť nositeľom daru Božského uzdravenia pre ľudí celého sveta.*“

Stalo sa to presne tak, ako povedal anjel. V roku 1946 bol Bill neznámym malomestským kazateľom. V roku 1950, iba o štyri roky neskôr, je tak známy a uznávaný, že králi a iní vysokí vládni hodnostári žiadajú o jeho modlitby. Kazatelia z mnohých denominácií mu píšu s rovnakou žiadosťou, „*Príď do nášho mesta a konaj pre nás uzdravovaciu kampaň.*“ Žiadostí od kazateľov mal viac, ako má rok večerov. Dopyt po jeho službe sa zdal byť neukojiteľný. Vedel prečo. Presne tak, ako anjel zasľúbil, znamenie na jeho ruke mu pripravilo cestu k rozpoznaní skrze videnie, čo prebudilo u miliónov ľudí realitu Ježiša Krista ako vševedúceho Boha.

Hukot lietadla silnel. Ako nevhodne to znelo v tomto odľahlom lese. Tam hore letelo lietadlo na západ a blížilo sa k polovici dráhy medzi dvomi horizontmi. Bill uvažoval, že jeho vlastný život pravdepodobne dosiahol svoj prostredný bod. Či už jeho služba dosiahla vrchol? Doteraz mohol cez svoju službu vidieť Ježiša Krista, ako uzdravuje slepých, hluchých, nemých a chromých, a uzdraviť každú ukrytú chorobu, dokonca vzkriesiť z mŕtvych. Aké väčšie veci by sa ešte mohli stať? Samozrejme čakal, že podobné zázraky ho budú sprevádzať aj v Južnej Afrike, pretože Pán ho do tej krajiny zvláštnym spôsobom nasmeroval skrze to veľkolepé uzdravenie Florence Nightingale Shirlaw. A čo ak tam satan naňho nastražil pascu? Čo by satan mohol urobiť, aby ho porazil, zvlášť teraz, keď bol dopredu varovaný?

Bill nečinne pozoroval nad hlavou blikajúce svetlo na krídle lietadla, ktoré smerovalo k západnému obzoru. Premýšľal, kam asi letí – do Tusconu v Arizone, do Los Angeles v Kalifornii? Bill uvažoval o tom, ako veľmi miluje tieto západné štáty. Potom si spomenul, ako mu pred rokmi astrologička, cudzia žena, povedala, kedy sa narodil, opísala jeho auru a potom mu povedala, že jeho osud leží na západe. Bolo to zvláštne, pretože mnoho jeho videní malo niečo spoločné so západom. Ako štrnásťročný chlapec, keď mal operáciu, pri ktorej mu boli z opuchnutej nohy odstránené črepiny z náboja z brokovnice, mal videnie, ako stojí na prérii na západe so zdvihnutými rukami ku krížu, ktorý vysielal lúče svetla do jeho srdca a

duše. Po tom, čo Hope a Sharon Rose zomreli, sa mu snívalo, že na západe prechádza okolo starého zakrytého voza. Sharon Rose sa s ním ako mladá žena stretla vedľa zlomeného kolesa toho voza a ukazovala mu na sídlo, kde naňho čakala Hope. V tom sne zapadalo slnko a vysielalo oranžové lúče svetla na oblohu. Neskôr, keď sa oženil s Médou, uvidel videnie, v ktorom sa prechádzal na severovýchode a anjel Pánov ho otočil tak, aby smeroval na západ. Išiel cez hory a obrovské púšte a našiel gigantický stan alebo klenutú katedrálu, ktorá prekryvala veľkú hromadu chleba života. Anjel mu povedal, aby týmto chlebom nakrmil tisíce ľudí, ktorí prichádzali cez púšť zo všetkých strán. Bill si dokonca spomenul na sen svojej matky o šiestich holubiach, ktoré zostupovali z neba vo forme písmena „S“ a pristáli na jeho hrudi. V jej sne Bill staval dom na západe.

Billovi bolo z týchto záchytných bodov úplne jasné, že jeho osud ho čaká na západe. Ale aký osud to má byť? Čo by mohlo prekonať videnia, uzdravenia a zázraky, ktoré sa už diali v jeho službe? Lietadlo zmizlo z dohľadu za západným obzorom. Bill ani sám nemohol dovidieť za svoj vlastný obzor. Nemohol vidieť, ako satan pred neho prefikane pripravil v Južnej Afrike pascu a ako blízko sa dostane k jeho zničeniu. Rovnako tak nemohol predvídať, že príde čas, kedy o jeho bohoslužby už viac nebude neustály záujem. Nemohol vedieť, že Boh sa ho chystá povolať do vyššej služby než evanjelizácie. V túto chladnú októbrovú noc v roku 1950 si Wiliam Branham nevedel predstaviť cestu tých nadprirodzených udalostí, ktorá ho povedie na západ do hôr Zapadajúceho slnka v Arizone. Tam nakoniec nájde svoj osud a bude naplnený úžasom pred jeho významom, pretože zaznie hromovým hlasom, ktorý zachveje zemou.

Vysvetlenie autora

Po svojej smrti v roku 1965 zanechal William Branham množstvo informácií o svojom živote. Väčšina týchto informácií je roztrúsená vo viac ako 1 100 jeho kázaniach, ktoré boli zaznamenané v rokoch 1947 až 1965. V týchto kázňach často farbisto opisoval svoje zážitky, pričom často používal „ja som povedal“, „on povedal“ alebo „ona povedala“. Mnohokrát dokonca povedal, na čo myslel, keď sa niečo dialo. Snažil som sa využiť tieto bohaté detaily, aby sa tento životopis ľahko čítal, a vždy, keď to bolo možné, som použil „povedal“ alebo „myslel“. Väčšina rozhovorov pochádza z rozprávania samotného Williama Branhama.

Tretia kniha však obsahuje pozoruhodnú výnimku z tohto pravidla. Táto výnimka sa nachádza v poslednej časti Kapitoly 52, *„Orol na ceste pozdĺž rieky Troublesome“*. Prvá časť tejto kapitoly, opisujúca stretnutie s orlom vysoko v Skalistých horách, pochádza zo svedectva Williama Branhama. Jeho večerné myšlienky pri táboráku sú mojím výmyslom. Túto scénu som vytvoril ako umelecký spôsob zhrnutia jeho doterajšieho života. Na vloženie zhrnutia na toto miesto príbehu mám dobrý dôvod. Keď dokončím písanie šiestej a poslednej knihy z tejto série, plánujem vydať tvrdú väzbu knihy NADPRIRODZENO: Život Williama Branhama, ktorá bude obsahovať všetkých šesť kníh v dvoch zväzkoch. Keďže 52. kapitola bude ukončovať prvý zväzok, je potrebné ju uzavrieť, aby zhrnula život Williama Branhama až do roku 1950 a zároveň naznačila veci, ktoré prídu v druhom zväzku.

Po dokončení písania šiestej knihy ma čaká ešte minimálne jedna vec, ktorú musím urobiť pred dokončením tohto projektu. Ak mi to Boh dovolí, plánujem nahráť celý text knihy NADPRIRODZENO: Život Williama Branhama na magnetofónovú pásku pre tých, ktorí by radšej počúvali, než čítali. Takže či už ju budete čítať alebo počúvať, modlím sa, aby bola táto kniha pre vás požehnaním a priviedla vás bližšie k Autorovi večného života, Ježišovi Kristovi.

- Owen Jorgensen, 1996

Pramene a bibliografia

- Skutky proroka, Pearry Green, 1969, 207 strán.
- Všetko je možné: Uzdravovacie a charizmatické prebudenie v modernej Amerike, David Harell, Jr., 1975, 304 strán.
- Kristus Uzdravovateľ, F. F. Bosworth, jeho kázne z rokov 1920 - 1930, vydanie 1973, 241 strán.
- Stopy na piesku času, Spoken Word Publications, 1975, 700 strán.
- Nebol som neposlušný tomuto nebeskému videniu, kaz. William Branham, 1947, 27 strán.
- Ježiš Kristus včera i dnes ten istý je, aj naveky, kaz. William Branham, 1936, 24 strán.
- William Branham, muž Bohom poslaný, Gordon Lindsay, 1950, 216 strán.
- William Branham, prorok navštevuje Južnú Afriku, Julius Stadskev, 1952, 195 strán.
- Len ver, magazín, Rebeka Branham Smith, vydavateľ

Kázne Williama Branhama sú dostupné z týchto zdrojov:

Eagle Computing, na CD-Rom.

End Time Message Tabernacle, Edmonton, Canada

The Word Publications, Glendale, Arizona.

Voice of God Recordings, Jeffersonville, Indiana.

Šesť kníh Nadprirodzeno - život Williama Branhama:

Kniha 1:

Chlapec a jeho núdza

(1909 - 1932)

Od chvíle, kedy sa narodil, bol William Branham oddelený, aby bol odlišný od bežného spôsobu života. Zranený chudobou a odmietnutím, stal sa nervóznym dieťaťom. Stále sa mu diali neobvyklé veci, tajomné a duchovné veci... ale nezačal rozmýšľať o Bohu, až kým nemal 14 rokov, keď takmer stratil obe nohy pri nehode s puškou. Ako tak ležal a zomieral v kaluži krvi, videl hrozné videnie pekla, videl samého seba, ako padá neustále hlbšie do toho regiónu stratených a unášaných duší. Kričal ku Bohu o milosrdenstvo a zázračne mu bola daná druhá šanca – šanca, ktorú neskôr takmer zlyhal uchopiť.

Kniha 2:

Mladý muž a jeho zúfalstvo

(1933 - 1946)

Ako mladý pastor William Branham zápasil o porozumenie svojho zvláštneho života. Prečo bol tým jediným kazateľom v meste, ktorý vídal videnia? Keď ho Boh prvýkrát povolal ku celonárodnej evanjelizácii v roku 1936, odmietol, aby za svoju chybu draho zaplatil stratou svojej manželky a dcéry, ktoré zomreli na tuberkulózu. Videnia pokračovali. Kazatelia mu povedali, že tieto videnia pochádzajú od satana. Zúfalstvo ho nakoniec priviedlo k tomu, aby hľadal Boha na pustatine, kde sa stretol tvárou v tvár s nadprirodzenou Bytosťou. Anjel mu dal poverenie od Boha, aby vzal dar Božského uzdravenia ku ľuďom sveta. Keď sa William Branham pýtal, či budú ľudia veriť, že skutočne stretol anjela, ten anjel povedal, že mu budú dané dva nadprirodzené znaky, aby potvrdili jeho povolanie. Potom budú musieť uveriť. A ver tomu, že uverili!

Kniha 3:

Muž a jeho poverenie

(1947 - 1950)

Čoskoro na to, ako anjel navštívil Williama Branhama a povedal mu, že bol ustanovený vziať dar uzdravenia ku ľuďom sveta, objavil sa prvý znak – fyzická reakcia na jeho ruke, ktorá sa ukázala iba vtedy, keď sa dotkol ruky niekoho, kto trpel na nemoc zapríčinenú nejakou baktériou. Behom dvoch mesiacov od jeho poverenia, mimoriadny dar Williama Branhama upútal pozornosť v celom národe. Tisíce ľudí sa schádzali na jeho zhromaždeniach, kde kázal spasenie a Božské uzdravenie v Mene Ježiša Krista. Zázrakov bolo viac a viac. Svet nevidel nič takého odo dní, kedy Ježiš chodil cez Galileu a vyhánal démonov a uzdravoval všetkých, ktorí boli chorí a postihnutí.

Jednako niektorí ľudia stále pochybovali, či sa tento pokorný muž naozaj stretol s anjelom. Potom sa objavil druhý znak... a oni museli uveriť!

Kniha 4:

Evanjelista a jeho vrúcne prijatie

(1951 - 1954)

William Branham je paradoxom v modernej histórii. Od roku 1946 za menej ako šesť mesiacov prešla jeho služba od neznámosti až k získaniu si pozornosti celých Spojených Štátov. Tento proces zapálil celosvetové prebudenie uzdravenia vierou. Tento čin uskutočnil pomocou jedinečného daru – nadprirodzeného znaku, ktorý viedol ľudí do pozornosti. Kresťania na celom svete si to rýchlo všimli. Medzi rokmi 1951 a 1954 viedol William Branham najväčšie kresťanské zhromaždenie do toho času - okolo 300 000 ľudí na jednom zhromaždení, v Bombai, v Indii. Dopyt po jeho službe v Amerike a v zahraničí sa zdal byť nenásytný. Ale William Branham nebol spokojný. Niečo sa zdalo byť nie v poriadku. Dlhý čas nevedel, čo to je, ale koncom roku 1954 to spoznal. Jeho služba sa mala zmeniť.

Kniha 5:

Učiteľ a jeho odmietnutie

(1955 - 1960)

Medzinárodná služba Williama Bramhama mala tri hlavné štádiá. Prvé, rozpoznával choroby pomocou nadprirodzeného daru vo svojej ruke. Neskôr mu videnia dovoľovali rozpoznať nemoci a ďalšie veci. Medzi rokmi 1946 a 1954, viac ako 500 000 ľudí prijalo cez jeho kázanie Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa, a nie je možné vyčíslieť, koľko miliónov obdržalo cez jeho modlitby uzdravenie. Pri rozpoznaní, že ľudia neprijímali duchovné hĺbky a výšky, ktoré im Božie Slovo a Duch ponúkal, William Branham cítil, že Duch Boží ho volá urobiť viac. Vedel, že ľudia prichádzali na jeho zhromaždenia z rôznych dôvodov. Niektorí prišli, pretože verili, že Duch Ježiša Krista je prítomný. Iní prišli kvôli tomu, že to bola nová vzrušujúca vec, práve tak, ako keď sa ľudia zhromaždili, aby videli, ako Ježiš uzdravuje chorých a rozmnožuje víno, chlieb a ryby. Ale bolo to učenie Ježiša, ktoré zmenilo históriu sveta. William Branham cítil, že Boh ho volá na jeho kampaniach uzdravenia vierou vyučovať viac. Veril, že jeho služba by mohla mať trvácný prínos pre Kresťanskú cirkev. Začnúť v roku 1955, nielen vyučoval Božské uzdravenie, ale vyučoval aj rôzne aspekty Božieho Slova. Boh mu dal videnie nového štádia jeho služby, „tretie potiahnutie“ (používajúc slová anjela), ktoré prekoná všetko, čo Boh cez neho konal v minulosti. Nevyhnutne tým niektorých ľudí pohoršil.

Kniha 6:

Prorok a jeho zjavenie

(1961 - 1965)

Hoci prvé dve fázy služby Williama Branhama boli veľmi jasné, otázky povstali ohľadne tretej tajomnej fázy, o „treťom potiahnutí“. Nasledujúc Božie vedenie, William Branham vstupuje do posledných piatich rokov svojho života, aby odkázal sériu kázaní, ktoré privedú cirkev k porozumeniu tajomstiev Písma, ktoré boli skryté od začiatku času. Čo znamenajú tajomné symboly v Knihe Zjavenia? Čo je „tajomstvo Božie“, o ktorom sa hovorí v Novej Zmluve? O týchto pravdách sa špekulovalo, debatovalo, domnievalo v inštitúciách kresťanstva celých dvetisíc rokov. Ale čo sa deje, keď Sám Boh zjavuje odpovede skrze proroka? To sa stalo a pre teba je tu na čítanie tento ohromný príbeh.

* * * * *

--- Kniha nie je na predaj ---

V slovenskom jazyku vydané v septembri 2024.

Ponúkame biblické materiály – knihy, brožúry, CD, DVD.

Zásielky sú bezplatné.

Kontakt:

email: info@vecerne-svetlo.sk

tel.: +421(0)911 178 730

Ďalšie informácie nájdete na stránke

www.vecernesvetlo.sk

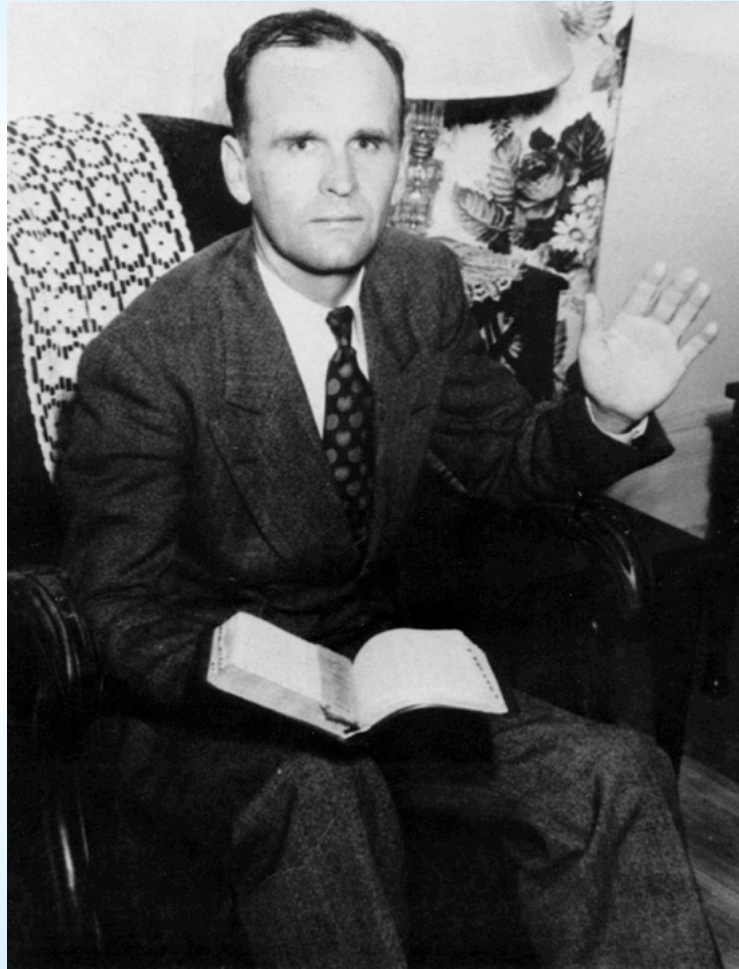
Poznaj pravdu a pravda ťa vyslobodí

Kniha tretia:

Muž a jeho poverenie

(1946 - 1950)

Krátko po tom, čo anjel navštívil Williama Branhamu a povedal mu, že bol poverený nesením daru uzdravenia pre ľudí na svete, prejavilo sa prvé znamenie – fyzická reakcia na jeho ruke, ktorá sa objavila len pri dotknutí sa ruky niekoho, kto trpel nejakou chorobou spôsobenou zárodkom. Počas dvoch mesiacov nesenia tohto poverenia tento neobvyklý dar Williama Branhamu na seba obrátil pozornosť celého národa. Tisíce ľudí sa schádzali na jeho zhromaždeniach, aby si vypočuli, ako kázal spasenie a božské uzdravenie v Mene Ježiša Krista. Zázrakov pribúdalo. Svet niečo také nevidel odo dní Ježiša, keď kráčal po Galilei, vyhánal démonov a uzdravoval všetkých, ktorí boli chorí a v súžení.

Ale aj napriek tomu niektorí ľudia pochybovali, či anjel skutočne navštívil tohto pokorného muža. Potom sa prejavil aj druhý dar... a tak museli uveriť!